

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ ЧЕРВЕНОКОСИЯТ ИЗКУСИТЕЛ

Превод от английски: Екатерина Кузманова, 1997

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Кори Хардън завърза дясната ръка на плюшената маймунка за левия ѝ крак, а лявата за десния, след това уви опашката около тялото ѝ. С един удар я запрати нагоре, улови я във въздуха и я пусна на земята. Огледа въображаемото игрище и обяви началото на играта: „Давай!“. Ритна маймунката и проследи полета ѝ.

Затича напред към измисления противник, високо вдигнал играчката, приветстващ невидима тълпа зрители.

— Кори! Полудя ли?

Алън Друкър прекоси тичешком ливадата пред дома си и протегна ръка.

— Това не е футболна топка — изкрещя. — Това е Джоко! Ако те види Скот, ще си изпатиш.

— О, Алън! Страшно съжалявам! — гласът му прозвуча искрено, но в очите му играеха насмешливи пламъчета.

Алън трескаво проверяваше състоянието на маймунката и за миг го стрелна с очи.

— Говоря сериозно. Тя принадлежи на Скот и му е талисман. Веднъж я забрави в един ресторант и търчахме половин час дотам, за да си я вземе. Друг път Джули я изпрала и я пхнала в сушилнята. Там настъпи краят на Джоко Първи. Щом разбрах, обиколих няколко магазина и купих тази маймунка. Съвсем същата е.

— Слушай... — Кори се почувства виновен. — Намерих я под онова дърво. Не знаех, че е толкова ценна.

— Не познаваш петгодишните деца — вече успокоен избоботи Алън. — Искат всичко да става както те са си го намислили.

— Звучи ми познато. Май и двамата имаме същия проблем.

— Само че единият от нас го е надживял.

— Не и ти. В собствения си дом свириш втора цигулка. Предполагам, че причината е в съпругата ти и двете деца.

Алън го изгледа дяволито.

— Повтори го.

— Мъчно ли ти е за старите дни?

Кори и Алън се познаваха от колежа. За пръв път се срещнаха като първокурсници. Приятелството им продължи и в по-горните курсове. Приличаха си, бяха еднакво високи, красиви, с чувство за хумор и жажда за забавления, която изминалите години не бяха утолили.

— Понякога — призна Алън. — Но така става винаги. Отказваш се от нещо и го заменяш с друго. Искях да имам съпруга и деца. Време ми беше.

Внезапно между тях се промуши рошаво хлапе и извика:

— Джоко!

Алън подаде маймунката на сина си, който не успя да я вземе, защото Кори го вдигна във въздуха и го преметна на гърба си. Детето радостно запищя.

— Алън! — дочу се гласът на Джули, съпругата му. — Корин е тук!

— Корин?! — удиви се Кори.

— По работа. Само за минутка. Дръж под око Скот!

Кори притисна детето към себе си и го погали.

— На сигурно място е.

Но не беше. Скот се промуши и скокна долу.

— Искам бонбони! Мама ми обеща!

— Майка ти е заета с Дженифър — Кори отново хвана детето за ръка.

— Не ми се вярва — поклати главица Скот. — Дженифър спи. Винаги спи.

— Тя е само на две години. Когато беше бебе и ти спеше по много.

— Не е вярно! — той подскачаше на място, готов да побегне, щом го пуснат.

— Спеше. Малките деца спят много.

— Не и аз — той се извъртя и се отскубна от ръката на Кори, преди младият мъж да разбере какво става.

За двадесет и четирите часа, които бе прекарал със семейство Друкър, Скот бе останал кротък не повече от шест. Детето преливаше от енергия.

Кори се опитваше да разбере защо Алън се бе задомил.

Може би и той щеше да се укроти и да се задоми някой ден. Някой ден... Доволен от решението си, той последва Алън.

— Всичко е тук — казваше Корин Фремонт, посочвайки със слабата си ръка плика, който бе оставила върху бюрото в кабинета на Алън. — Тази сутрин направих последната таблица.

— Днес е неделя — Алън се облегна на бюрото и я изгледа предизвикателно. — Не ми казвай, че си прекарала съботата, записана в анализи.

— Целия ден правих това — вдигна рамене с безразличие Корин.

Алън предполагаше, че младата жена често прекарва безсънни нощи, особено в случаите, когато клиентът искаше да получи резултатите от изследването веднага.

— Не бива да правиш така, Кори. Трябва да имаш свой личен живот.

— Така е, но все пак вината, че изследването не беше готово в петък, бе моя.

— Вината не е твоя, а на Джонатан Алтър.

— Аз нося отговорност за действията на Джонатан. Доверих му се... Нали е експерт по компютрите, дойде с отлични препоръки...

— Дойде с препоръки от зет ми, който пък е трети братовчед на Джонатан. Ако някой е виновен за назначаването на момчето, това съм аз.

— Бил е отличник в Амхърст.

— Да учиш е едно, а да работиш — съвсем друго. Компютърът е само средство в ръцете на програмиста и ако той не знае как да го използва, сме в опасност. Не мога да допусна да имам човек като него в екипа си. Ще трябва да го сложа на мястото му...

— Не го уволнявай — меко изрече Корин. — Това е първата му по-сериозна грешка.

Алън поклати глава.

— Не е така. Първата му грешка бе, че влезе тук, сякаш е собственик, втората — че е самонадеян и не пита, дори когато не знае, а третата — че затри разпечатките ти и спокойно отиде да празнува.

— Може би е достатъчно да се поговори с него. Ще се научи. Умен е и програмирането му е специалност. Само трябва да се научи как се обработват данните ни.

— Много повече му е нужно...

— Но той има възможности — тя продължаваше спора, без да забележи фигурата, изправила се мълчаливо до вратата.

Кори надникна и огледа двамата разговарящи. Алън беше облечен с обикновена риза и къси панталони в цвят каки. Приличаше на преуспяващ обитател на предградията. Тъмната му коса бе оформена в модерна прическа, а лицето му носеше загара на скорошно пътуване до Кейп Код. Висок и слаб, той беше представителен и излъчваше повече самоувереност, отколкото през младежките им дни. До него явно стоеше Корин, предположи Кори. В стаята нямаше друга жена, а тази изглеждаше уморена.

Не бе висока, около метър и шестдесет, слаба с момчешки вид, който се подсилваше от гъстата ѝ тъмна коса, подстригана късо и сресана назад, по начин, за който мъжете плащаха цяло състояние във фризьорските салони. Бялата ѝ копринена блуза бе подпъхната в току-що изгладени ленени панталони, чийто наситен сивкавосин цвят хармонираше на семплия модел на чехлите ѝ. Единствената изява на някаква женственост бяха обещите.

— ... и е само от месец при нас — продължаваше тя. — Не си струва да го изпускаме.

— Би могъл да провали сметките — подчерта Алън.

— Но не го направи. Навреме се усетихме. Отсега нататък винаги ще проверявам сметките му, преди да започне да внася данните в компютъра.

— Ако намериш достатъчно време, би могла да вършиш работата и на двама ви. Но денят има само двадесет и четири часа.

— Няма значение.

— Ти си прекалено мекосърдечна — сви устни Алън. — Но щом искаш да прекарваш почивните си дни в работа, това е твой проблем.

Той вдигна очи и забеляза как Кори се измъква назад. Корин завъртя глава и замълча за миг. Алън се покашля.

— Ела насам, Кори. Корин, да ти представя Кори Хардън. Тъкмо привършвахме — обърна се той към приятеля си, а след това отново към Корин: — Защо не продължим утре след съвещанието? — той праметна ръка през раменете ѝ и я изведе от кабинета. — Междувременно можеш да се възползваш от остатъка на почивния ден.

Кори имаше усещането, че Алън бърза да отдалечи младата жена от него и се питаше каква може да е причината.

— Почакайте малко — извика той след отдалечаващата се двойка. — Що за представяне е това? „Корин, запознай се с Кори.“ Искам да ѝ подам ръка.

— Корин има много работа — Алън забави крачка и Кори ги настигна в антрето.

— Къде остана светското ти възпитание, Алън?

Той ловко ги заобиколи и не им остави възможност да се измъкнат. Протегна ръка и се усмихна:

— Приятно ми е да се запозная с теб, Корин.

Корин на свой ред отвърна на поздрава му:

— Удоволствието е мое, господин Хардън.

— Корин, наричай ме Кори.

— Кори? Звучи объркващо.

— Корин си тръгва — Алън избута с лакът приятеля си. — Ще се видим утре в девет и половина — сбогува се той със сътрудничката си.

Тя кимна и погледна за миг Кори, който с подскок застана на прага на вратата.

— Спри. Къде отива тя?

— У дома. Нали Корин?

Тя едва успя да кимне.

— Може би ще остане за барбекюто. Какво ще кажеш, Корин? Тъкмо мислехме да опечем по няколко кренвирша и кюфтета...

— Корин знае, че е винаги добре дошла в дома ми, но точно днес има други планове. Нали?

— Господи, Алън! Защо не я оставиш сама да каже какви са плановете ѝ? Пред нас е един дълъг неделен следобед...

— Който тя ще прекара със съпруга си и децата. Така ли е, Корин?

— О! — Кори побърза да отдръпне ръката си. — Е, приятно ми бе да се запозная с теб. Приятно прекарване.

Младият мъж осъзна, че не се бе усмихнала нито веднъж, но в очите ѝ забеляза палави искрици.

— Ще се видим утре — каза тя на Алън и се отправи навън.

— Благодаря за материалите. Ще ги прегледам довечера.

— Не позволявай да ти попречат на барбекюто — подкачи го тя.

Корин едва бе седнала в колата, когато Алън заяви:

— Огладнях! Ще разпаля въглищата.

Кори смръщи вежди и проследи с поглед бялата кола.

— Тя е интересна жена.

— Кюфтетата за хамбургерите вече са размразени — Алън тръгна към кухнята. — Бива ли те да правиш питки?

— От колко време е при теб? — последва Кори приятеля си.

— Най-добре ще е аз да омеся каймата, а ти се заеми с кренвиршите. Ще приготвим и хотдог.

— С какво точно се занимава тя?

— Имаш ли нужда от помощ, Джули? — извика Алън от вратата на кухнята.

Гласът на Джули излезе от огромния търбух на хладилника и тя се измъкна с купчина зеленчуци.

— Къде е Корин?

— Тръгна си.

— Не я ли покани да остане? Защо, Алън? Храната е повече от достатъчно.

— Имаше други планове.

— Какви планове? — присви очи Джули. — И двамата знаем, че никога няма планове, или ако има, не са от тези, които ние с теб намираме за вълнуващи.

— Отивам да приготвя грила — заяви майсторът по извъртането. — След минутка съм тук. И изчезна.

Но Кори остана. Погледна назад към мивката, където Джули миеше марули.

— Сигурно е работяга, щом не си почива дори и в неделя.

— Корин ли? Да. Много е мила.

— Не е ли тесногръда?

— Доста. Но пък е хубава. Винаги изглежда добре. Завиждам ѝ. Все пак няма две малки деца на ръцете си.

— Няма ли?

— Живее с баба си — поклати глава Джули.

— Бабите могат да бъдат по-лоши и от децата.

— Не и нейната. Далеч е от склерозата. Някъде около шейсетте.

— А Корин?

— На трийсет е. Навърши ги миналия месец. Покани ни на вечеря.

— Бабата около шейсетгодишна, а внучката на трийсет? Родителите ѝ трябва да са били деца, когато се е родила.

— Не знам — вдигна рамене Джули. — Тя никога не говори за тях. Има сестра, около година по-малка, омъжена. Не знам защо самата Корин не е. Би била отлична съпруга и майка.

Тя посочи с глава към един плик.

— Бухти. Направила ги е за Скот. Ако искаш да опиташ нещо вкусно, побързай!

Кори отви целофана, с който бяха загънати сладкишите, взе един и отхапа половината. Задъвка замислено.

— Права си — каза ѝ, — не са лоши — пъхна и втората половина в устата си и се облегна на плота.

— Алън прекалява с грижите.

— Така и трябва. Тя е прекалено способна. Не може да си позволи да я загуби.

— Закриля я дори и когато не става дума за работа.

Джули го изгледа озадачено.

— Защо мислиш така?

— Не ме допусна до нея.

— Нима го обвиняваш? — разсмя се Джули. — Та ти си принцът Кори Хардън! Свободен и волен като птичка. Можеш да бъдеш сигурен, че когато Дженифър порасне, няма да допускам до нея мъже като теб.

— Е, не съм чак толкова лош.

Тя го изгледа от главата до петите.

Кори се взря за миг в износената си фланелка, в оръфания ѝ подгъв, в маратонките, които бяха видяли и по-добри дни.

— Е, добре. Изглеждам ужасно.

— Нямах това предвид — сухо отсече Джули, а очите ѝ многозначително се спираха на всяка извивка на мъжествената му фигура.

— О! — смути се той.

— Когато се изчервиш, си още по-пленителен — засмя се тя. — Ако не бях толкова хлътнала по собствения си съпруг, щях да метна върху теб мрежите си.

Кори съзнаваше физическите си качества. Някога те бяха единствените, които имаха някаква стойност за него, но с времето

започна малко по малко да се отегчава от хубостта си. Не смяташе, че е роден само за да удовлетворява сексуалните фантазии на дамите.

А Корин Фремонт не се бе заинтригувала.

— Каж ми нещо за нея.

— За кого?

— За Корин.

— Не е момиче от твой тип.

— Среца ли се с някого?

— Не е момиче от твой тип.

За Кори, Джули също не бе неговият тип, но това не му пречеше да я харесва, както не пречеше и на Алън, който харесваше неговия тип момичета, да я обожават.

— Била ли е омъжена?

— Не е момиче от твой тип!

— Откога работи с Алън?

— От пет години.

— С какво се занимава?

— Аналитик е.

— Много ли е амбициозна?

Вече бе научил, че към работата си се отнася изключително сериозно.

— Способна е. И интелигентна.

— Не мисли ли да промени работата си?

— Не съм я питала, но не би напуснала Алън. В Балтимор ѝ харесва. Единствената ѝ възможност за промяна е да отиде да работи в друга фирма, където ще има административни задължения. Или пък да основе собствена фирма. Като се размисля за това, се сещам, че така би имала повече време за себе си. Работи като кон.

— Няма ли лични ангажименти?

— Предполагам, че има толкова, колкото самата тя желае.

— Значи не иска много.

Джули разряза един домат до половината, остави ножа и избърса ръка в престилката си.

— Започваме да се въртим в омагьосан кръг. Не мисля, че ти влиза в работата, но ще ти кажа. Корин никога не е била омъжена, нито сгодена. Не ходи по срещи. Излиза, но само с улегнали мъже. Тя наистина не става за теб, Кори. Защо ме разпитваш?

Джули има право, реши Кори. Корин Фремонт наистина не беше негов тип. Допадаха му закръглените жени, а тя беше слаба. Предпочиташе дългокосите дами, а тя бе късо подстригана. Неговият тип момичета бяха лекомислени, а тя беше сериозна. И не бе женствена.

— Знам ли? — вдигна рамене той.

Все още мислеше за това, когато късно сутринта на следващия ден приключи работата, заради която се бе озовал в Балтимор. Неусетно се бе насочил към Инър Харбър, където се извисяваше зданието, приютило кантората на Алън. Фирмата му се занимаваше с маркетинг и свързаните с това изследвания и проучвания. Кори никога не бе ходил в офиса на приятеля си и се самоубеждаваше, че е време да тръгне натам. Истината беше, че иска да зърне поне за миг Корин.

И наистина само я зърна.

Кори се беше настанил в чакалнята, а Корин профуча край него като му махна за поздрав на връщане от някаква среща, на която бяха ходили заедно с Алън.

— Кори! — Алън се закова пред него. — Не те очаквах. Мислех, че си на съвещание.

— Свърших преди час и реших, че ми остава малко време да те навестя.

Алън посочи с глава асансьора:

— Да вървим да обядваме.

— Не може ли първо да направим един тур из офисите? Обзавеждането е от висока класа, доколкото виждам.

— Добре — Алън бе подведен от невинния поглед на приятеля си. — Насам.

Кори го последва. Влязоха в кабинета на Алън, а след това видя помещенията, в които работеха тримата му сътрудници. Но не видя Корин.

— Добре — каза той. — Къде е тя?

— Кой?

— Знаеш кой.

Алън застина за миг в недоумение, но след това се досети за какво пита приятелят му.

— Корин ли? — вдигна рамене той. — Не знам. В тоалетната. Или е отишла да обядва.

— Удобно.

— Време за обяд е. И тя има права.

— Например да решава с кого да се среща и с кого не. Хайде, Алън. Знам вече, че не е омъжена и няма постоянна връзка. Защо не ми разрешаваш да поговоря с нея?

— Корин не е твойт тип.

— Така каза и Джули. Може би ще мога сам да преценя, ако ме допуснеш до нея.

— Да те допусна? Самото ти присъствие е вече заплаха. Трябва да съм луд, за да го сторя.

— Аз не хапя.

— Знам. Направо поглъщаш човека.

— Преди време беше така, но напоследък доста поомекнах.

— Кажй го пак, че да ти повярвам — присви устни Алън.

— Тя е загадъчна жена. Ако изчезне загадката, вероятно ще се отегча.

— Не и от Корин. Тя е истинско захарче.

— Кога са ме интересували захарчета? — Кори се опита да приспи бдителността на приятеля си.

— В такъв случай какво искаш от нея?

— Не знам — спокойно отвърна Кори, макар че започваше да се дразни от безсмислените въпроси. — Видях я за не повече от три минути. Стори ми се обикновена, дори безлична. Нещо се крие под това — нещо в онези дълбоки кестеняви очи. Не посмя да изрече на глас мислите си. Бяха го наричали с какви ли не имена, но никога романтик. Вероятно Алън ще помисли, че се е размекнал.

— Вие с Джули я харесвате. Защо?

— Харесвам я, защото е умна, а Джули я харесва, защото е човечна, държи се чудесно с децата, отстоява личността си в професията и прави кариера, нещо, от което жена ми се отказва.

— А защо аз не бива да я харесвам?

— Не съм казвал такова нещо. Напротив. Просто не съм убеден, че ще бъде от полза за Корин — Алън заобиколи бюрото и се намести в шефското си кресло. — Тя е особен човек. Никога не е имала сериозна връзка с мъж, живее скромно, прекарва дните си в работа или тук, или у дома си. Рядко приема покана за среща, по време на отпуската си ходи в никому неизвестни градчета и никога не създава

проблеми. Има силен дух, но като всеки човек е уязвима и чувствителна. Не бих искал да я нараниш.

— Няма да я нараня. Искам само да поговоря с нея.

— И после?

— После... вероятно ще се оттегля, ако не се заинтересуваме един от друг.

— Предполагам, че е девствена.

— Не преувеличаваш ли малко?

— Мисля, че съм длъжен да те уведомя — замислено отвърна Алън. — Щом е минала тридесетте и е недокосната, сигурно има сериозна причина — той поклати глава. — Ще трябва да се кастрираш, приятелю.

Кори обмисли шеговития съвет на Алън, но това само засили интереса му към младата жена. Съзнаваше, че по-нататъшният спор е безполезен.

— Разбрах предупреждението — каза той и въздъхна. — Впечатлен съм. Добре се справи.

— Чути от теб, думите ти звучат като комплимент. Ще вървим ли да обядваме?

— Разбира се.

Няколко часа по-късно, прекарани в безцелни приказки, Алън върна приятеля си в офиса. Подадоха си ръце, прегърнаха се и се разсмяха.

— Благодаря за всичко, Алън. Винаги си прекарвам страхотно при теб, Джули и хлапетата.

— Ще идваш ли скоро пак?

— Разчитай на мен.

Алън потупа Кори по гърба и изчезна зад вратата на кабинета си.

Кори остана на мястото си. Усмихна се на момичето от приемната и махна с ръка:

— Забравих нещо — и се втурна след Алън, но отмина вратата му и закрачи по коридора. Най-сетне намери стаята, която търсеше.

Кабинетът на Корин бе изрядно чист и подреден. Макар че бе чул мнението на Алън за Корин, смяташе, че именно в кабинета ѝ ще разбере нещо повече за нея.

Корин седеше пред бюрото си. Принтерът работеше. Главата ѝ бе сведена, в ръка държеше молив. Бе унесена в работата си, но Кори

съзнаваше, че това е последният му шанс да я заговори.

— Здравей, Корин!

Корин сепнато го изгледа. Разтри очи и чак тогава го позна.

— Здравей, Кори. Още ли си тук?

— Току-що обядвахме — той се опита да наподоби усмивка.

— Къде ядохте?

— В кръчмата на Филип.

— Приятно местенце.

— Доста — Кори доволно потупа стомаха си. — Мисля си, че малко кофеин ще ми помогне. Имаш ли време за едно кафе?

— Не мога. Изоставам от графика.

— Не мога да повярвам! — той добре си спомняше думите на Алън, че тя никога не изоставя в работата си. — Компютърът ли те бави?

— Не, клиентът.

— Досаден ли е?

— Те всички са досадни.

— Трябва да е доста напрегнато.

— Така е, но сме свикнали.

Кори стоеше до вратата с ръце в джобовете. Съзнаваше, че трябва да изчезне, но вместо това запита:

— Винаги ли работиш по график?

— Винаги. За съжаление клиентът също работи по график, свой собствен, така че е цяло чудо, ако графициите ни съвпадат.

— Ти чудо работник ли си? — отново опита да счупи леда Кори, но в отговор Корин сведе глава и се зачете в документите си. Проява на скромност или срамежливост? Бе заинтригуван.

— Оставям ги да си мислят, че е така. Никога не вреди.

— Говориш като изпечен дипломат. Хайде, дипломате, да пием по чаша кафе.

Тя поклати глава.

— Дори и ако падна на колене?

Отново отказ.

— А кисело мляко?

— Разбрах, че си преял.

— Да. Мислех за теб.

— Намираш, че съм слаба?

— Не съм казал това — отвърна той прибързано, смути се и се изчерви.

Корин не забеляза.

— Слаба съм. Дължи се на начина ми на живот, предполагам.

— Хайде, Кори. Почини си за малко.

Тя отново поклати глава.

— А сметанова мелба с плодове?

Корин смръщи нос.

— Сигурна ли си? — направи последен опит Кори.

Този път тя дори не кимна, сведе бавно глава и отново заби нос в разпечатките като въздъхна отегчено. И това бе последният звук, който младият мъж чу.

Кори не бе човек, който се кахъри за умрял кон, както бе характеризирал в последния миг Корин, но пристигайки същия следобед на летището, вече бе променил мнението си. Конят не бе съвсем умрял. Бе въпрос на упорство, дори инат. Не бе свикнал да се отказва от ухажване на някоя дама.

Спря се пред първия телефонен автомат и набра номера. След миг колебание постави слушалката върху вилката. Обаждането не би му свършило работа. Пак щеше да му откаже. Трябваше да измисли нещо, което да не й остави възможност, за каквато и да е реакция.

Прерови джобовете си, но не откри бележника, затова извади портфейла си и измъкна еднодоларова банкнота.

— Един плик, моля. И лист хартия за писма.

Купи и марка, а после се запъти по коридора към една пощенска кутия.

На следния ден Корин получи писмо от Делта Еърлайнс. Отвори го. Текстът гласеше:

„Това е талон, валиден за една дълга целувка.
Получава се при поискване, единствено при мен.

Кори Хардън.“

Тя безпомощно впери поглед в тавана и въздъхна. Скъса бележката на половина, после на четвъртинки и продължи да къса, докато накрая понечи да запрати парченцата в кошчето за боклук. Спря се в последния миг.

Кори Хардън беше чаровен, със златисточервена коса, стройно и силно тяло и зелени привличащи погледите очи. Типът мъж, който избягваше. Нямаше представа защо я преследва.

Но не можеше да си обясни и защо бе скътала парченцата от бележката му в джоба си.

Доста често Корин пропускаше вечерята. И тази вечер не направи изключение. Баба ѝ знаеше, че е безполезно да я вика и се справяше сама. Елизабет Странд си легна точно в десет, както правеше всяка вечер, нито минута по-рано или по-късно. Корин се прибра в десет и половина в голямата викторианска къща и не посмя да събуди старата дама.

Мълчаливо остави куфарчето си и погледна масата, върху която лежеше натрупана дневната поща. Тя претърси пликовете, взе един и тръгна към кухнята. Наля си чаша портокалов сок, върна бутилката в хладилника, извади от чекмеджето нож, разряза плика и зачете:

„Мила Корин,

Знам че не е минала и седмица откакто разговаряхме, но изпитвам нужда да ти пиша. Пробудих се с ужасно главоболие, но нищо чудно. Джефри не можа да заспи до среднощ, мъчеше го ужасна кашлица. Нищо не можеше да се направи. Франк казва, че в задължението на бавачката влиза и бодърстването, така че не би искал да го безпокоя. Така или иначе шумът бе ужасен и той ме обвини, че го държа буден. Човек би предположил, че един баща ще прояви повече снизходителност към сина си. Когато му казах това, той ми обърна гръб и заспа.

Мислите му са все в проклетата работа. Бог ми е свидетел, че изпитвам благодарност, че е успешна. Но тъкмо тук е и проблемът. Чувствам се безполезна. Ако Франк не е в офиса си, се затваря в кабинета с вечните си документи и ако излезем някъде, го правим, защото е

наложително. Забавляваме потенциален клиент или сме поканени на вечеря. Вече не помня кога за последен път сме се забавлявали.“

Забавление. Тръпки разтърсиха тялото на Кори. Натъжена тя продължи да чете:

„Знам какво си мислиш. Трябва да благодаря на Бога за внимателния си съпруг, с твърде развито чувство на отговорност. Не бива да копнея за забавления, защото те правят човек безгрижен, каквито са мама и татко. Само че те са нямали и двайсет години, когато сме се родили и веднага са ни оставили в ръцете на баба. А аз не искам нищо повече от това да се грижа за сина си, за дома си, да пазарувам или да подновявам гардероба си. Франк не ми позволява.

Възможно е причината да се крие във възрастта му, макар че четиридесет и пет години не са кой знае колко. Но той е упорит, дори инат, а гордостта му би стигнала за десет души. Съпругата не може да домакинства. Ами ако я види млекарят? Ще каже на съседите. Какво ще си помислят хората? Ще избухне скандал. Представяш ли си?! Съпругата на Франк Шилтън заловена да зарежда сама машината за миене на чинии.

Умирам от скука. Често ти завиждам. Завиждам и на мама и татко. Казвала съм го милион пъти, но го повтарям. Има неща, които като изречеш на глас, сякаш престават да те тревожат.

Като в клетка съм. Вярно, клетката е добре обзаведена. Но какво друго ѝ остава на затворената птица, освен безпомощно да пърха с крила?“

С треперещи пръсти Корин разгърна втората страница. Погледна часовника, телефона, въздъхна и продължи нататък:

„Не ми се обаждай! Знам, че ще се прибереш късно, ще си налееш чаша портокалов сок и ще отвориш писмото ми. Баба ще е в спалнята си. Както и Франк. И уверена съм, кризата ще е минала и аз ще се чувствам по-добре. Надявам се да ме разбереш.

А сега можеш и ти да си лягаш. Ще си представям как се събличаш и подреждаш дрехите си, как два пъти проверяваш будилника. Винаги си била дисциплиниран човек.

Благодаря ти за търпението, Корин. Макар че понякога не те разбирам, аз те обичам.

Роксана“

Имаше и послепис.

„Добре, че баба никога не отваря чужди писма. Ако прочете моето, ще реши, че се е провалила.“

Корин остана на мястото си. Дали се бе провалила баба ѝ, или самата тя? Роксана бе само година по-малка от нея, но Корин се тревожеше за нея. Когато учеха, винаги се грижеше да си научи уроците, да си напише домашните, караше ѝ се, когато бягаше от училище. Тя попълни документите ѝ за колежа. Притесняваше се до смърт, щом закъснееше. Пак тя бе въодушевена от брака ѝ с Франк.

Наближаваше тридесетте. Това бе проблемът.

Роксана си остана нестабилна. Не бе пораснала.

Корин допи сока си, изплакна чашата и я остави на мястото ѝ.

Бе уморена, но умората никога не ѝ бе пречила да подреди дрехите си. След това си легна.

За пръв път в живота си се усъмни, че е твърде праволинейна и консервативна.

ВТОРА ГЛАВА

Кори не умееше да организира добре нито времето, нито работата си. Секретарката му поне два пъти дневно спасяваше по нещо от пастта на машината за унищожаване на документи. А икономката му заплашваше, че ще го напусне всеки път, когато откриеше доматен сос във фризера редом със замразената пица или намереше разтопен сладолед, оставен в кухненския шкаф до овесените ядки.

Кори изтъкваше, че животът е твърде кратък, за да се тревожи за баналностите на всекидневието, но истината беше, че често мисълта му изпреварваше движението на ръцете и приключваше, преди работата да е доведена докрай.

След пътуването до Балтимор съзнанието му непрестанно бе заето и умът му трескаво работеше. Представяше си ново посещение при Алън, по време на което успява да придума Корин да приеме поканата му за вечеря и върху устните му изгряваше усмивка. След това си представяше как отиват заедно на пикник и тя се залива в смях от шегите и закачките му. При третата им среща тя слага светъл руж върху страните си, на четвъртата променя консервативния стил на облеклото си, а по време на петата — той сваля дрехите ѝ и под тях открива една страстна жена...

Да фантазира бе едно от любимите му занимания.

Като дете си представяше, че е собственик на голяма сграда. И веднага щом се дипломира, той наистина закупи една. Не бе в най-престижната зона на Филадельфия, но не това бе важното. Той я преустрои и ремонтира и тъкмо когато съседите му бяха завладяни от идеята да притежават имот в големи здания, я продаде като взе пет пъти повече от онова, което бе заплатил.

Още не бе засъхнало мастилото от подписа върху окончателния вариант на договора за продажба, когато закупи парче земя в крайградската част. Там построи своя офис комплекс.

Преди да завърши строежа, му хрумна да гради търговски център. Сдружи се с група инвеститори и започнаха работата по

строежа на тридесет и пет етажен център. Едва приключила работата по изливане на основата, той си представи как купува хотел, нещо, което извърши три пъти.

Но жена никога не бе властвала във въображението му. Още от времето, когато беше шестнадесетгодишен, вземаше жената, която пожелаваше. Корин Фремонт обаче не беше негова, не можеше и просто така да я вземе. Не че я желаше като жена... Само искаше да я опознае.

Първоначалната му реакция бе възпламеняваща. Корин бе невероятна. Различна. Следователно, налагаше се да приложи различен подход. Трябваше да играе по нейните правила. Поне в началото.

Ето защо изчака да минат три седмици, преди да се опита да се свърже с нея. Даваше ѝ време. Не я насилваше. Искаше му се да осмисли писмото му и се надяваше, че ще го пожелае.

Беше вторник следобед. Корин бе на работа, когато телефонът иззвъня. Тя разсеяно вдигна слушалката.

— Да?

— Корин? Кори Хардън е.

Тя смръщи вежди в усилието си да се концентрира. Тъкмо пишеше увода за ново проучване и беше замислена. Не забеляза, че повикването не бе минало през телефонната централа. Тя остави молива си.

— Здравей, Кори! Как си?

— Добре, благодаря. А ти?

— Много добре — внезапно се сети за обещаната целувка. — Ако търсиш Алън, ще те разочаровам. Не е при мен. Провери ли в кабинета му?

— Не търся Алън. Търся теб. Слушай! Знам, че си затънала до ушите в работа, но тъй като в момента съм в Рочестър, мисля, че мога да прекарам час-два в Балтимор, преди да тръгна за Атланта. Какво ще кажеш, да се видим ли за вечеря?

— Съжалявам, Кори. Не мога.

— Пак ли изоставаш от графика?

— Вече сме обсъждали този въпрос.

— Можем да опитаме отново. Не възразявам.

Смешното беше, че ако не го бе виждала, Корин би се поддавала на невинно звучащия му глас и би приела поканата. Но го познаваше.

Беше истинска напаст.

— Аз възразявам. Ще умра от скука.

— Скука? И дума да не става! Обвинявали са ме в импулсивност, лекомислие, какво ли не, но никой не ме е намирал за скучен човек.

Ха! Като че ли не се досещаше! Защо иначе би му отказвала?

— Не мога — сухо отсече тя.

— Не е възможно непрестанно да работиш. Трябва да вечеряш.

— Не е това, Кори. Имам други планове.

— О! — въздъхна той. — Отново семейна вечер. Съпругът и децата.

— Точно така. Понякога са доста изнервени, ако ме няма.

— Разбирам — инстинктът му го караше да настоява, но той се предаде, защото не бе срещал жена като Корин. — Може би ще се видим друг път?

— Може би — равнодушно изрече Корин.

— Е, добре. Ще трябва да бродя сам няколко часа.

Сърцето на Корин не можеше да бъде сломено лесно.

— Едва ли — отвърна му тя. — Ще си намериш компания. Стюардесите също трябва да убият двата часа преди полета.

— Не се интересувам от стюардеси. Пък и в последно време авиокомпаниите предпочитат да назначават мъже.

— Така и трябва да бъде.

— Хайде сега, това не е някоя мръсна работа. Стюардесите може и да приличат на келнерки, но човек си прекарва добре времето с тях.

— Така е. Не е ли чудесно тогава?

Кори се засмя. Можеше да се закълне, че и тя се усмихва.

— Едно на нула — предаде се той. — О! Току-що обявиха полета ми. Не искам отново да ги карам да го бавят заради мен.

— Отново?

— Имам лошия навик да закъснявам. Авиокомпаниите ме познават.

— Често ли пътуваш?

— Много.

— С какво точно се занимаваш?

— Ох, по дяволите! Ето че пак го обявиха. Последно повикване. Наистина трябва да побързам, Кори. Ще ти звънна по-късно. Става ли?

Корин не би желала да обсъждат този въпрос, затова отговори сякаш не бе чула последните му думи:

— Приятно пътуване!

— Благодаря — той остави слушалката. Усмиваше се, когато тръгна към самолета.

„С какво точно се занимаваш?“

Не можеше и да мечтае за по-добър край на разговора. Ще я остави да се чуди. Беше заинтригувана. Началото бе поставено.

Корин не беше любопитна или поне така си мислеше. Странно защо, лицето на Кори Хардън току изникваше в съзнанието ѝ в най-невероятни мигове. Предната вечер например, когато Том О'Нийл я караше с колата си у дома ѝ след едно приятно представление.

Предполагаше, че би могла да разпита Алън за подробности около личността на Кори, но гордостта ѝ не позволяваше да го стори. От една страна, добре съзнаваше, че двамата бяха приятели, а от друга — съществуваше упоритото и ясно изразено нежелание на Алън тя да се сближи с Кори. Не искаше шефът ѝ да разбере, че Кори ѝ бе телефонира, за да не създава конфликт между двамата.

Той бе пълна противоположност на типа мъже, който ѝ допадаше. Том например, беше счетоводител, среден на ръст, с прилично телосложение. Бе ѝ приятно да излиза с него. Беше винаги любезен и сдържан, освен това споделяше нейното влечение към точните науки. Би желал, както и Корин, да задълбочат връзката си, което правеха като от време на време вечеряха заедно, ходеха на кино или на театър. Но не се виждаха повече от два пъти месечно и бяха просто приятели. Платонични.

От време на време се срещаше и с Ричард Бейтс. Два пъти женен и два пъти развеждан. Непрестанно бе забъркан в някаква история. Затова понякога се нуждаеше от стимулиране на интелектуалната си дейност. Кори бе отличен слушател и с охота спореше с него.

Имаше и други мъже в живота ѝ, с които се срещаше веднъж на няколко месеца, имаше и такива, които бяха вече в миналото. Мъже с различни занимания и професии. Кори ги възприемаше като допълнения към всекидневието си, от което с лекота можеше да се отърве.

Не се искаше кой знае колко ум, за да прозре, че Кори Хардън не бе човек, който би се съгласил да бъде допълнение, нито бе нужно

остро зрение, за да види, че той би бил в противоречие с начина ѝ на живот. Изразено в цветове, това означаваше, че той е в тигриановочервено, а тя е бледорозово, тюркоазнозелено до нейното бебешко синьо, искрящият цвят на млада трева срещу приглушения маслинозелен цвят.

Мъжете в живота ѝ бяха в сиви, никога в ярки цветове. И тя бе доволна от това.

Дните минаваха и Корин почти не се сещаше за Кори. Сякаш бе гледала филм на ужасите и известно време бе прекарала, обмисляйки видяното. Бе заета с работата си, с мислите си за Роксана, с плановете си за почивните дни в края на седмицата, с предстоящата ваканция или пък размишляваше за своите задължения към баба си. Нямаше свободен миг, който да пропилее заради Кори Хардън. Очакваше споменът ѝ за него да изчезне постепенно в мъглата на забравата.

Един късен следобед в началото на месец май го съзря, изправен на прага на стаята ѝ. Бе минал почти месец от последната им среща и тя го бе изтрила от паметта си.

Бе впечатляваща фигура, но това ѝ бе вече известно. Умееше да се превъплъщава в различни роли. Този ден бе официален, облечен в скъп, шит по поръчка летен костюм, бяла риза и връзка на сиви и сини райета, носеше италиански обувки от мека кожа. Косата му бе подстригана в модерна прическа.

За трите пъти, когато го бе виждала, само едно нещо бе непроменено. Очите му. Зелени, пронизателни. Понякога погледът му бе мек и нежен. Привличащ.

Корин не желаше да бъде привличана. Не желаше да бъде изследвана. Искаше той да изчезне в облак прах и нито да го вижда, нито да чува за него.

Тя притвори очи, но когато ги отвори отново, той не бе изчезнал.

— Пак работиш, както виждам — подкачи я той, без предисловие и се облегна на вратата. Под маншета му проблясваше златна верижка на скъп часовник.

— Точно така — отвърна Корин и нарами купчина папки от бюрото си. — Тъкмо се канех да тръгна...

— Къде отиваш?

— На съвещание.

— Тук ли?

— Да. Програмистите ми чакат инструкции — истината беше, че програмистите я очакваха по-късно. Не я вълнуваше особено дали бяха готови. Кори Хардън нямаше как да разбере какво става зад затворените врати на залата.

— Мога ли да дойда с теб?

Тя притисна купчината документи до гърдите си.

— Боя се, че не.

— Защо?

— Информацията е поверителна. Клиентите ни не биха желали да се шуми, а освен това работата е спешна.

— Никому няма да кажа. Нито дума.

Като приближи до Кори ѝ се наложи да извика на помощ цялото си хладнокръвие. Бе висок мъж, с широки рамене. Освен това в очите му блесяха весели искрици.

— Защо се интересуваш от съвещанието ми?

— Искам да видя какво правиш.

— Защо?

— Защото изглеждаш много компетентна. Може да науча нещо.

— Да не мислиш да ми ставаш конкурент?

— Не съвсем — изви устни той.

— Тогава на какво бих могла да те науча?

— Техниките на ръководство си приличат. Би ми било приятно да видя как се отнасяш с програмистите си.

— Ти приличаш повече на управител, отколкото на ръководител на някаква дейност.

— Така е, но всеки управляващ е и ръководител в известна степен.

— Какво управляваш? — прекъсна го тя.

Кори се забавляваше с играта на думи. Корин бе достоен партньор в интелектуалните закачки. Би могъл да ѝ каже: „Управлявам необвързани млади дами. Това плаши ли те?“, но тя не би одобрила думите му, затова отвърна:

— Притежавам хотели. И се боя, че не се справям добре с ръководството им. Обикновено поверявам това на специалистите. И така, мога ли да дойда с теб на съвещанието?

— Хотели? Впечатлена съм.

— Мога ли да дойда?

— Колко хотела?

— Три. Какво ще кажеш за съвещанието?

— Имаш ли и в Балтимор?

— Съвещание ли? Не, този път не.

— Хотел.

— С това се занимавам — въздъхна Кори. — Защо отбягваш въпроса?

— Защото вече два пъти ти отговорих — тя мина край него и излезе от кабинета си.

— Отегчих ли те? — забърза след нея Кори.

— Да.

— Защо?

— Защото приличаш на кон, който се старае всячески да получи бучка захар.

— Кон. Това е нещо ново — Кори отпусна ръце. — Но аз не искам захар. Искам да ми отделиш малко от времето си.

— За какво?

— За да поговорим. Просто да поговорим.

— По-тихо! Освен ако не искаш да прибавиш и смущение към обзелото ме отегчение.

Импулсивността бе типична за Кори, част от него, като червеникавата му коса. Той протегна ръце и загради Корин. Възнамеряваше да се възползва от внезапността на действието. Тя се облегна на близката стена. Бе в клетка, чиято врата бе тялото на Кори.

— Ще прибавя не само смущение към списъка ти — прошепна той, — ако не ми обърнеш малко внимание. Не ме питай какъв е смисълът, защото не знам. Знам само, че искам да поговоря с теб — тя отвори уста, но не произнесе нито звук. — „За какво?“, това се канеше да попиташ, нали? Вече те познавам. Бърз отказ, изречен от прекрасни устни. Само че аз искам повече и няма да се помръдна, докато не го получа. И така, какво предпочиташ? Сцена във фойето или мирен тих разговор след съвещанието?

— Мислех, че искаш да присъстваш?

Застанала на ръка разстояние от Кори Хардън, опиянена от топлината на тялото му и от аромата на мъжественост и чистота, която не би могла да бъде сътворена от цялата парфюмерийна индустрия и за

хиляда години, Корин усети, че нещо у нея се променя. Не ѝ харесваше, но бе факт.

— Излъгах — призна тихо Кори.

— Значи сме квит, защото и аз нямам съвещание — тя се опита да се измъкне от ръцете му, но той я притисна по-силно към стената. Ръката ѝ с папките, бе единствената преграда между телата им.

— Значи ще поговорим.

Косата ѝ се бе разрошила и се спускаше върху зеленикавата рокля. В очите ѝ се четеше страх и предизвикателство.

— Наистина имам много работа. Срещата ми с програмистите е по-късно. Ако не успея да приключа преди това с тези книжа, за тях съвещанието ще бъде чиста загуба на време.

— Тогава по-късно. Ще поговорим по-късно.

— Не мога. Ще продължим до края на работния ден, а след това имам среща.

— Хайде да престанем с шегата за съпруга и децата.

— Добре. Ще вечерям с баба ми.

Кори приближи още повече. Бузата му докосваше нейната, а устните му опираха в извивката на ухото ѝ.

— Опитай отново.

— Така е — с треперлив глас изрече Корин, притвори очи и без да осъзнае какво прави, завъртя глава и опря плътно лицето си в неговото. Сякаш през тялото ѝ премина искра. Погледна го.

— Обещах на баба да я заведа някъде.

— Пийни нещо с мен и след това я вземи.

— Не мога. Тя трябва да се нахрани точно в шест. Кори, моля те, дръпни се. Някой може да влезе и...

— Защо трябва да яде в шест? Болна ли е?

— Тя винаги вечеря в шест. Моля те, Кори...

— Вземи ме с теб.

— Не мога. Ще бъде потресена.

— Аз ще я очаровам.

— Ти ще я ужасиш.

— Както ужасявам теб?

— Ти не ме ужасяваш, Кори...

— Искам да се запозная с баба ти.

— Не, не става. Тя е особнячка.

— И ти си същата. Предизвикателството си струва.
— Аз предизвикателна ли съм?
— Да.
— Затова ли си така досаден?
— Да.
— Ако се съглася да поговоря с теб, ще се махнеш ли?
— Ще реша след това.
— Кори...
— Кори?
— Това не е шега! — тя протегна ръка в опит да го отблъсне. —

Пусни ме!

— Приятно ми е да ме докосваш.
— Моля те! — тя отдръпна ръката си.
— Ще поговориш ли с мен?
— Да.
— Кога?
— Не знам...
— Кога?
— Утре.
— Утре по кое време?
— Ами... в десет съм на аеробика. Можем да изпием по едно кафе в единайсет, но в дванайсет на всяка цена трябва да съм у дома.
— Защо?
— Трябва да почистя, а от един съм бавачка.
— Бавачка?!
— Моля те, Кори.

Той зашепна отново, но не бе склонен да я пусне, преди да получи обещание.

— Добре. Ще се разберем утре. Къде да се видим в единайсет?

Тя измърмори набързо адреса на едно малко кафене, недалеч от сградата, където се водеха заниманията по аеробика.

— Къде се провеждат заниманията по аеробика? Ще те чакам там. Не ти вярвам, ще се опиташ да ме измамиш.

Тя се засмя.

— Затова ще ме преследваш като куче-следотърсач, така ли? Не става.

— Къде се провеждат заниманията?

Тя стисна зъби, но той я притисна силно до себе си и тя бе принудена да назове адреса.

— Благодаря ти — рече ѝ той и се отдръпна. Усмихна ѝ се. — Не беше лошо, нали?

— Държа се като хулиган.

— Понякога се налага да си малко по-нахакан, за да получиш онова, което искаш. Ако още в началото се бе съгласила да се срещнем, нямаше да се налага да нахалствам. Запомни едно, Корин. Захарта с всеки изминал ден става на оцет. Ще те чакам в единадесет утре сутринта. Чао!

Той се завъртя на токовете на обувките си и изчезна. Тя се опита да се успокои и остави папките върху бюрото. Сякаш нищо не се бе случило.

„Нищо не се е случило, повтаряше си тя.“

Нищо? Защо се опитваше да отрече обзелото я безпокойство?

Той имаше право. Не му оставаше друг изход. Не можеше да приеме отказ. Беше упорит и арогантен. Но какво от това? И защо трепереше цялата?

Не можеш винаги да постъпваш както си искаш, Корин.

Не можеш!

Корин се появи след заниманието по аеробика изцедена. Поне така си представяше, че изглежда. Косата ѝ бе влажна и се виеше на масури около врата ѝ. Нямаше никакъв грим. Беше облечена в дреха с цвета на горчица, която след многократно пране бе избеляла. Да не говорим, че беше потна и едва ли ухаеше приятно. Точно по плановите ѝ.

За съжаление Кори нямаше нищо против вида ѝ.

— Не мога да повярвам! Изглеждаш страхотно!

— Може би... — тя го изгледа с недоверие. Трябваше да предположи, че на първата среща ще се държи очарователно. Дори съжаляваше, че вратата на залата няма прозорец. Искаше ѝ се да я бе видял как играе под звуците на музиката.

— Как мина? — попита я и протегна ръце към нея.

— Не ме пипай! Ужасна съм!

— Не си ужасна — този път той сплете ръце с нейните. — Приятно ли беше?

— Винаги е приятно.

— Всяка неделя ли идваш?

— Да.

— Сърдита ли си ми?

— Да.

Всъщност бе сърдита на себе си. Би могла да вземе един душ, както правеше всеки път, но бе уверена, че ако изглежда неприятно, Кори ще я остави на мира. Е, не бе познала. И сега се чувстваше депресирана и грозна. Сърдеше се и на Кори, заради това че не се бе отдръпнал при вида ѝ, че изглеждаше невероятно елегантен в джинси и поло.

— Струва ми се, че трябва да сменя групата — каза Корин. — С тази не си почивам достатъчно.

— Това ли търсиш, отмора?

Бе мярнал, че излизащите жени, които се отправяха в различни посоки, бяха по-пълни от нея. Със сигурност Корин не посещаваше часовете по гимнастика, за да контролира теглото си.

— Да.

— Добре. Искаш ли да се поразходим, преди да пием кафе?

За нейно изумление точно това и направиха. Вървяха мълчаливо, докато тя не започна да се отпуска. След време приседнаха до масичка в кафенето.

— По-добре ли си?

— Да — уверено изрече тя, примирила се с вида си.

— Радвам се.

Кори взе менюто от поставката и ѝ го подаде.

— Някакви предпочитания?

— Кафето тук е превъзходно.

— Нещо по-солидно?

— Царевичните кифли ги правят на място.

— А малко протеини?

— Да не си побъркан на тема здраве?

— Не, просто съм гладен.

— В такъв случай — направи тя знак на келнерката да приближи — ще поръчам за двамата.

— Два големи портокалови сока, два омлета със сирене и бекон и... Сладоледът пресен ли е? — момичето кимна и Корин продължи: — Два сладоледа и две чаши кафе без кофеин.

— Ами онези кифлички? — Кори бе стъписан от последователно изредената поръчка.

— Току-що опечени.

— Прибавете тогава няколко към поръчката. Благодаря ви.

— Каниш се да изядеш всичко това? — Корин сякаш не вярваше на ушите си.

— Е, какво е една кифличка след всичко онова, което ти поръча?

— Нищо, като се има предвид, че през последния час съм изгорила поне петстотин калории. Какво е твоето извинение?

— Бяхах по покрива на хотела.

— Ти не си бягал...

— Не, но направих една дълга разходка заедно с теб. Но така или иначе, аз съм по-едър от теб и се нуждая от повече храна.

Съзнавайки ръста на Кори, тя замълча. Облегна се и зачака търпеливо. Очите ѝ сякаш казваха: „Е, нали искаше да говорим. Давай!“

— Приятно местенце — той отклони погледа си от нейния и се загледа в градината. — Често ли идваш?

— Понякога, с другите жени. И те си поръчват кифлички — тя остана сериозна, дори не се усмихна в отговор на закачливата му гримаса.

— Да, забелязах. Искам да кажа, че са малко по...

Корин кимна.

— Наистина ли си бавачка?

— Да.

— Това постоянна работа ли е?

— Не. Правя услуга.

— Аха, нечия бавачка е напуснала.

— Всъщност правя услуга на самата себе си. Обожавам децата.

Кори си спомни, че Алън бе споменал колко добре се отнася със Скот и Дженифър.

— Ще бавиш децата на Алън и Джени?

— Не. Те могат сами да се грижат за себе си.

— Знаеш какво имам предвид.

— Не, няма да помагам на Алън и Джени. Става дума за моя приятелка с три деца, чийто съпруг постоянно отсъства и ѝ се налага да плаща за времето, което може да отдели за себе си.

— Ти не ѝ взимаш пари, сигурен съм.
— Не ѝ взимам.
— Лоша сделка, Кори.
— Прекрасно приятелство, Кори. И страхотни деца.
— Щом ти харесват толкова, защо не си родиш свои?
— Защото не съм омъжена.
— Защо?
— Защото не искам.
— Ясно. Работата запълва изцяло живота ти.
— Отчасти. Има и други неща, които ме занимават.
— Да правиш сладкиши?
Тя го изглежда стъписано.
— Сладките, които донесе у Алън.
— А, те бяха за Скот.
— Той така и не разбра, че аз изядох първата и ме почерпи още една. После, преди да си легна, си откраднах още една.
— Не е било редно.
— Бях гладен. И така, значи умееш да готвиш. Какво друго обичаш да правиш?
— Срещам се с приятелите си, ходя на аеробика — тя вдигна очи и видя келнерката, която приближаваше. — Ето ги и омлетите.
Кори въздъхна. Бе се надявал да разговори Корин и да понаучи нещо за нея. Прекален оптимизъм. Бе непроницаема като деветсантиметрова стена. Не знаеше как би могъл да достигне до нея.
Хранеше се мълчаливо и обмисляше поведението си. Бе опитал с чар, но тя не се поддаваше. Бе отнел час от времето ѝ с известна доза нахалство, но това явно не вършеше работа. Внезапно осъзна, че единственият възможен изход бе да я приласкае по такъв начин, че да не разбере какво става. По някаква необяснима причина тя имаше ужасно мнение за него. Трябваше да го промени.
Той остави настрани вилицата си.
— Беше вкусно — каза той.
Достойно се бе справил с омлета и сока. Останаха само кифличките. Корин се бе оказала права. Беше надхвърлил възможностите на стомаха си, но реши да не се предава. Изяде две, взе третата, но преди да отхапе, заяви:

— Не ми се случва често да закусвам. Обикновено сутрин не ми остава време.

Корин се хранеше лениво и не бе свършила с омлета си, но го слушаше внимателно.

— Живея в Южна Каролина — продължи той. — Хилтън Хед. Била ли си там? — тя поклати глава. — Наистина е красиво място. Палми, дъбове... Къщата ми е в една от плантациите... Те не са и плантации в истинския смисъл на думата — няма памучни полета. Къщите са строени през последното дваисетилетие. Моята е на Сий Пайнс, на върха на острова. Пътят дотам е прекрасен. Минава се през същински тунел от растителност, който променя цвета си през различните сезони и през деня. На мен най-много ми допадат цветовете, когато слънцето залязва. Тогава лъчите му проникват под тунела и позлатяват пътя.

— И сигурно заслепяват всекиго. Мразя да карам срещу слънцето.

— Да, но ако лъчите са насочени в гърба ти, имаш чувството, че се изпълваш със слънчева енергия. Можеш да си седиш в колата и да си представяш, че си попаднал на друга планета. И в друго време. В бъдещето. Вървиш пред слънцето и пред теб е единствено хоризонтът на небесния рай.

— Сигурно се чувстваш зле, щом излезеш от тунела.

Корин изсумтя и отхапа парче кифла.

— Домът ми е моята утеха. Прохладен и тих. В края на един частен път е, така че не срещам много хора. Щом изляза на терасата, притварям очи и се заслушвам в шепота на листата.

— Разочарован ли си от света, в който живеем? — въпросът й прозвуча остро.

— Не съм разочарован. Харесва ми, но ми е приятно да откривам за себе си и други светове. Май чета много фантастика.

Корин никога не бе чела научнофантастичен роман. Не бе неин стил. Обичаше история, допадаше ѝ играта на повтарящите се в хода на човешкото развитие факти. Винаги се чудеше на способността на хората да повтарят едни и същи грешки. Бе решена да не постъпва така в живота си.

— Светът, в който живея, е изпълнен с напрежение и затова откраднатите часове като този са изключение.

— Ако наистина си способен ръководител, който разпределя работата между подчинените си, защо живееш в напрежение?

— Разпределям доста добре работата, но винаги има неща, които изискват решението ми.

— Щом хотелът, който си купил, вече работи, какво още имаш да правиш?

Не искаше Кори да си помисли, че проявява интерес, макар че би й доставило удоволствие да чуе отговора.

— Трябва да се вземат някои решения, свързани с обслужването. Камериерките имат за пример поведението на старшите служители, които пък на свой ред наблюдават управителите, а те — мен. Аз съм човекът, който определя начина на поведение. При нас към всеки посетител се отнасят с уважение, в противен случай...

— Това ли е основното изискване в твоите хотели?

— Да. Щом хората плащат, редно е да получават добро обслужване.

— Или няма да дойдат повторно. Умно.

Кори махна на келнерката и й посочи празната си чаша.

— А ти, Корин? Да ти наля ли?

Тя погледна часовника си. Имаше още петнайсет минути.

— Защо не?

— Не се притеснявай. Ще тръгнеш навреме — той с удоволствие забеляза как страните й почервениях. — Когато се отнася до мен, не може да се каже, че съм образец за точност, но що се отнася до другите, винаги съм на мястото си. И все пак, точно заради другите често закъснявам. Харесва ми да съм с хора и забравям времето.

— В задълженията ти влиза да си сред хората.

— Така е. Не мога да си представя, че бих понесъл да работя като програмист, художник или писател. Да бъда насаме със себе си цели двайсет и четири часа ми се струва непоносимо.

— Това мога да го повярвам.

— Изопачаваш думите ми.

— Нищо не изопачавам. Просто ти отговорих.

— Всичко приемаш буквално. Искях да кажа, че бих се чувствал отегчен, ако не получавам външни стимули. От човешко присъствие.

— Един психиатър би казал, че не приемаш собствената си личност.

— Ти така ли мислиш?

Корин намираше, че се държи самоуверено и арогантно.

— Аз не съм психиатър.

— Каж ми тогава, какво мислиш като неспециалист?

— Мисля, че се приемаш такъв, какъвто си. Желязното ти самочувствие скрива успешно пороците ти.

— Нямам желязно самочувствие... Е, добре, не ме гледай така! Доста неща съм постигнал в живота си и се гордея с това. Не съм роден със сребърна лъжица в устата, но ще я осигуря за децата си.

— Възнамеряваш да имаш деца?

— Не бива ли?

— Досега си имал предостатъчно време, но нищо не си направил — укорително поклати глава тя.

— Защото се грижа за жените, винаги ги предпазвам — щом изрече думите, разбра, че прави грешка. — През последните четиринайсет години работих единствено за успеха си. Да, имало е жени в живота ми. Работя здраво и добре се забавлявам. Ако кажа, че съм обичал някоя от тях, би било лъжа. Никога не съм казвал тези думи на жена. Не обещавам нещо, което не мога да дам. Един ден... — смръщи вежди той — ще се появи истинската жена. Тогава ще помисля за деца.

Корин не искаше да го слуша повече. Говореше прекалено убедително... прекалено искрено.

— Това е много благородно решение. Истинската жена ще бъде очарована.

— Какво у мен те дразни толкова, Корин? — смръщи се Кори и впи изпитателен поглед в нея. — Не можеш ли да ми дадеш шанс? Искам да ти покажа, че не съм човекоядец, за какъвто ме мислиш. Но каквото и да направя е напразно. Какво те притеснява?

— Нищо — излъга тя. — Прекрасен си.

— Прекрасен — сведе глава Кори. — Това е фантастично, наистина е страхотно! Добре, щом съм прекрасен — отново вдигна очи той, — ще излезеш ли с мен довечера?

— Не мога.

— Имаш ангажименти. Защо не помислих за това? — сарказмът му бе унищожителен, бе забравил за меките ръкавици, с които възнамеряваше да направлява положението.

— А ти смяташ, че съм длъжна да постъпвам като теб. И не приемаш отказ.

— Не, докато не приемеш да излезеш с мен.

— Не.

— Психиатърът има какво да каже за теб — подигравателно я изглежда Кори.

— Добре знам какво би казал психиатърът, но честно казано не ме интересува. Може би ние двамата си приличаме в едно нещо. И двамата казваме това, което мислим и правим каквото искаме. За съжаление това, което аз мисля, е съвършено различно от онова, което мислиш ти.

— Значи сме в безизходица.

— Така изглежда.

Кори погледна недоядената си кифла с неудоволствие и извади портфейла си.

— Да ти предложи още нещо?

— Не.

— Добре. Да тръгваме тогава — той остави парите за сметката, заедно със солиден бакшиш, изчака Корин да се изправи и я последва навън.

— Къде ти е колата?

Тя не трепна, щом Кори я хвана под ръка и тръгнаха. След миг той отдръпна ръката си. Крачеха мълчаливо. Корин го стрелкаше с поглед, но той не вдигна очи. Спряха пред колата на Корин и тя се обърна към него:

— Съжалявам, Кори. Причината не е у теб, а в мен. Сама съм определила начина си на живот. Подреден и добре организиран. Обичам да усещам твърда почва под краката си, да владее положението във всеки миг. Съществуват неща, с които не мога да се справя, затова ги избягвам. С теб например — въздъхна тя.

Гласът ѝ бе нежен и на Кори му се доплака, но вместо това се засмя и я попита:

— Откъде знаеш, след като дори не си опитала?

— Знам, защото познавам себе си.

— Аз не съм чудовище. Няма да те разкъсам.

— И това знам.

— Тогава защо?! Защо не ми дадеш възможност да опитам?

— Защо настояваш да получиш такава възможност — извика тя ядосано. — Защо си губиш времето с мен? аз не съм достатъчно привлекателна! Защо си играеш с мен?

— Не си играя с теб — тихо промълви Кори.

— А как би нарекъл поведението си?

— Бих го нарекъл... О, по дяволите! Няма значение как бих го нарекъл.

Щом не искаше да се среща с него, нямаше да го прави. Поражението не бе сред нещата, които приемаше спокойно. Изчака я да седне на шофьорското място и затвори вратата на колата. След миг колебание Корин свали прозореца.

— Благодаря за закуската.

— За нищо. Внимавай!

— Искаш ли да те откарам донякъде?

— Не, взел съм кола под наем.

Тя включи стартера и рязко подкара.

Когато се поуспокои, Кори си даде сметка, че бе загубил, както бе и очаквал. Искаше да поговори с младата жена, да я опознае. Бе успял донякъде, но по-голямата част от нея си оставаше загадка. Единственото приятно нещо беше, че тя не бе безразлична към него.

„Защо си играеш с мен?“ — бе го попитала. Оставаше нерешен въпросът защо Корин смяташе, че не може да притежава онова, което иска.

Оставаше и другият въпрос, защо Кори я желаше.

Бе му се сторила очарователна в опита си да го обезкуражи със зле подбраните си дрехи. Но кестениявите ѝ очи със сигурност можеха да изразяват различни чувства, стига тя да допуснеше това.

Внезапно си спомни за следобеда, когато я бе посетил в кабинета ѝ. Сякаш още усещаше под пръстите си мекотата на копринената кожа на страните ѝ и аромата на омаен парфюм. Не, не бе парфюм. Сапун или шампоан.

Да, наистина я желаше. Съзнаваше, че е различна, че за да я завладее му е нужно да намери пътя към сърцето ѝ.

Вече се досещаше какво да направи.

ТРЕТА ГЛАВА

След седмица Кори се върна в Балтимор и влетя направо в офиса на Алън. Дори бе накарал секретарката си да му запази час за среща. Ставаше дума за бизнес.

— Бизнес? — изви вежди Алън.

— Бизнес. Искам да възложа на фирмата ти да направи едно изследване за мен. Всъщност не е точно за мен. Става дума за група предприемачи от Хилтън Хед.

Не бе трудно. Бе се подготвил дори сам да заплати, но му се щеше да убеди неколцина от колегите си. Така или иначе трябваше да се сключи официален договор и не бе редно там да се мъдри единствено неговият подпис. Бе успял.

— Имам един хотел на острова — продължи той. — Плюс няколко други сгради в строеж. Собствениците на другия хотел са в подобно положение. Преди да започнат да работят, бихме искали да поканим група хора, за да разберем какво очакват да получат нашите клиенти, какво точно искат, дали отново ще ни посещават и така нататък.

— Как така изведнъж взе това решение? — стисна устни Алън.

— Ами лятото наближава, а тероризмът кара туристите да избягват Европа, което означава, че ще търсят алтернатива. А ние много неща ще трябва да доизкусурим, за да постигнем онова ниво, което очакват клиентите.

— Така внезапно? — не се предаваше Алън, за когото обяснението не струваше и пукната пара.

— Ами внезапно, защото... Защото не бях се сетил за това преди.

— И какво те накара да се замислиш? — Алън го гледаше подозрително, но Кори не бе вчерашен, бе обмислил всичко.

— Стана заради Корин — отвърна без заобикалки. — Искам тя да направи проучването.

Алън притвори очи и поклати глава.

— Кори! Не се предаваш, нали?

— Не.

Алън вдигна очи.

— Аз ще го направя. Все още ме бива в анализите.

— Не се обиждай, но искам да е Корин.

— Защо?

— Защото е способна.

— И аз съм такъв.

— Ти не си Корин.

— А тя е причината, за да измислиш този план.

— Отчасти. Истината е, че съм убеден, че подобно изследване си струва труда и парите.

— Това ми е известно и ако не се чувствах като човек, който трябва да вземе пари от брат си, отдавна бих ти го предложил.

— За пари не става дума, но има какво да се каже за нашето приятелство, за да си позволим да работим заедно — Алън му хвърли скептичен поглед, но Кори продължи: — С Корин не съм толкова близък.

— Колко си близък с нея? Видял си я веднъж за две-три минути у дома, а научих, че и тук си я виждал миналата седмица — гласът му бе предизвикателно обвиняващ. — Не ми каза, че си идвал, Кори.

— Минах набързо и само я поздравих.

— Но не и мен.

— Ти беше зает и не исках да те безпокоя.

— А Корин не беше ли заета? Хайде, давай! Искам да чуя какво се случи.

— Нищо не се случи.

— Така си и знаех. Доникъде няма да стигнеш с Корин.

Кори не възнамеряваше да каже на Алън за последната им среща в неделя сутринта. Ясно бе, че приятелят му не знае, което означаваше, че и Корин не бе обелила дума, нито се бе втурнала при него да търси спасение.

— Корин — заяви спокойно Кори, — е делова жена. Това е една от причините, които ме карат да настоявам тя да направи изследването.

— А другите причини?

— Ще впечатли всички в Хилтън Хед. Ще може да остане толкова дълго, колкото намери за добре, докато ти ще трябва да се връщаш тук, за да си вършиш работата.

— Виж, за това си прав. Никога не приемам работа, която да ме отделя задълго от седалището на фирмата. Истината е, че доста пътувам, а предпочитам да прекарвам времето си близо до Джули и децата.

— Това е едно от нещата, заради които те уважавам, Алън. Няма за какво да се обиждаш. Корин няма съпруг, нито деца. Освен за баба си, няма за кого друго да се грижи.

— Тя ми е нужна тук. Ако си мислиш, че мога да я оставя цяло лято...

— Нима Корин е в състояние да скита цяло лято? — прекъсна го уж изумен Кори и продължи: — Ще поработи две седмици тук, две седмици там... Нали така работят сътрудниците ти? Не могат всичко да правят от офиса.

— Не, но... — гласът му бе дрезгав, а очите му се присвиха. — Има нещо прекалено лично, което ти не споменаващ.

— Нали ти каза, че Корин не е моят тип?

— Това не те впечатли особено. Искаше да я опознаеш и остави разговора висещ.

— Слушай! Не мога да се закълна, че жената няма да се влюби в мен.

Алън се изсмя.

— Кой да се влюби? Корин?! Половината си живот бих дал, ако знам, че ще дочакам този ден.

— Щом си толкова сигурен — разсеяно изрече Кори, — какъв е проблемът? Искам да се заема с моето проучване, защото си разбира от работата и е на разположение.

— Кой ти каза, че е на разположение? Тя е затрупана с работа, на главата ѝ висят половин дузина анализи. Казах ти. Нужна ми е тук.

— На разположение звучи неточно, става дума, че не е обвързана със семейство.

— Ще трябва да проверя графика.

— Хайде, Алън! Имаш още трима сътрудника. Ако Кори е толкова ценна за теб, това е, защото е по-добра от другите, не, тя е най-добрата. А аз искам най-добрата, така че защо възразяваш?

— Не ти вярвам.

— Какво значи това?

Алън безпомощно вдигна очи към тавана, после загледа портрета на Джули с децата.

— Отдавна се познаваме, Кори. Неведнъж сме били съперници за някое момиче, дори понякога сме се договаряли. И макар че всеки от нас пое по своя път след колежа, останахме приятели и добре знаем, че и двамата сме по малко откачени. За мен това се промени в деня, в който срещнах Джули. Така или иначе не желая някой, приличащ на мен да нарани Корин.

— Опитваш се да я защитаваш. Държа да ти кажа, че аз също съм пораснал. Макар и да не съм женен, не съм нито глух, нито сляп, за да не проумея, че с Корин не може да се играе на дребно. Вече ти казах, че няма да я нараня, какво още искаш?

— Да си тръгнеш и да си вършиш работата.

— Не мога да направя това.

Алън очакваше думите му. Съзнаваше, че приятелят му не би наранил Корин нарочно. Нещо се бе променило в израза му. Бе станал сериозен и настоятелен. За пръв път му хрумна, че Корин може да се окаже подходящият човек за Кори. Усмихна се. Допадаше му идеята да види най-добрия си приятел, свързан с жената, която чувстваше като сестра. Дори и да не станеше така, щеше да му вземе парите.

— Добре — мрачно му каза той. — Печелиш.

— Аз?

— Аха.

— И Корин ще направи проучването?

— Трябва да проверя. Ако има свободно време, твоя е.

— Я! На какво се дължи този обрат? — попита Кори, изпълнен с подозрение.

— Хрумна ми, че Корин може би не е в безопасност тук.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че тя е костелив орех. Ще ти се опре.

— По дяволите, човече! Искам да работи за мен, нищо друго.

— Ясно. Защо не ѝ го съобщим веднага? Сигурен съм, че е в кабинета си — той посегна към телефона.

— Почакай — спря го Кори. — Не е ли по-добре да поговориш насаме с нея?

Алън се забавляваше с необичайната нерешителност на Кори.

— Защо? Нали вие двамата ще работите заедно...

— Тя... може би иска да размисли. Знае, че с теб сме приятели. Не искам да я поставям натясно.

— Съмняваш се, че може да откаже?

— Да работи с мен? — тази мисъл не бе минавала през ума му и той се уплаши. — Естествено, че не. Но е възможно да има някои съмнения... Ти можеш да я убедиш.

— Не на всяка жена се пада подобна чест, кардинале! — Кори нервно разхлаби възела на вратовръзката си. — Последен въпрос. Ако ти бях отказал, щеше ли да се обърнеш към друга фирма?

Кори се замисли, но реши, че моментът не е подходящ да проявява дързост.

— За нищо на света — отвърна. — Или Корин, или никой!

Корин предпочиташе да откаже, когато Алън обяви идеята за проучването, но успя да се сдържи и грижливо подбра думите си.

— Хрумването е добро. И двамата знаем, че бихме могли да набавим полезна информация. Правено ли е досега нещо във връзка с Хилтън Хед?

— Доколкото знам, не.

— Кой, освен твоя приятел участва? — бе доволна, че успя да запази хладнокръвие. Алън бе разбрал за срещите ѝ с Кори.

— Не знам имената на останалите — отвърна Алън. — Кори подхвърли, че става дума за предприемачи, които подобно на него се занимават с хотелиерство и жилищно строителство. Знам, че там има сума ресторанти и магазини и предполагам, че собствениците биха искали да развиват туризма, но се съмнявам, че разполагат със свободни фондове, които да инвестират.

Корин кимна и прокара палец по дължината на носа си.

— Ти също би могъл да го направиш, Алън.

— Той иска теб.

— Каза ли защо?

— Каза, че сме приятели и аз имам достатъчно задължения на главата си. Каза, освен това, че си най-добрата и има право.

Изражението ѝ не се промени, макар че се удиви на безочливостта на Кори. А в неделя сутринта бе изпитала съжаление за

грубото си държание. Бе опитала да му обясни схващанията си и смяташе, че я е разбрал. Очевидно грешеше. „Каза, че си най-добрата.“

— Ласкателството няма да му помогне — промърмори несъзнателно и се стресна от собствения си глас. Вдигна очи към Алън: — Не искам да работя за него. Знам, че е твой приятел и все пак не би ли могъл някой друг да се заеме с изследването?

— Той помоли теб.

— Разбрах, но не е задължително да получи това, което иска. Имам толкова много работа, че...

— Повечето от която трябва да привърши през следващите седмици.

— Само през последната седмица получихме още две поръчки.

— А ти си способна да ги изпълниш наред с проучването на Кори.

— Неговото ще изисква време. Не става дума за едnodневна командировка. Хилтън Хед не е на две крачки. Трябва да постоя там, ако искам работата да бъде свършена както трябва.

Алън се ухили на усилията ѝ да си търси извинения. Беше мила картинка. Кори бе направил силно впечатление на Корин, както и тя на него, което пък предизвикваше Алън да ги сближи.

Бе забелязал особено изражение в очите на Кори, тъжно и безпомощно. Кардиналът години наред бе живял като волна птичка, твърде дълго. Може би вече си търсеше гнездо.

Корин бе силна, уязвима може би, но силна. Колкото повече размисляше, толкова повече се убеждаваше, че ако съществува човек, способен да озапти приятеля му, това беше Корин.

— Може и да не е толкова лошо — безгрижно махна Алън. — Дори малко ти завиждам. Страхотно е да бъдеш там в средата на лятото.

— Страхотно е да си тук. Ако говорим за отпуска, аз отдавна съм планирала какво да правя.

Две седмици в малък хотел във Върмонт. Още преди три месеца бе направила резервацията си.

— Става дума за работа, Корин.

— Да.

— Изнервя ли те Кори?

— Да ме изнервя? — гласът ѝ затрепери, но тя го овладя. —
Защо би трябвало да ме изнервя?

— Мога да посоча няколко причини — Алън замислено потърка
носа си.

— Фигурата му? Или стила му? Или фактът, че е агресивен,
арогантен и нахален?

— Откъде измисли всичко това?

— Аз... По интуиция — забързано изрече тя. Имаше смътното
усещане, че Алън се забавлява от мисълта за предстоящото близко
сътрудничество между нея и приятеля му. — Боя се, че ще възникнат
проблеми.

— О?!

— И двамата сме прекалено самоуверени и очаквам сблъсък.

— Това е работа, Кори. И преди сме имали трудни клиенти, но ти
не си била стресната. Той няма да ти създава проблеми.

— И все пак не одобрявам хрумването ти — Корин непрестанно
чуваше предупредителни звънчета.

— Тогава го приеми като нареждане от моя страна.

— Винаги съм казвала открито мнението си, дори и при преки
заповеди от твоя страна.

Това бе самата истина, но си бе позволявала да го прави много
рядко и само при случаи, когато същността на изследването влизаше в
противоречие с нравствените ѝ принципи.

— А ако приемем, че ми правиш услуга?

— Защото Кори ти е приятел?

— Да. И парите му имат цвѳета на парите на всеки друг. Уверявам
те, че той ще плати, но тук става дума и за моята гордост. Искам да му
дам най-доброто, с което разполагам.

— Ласкателството не ти помага — сухо вметна Корин.

— Добре, тогава да помислим за друго. Да приемеш работата
като предизвикателство. Ще можеш ли да се справиш? С арогантен,
нахален, досаден и настоятелен клиент като Кори Хардън и да
свършиш работата с обичайната за теб вещина?

Най-накрая Алън бе прибѳягнал до аргумент, който му даваше
шанс да спечели. Тъничка усмивка озаряваше лицето му, но в същото
време се боеше. Бе пристъпил границите на добрия тон, опитваше се
да принуди Корин да се съобразява с неговото достойнство, а през

петте години, прекарани заедно, нейната гордост и достойнство бяха изворът на силата му. Тя се заемаше с най-трудните и безнадеждни проучвания и вършеше добре работата си.

— Гадна сделка — промърмори тя.

— Съгласна си, така ли?

— Да, съгласна съм — тя си пое дълбоко дъх. — И преди съм се справяла с агресивни клиенти.

— Кори е различен — подразни я той.

— Справяла съм се и с нахални, досадни и настоятелни типове.

— Но не и с Кори.

— Мога да се справя с Кори. Разбрано?

Алън я бе заставил да се съгласи. Дори в този миг да оттеглеше предложението си, тя щеше да възрази. Гордостта бе нещо забавно.

— Сигурна ли си?

Тя не си даде труда да отговори, дори не се замисли над въпроса му. Бе мотивирана, дори не бе недоволна от взетото решение.

— Какъв е графикът?

— Утре сутрин Кори ще бъде тук. Можете да поговорите и да уточните подробностите. Предполагам, че ще поиска да огледаш Хилтън Хед, може би да се срещнеш с другите от групата, преди да се заемеш с работата. Провери си графика и виж кога можеш да отидеш. Ако искаш, хвърли един поглед на онова проучване, което преди години направихме за „Мариот“. В голяма бъркотия се набъркахме тогава.

Корин запомняше всяка дума, като си мислеше, че предизвикателството, което бе поела, ще ѝ се отрази добре. И изследването и мястото я привличаха. Фактът, че важен клиент можеше да се окаже бодил, не я притесняваше. Докато не пристъпваше границата на убежденията си, бе недосегаема.

На следния ден, когато от приемната я уведомиха за пристигането на Кори, тя вече бе готова за битката. Вместо броня си бе облякла сив делови костюм с остра яка и вратовръзка. Бе положила тъмни сенки около очите си, малко руж и червило, с което бе изчерпала палитрата си с цветовете на войната. Цялата нощ се бе подготвяла за приближаващия сблъсък.

За съжаление Кори не изглеждаше предизвикателно. Носеше памучни панталони, блейзър и мокасини. Вратовръзката му бе

изкривена. Липсваше и самодоволството, което бе очаквала. На лицето му грееше заразителна приятелска усмивка.

— Алън ми каза, че си съгласна — обяви той. — Много се радвам.

— Той бе много настоятелен — Корин смутено се покашля и седна зад бюрото си. Стори ѝ се неучтиво, че не му подаде ръка, но войната е едно, а любезността — друго. Не възнамеряваше да пристъпва правилата нито на едното, нито на другото.

— Заповядай, седни!

Той веднага се настани срещу нея и сплете пръсти.

— И така, откъде да започнем?

„Нямаш право да се държиш така с мен! Знаеш, че не желая да работя с теб, да бъда до теб. Ти си арогантен мръсник, знаеш ли?“

— Можеш да ми кажеш какво имаш предвид. Чух го от Алън, но по-добре ще е, ако го чуя от устата на коня.

— Наистина ли ти приличам на кон?

— Ами да! Прекрасен жребец. Това беше лоша шега. Извинявай!

Кори остави думите ѝ да минат покрай ушите му. Разбра, че тя копнее за битка, но искаше да започнат на чисто. Знаеше, че могат да работят рамо до рамо и бе готов да намали крачка, за да се изравнят.

И така, той повтори казаното пред Алън.

— Нужна ни е информация, за да планираме бъдещото развитие. Можеш ли да ни я набавиш?

— Разбира се. Това е моята професия — и тя перифразира думите му: — Ако платиш добре, за теб ще се погрижат добре. Предполагам, че вече си се договорил с Алън и няма да плащаш?

— Напротив. Ще заплатя всички разходи. Искам работата да бъде изпитана и затова съм тук.

— О!

— Охо! А сега за информацията...

Корин се почувства зла и се засрами. Кори се държеше мило и любезно, с нищо не показваше, че е имало търкания помежду им. Тя си пое дъх и реши да последва примера му.

— Нужно ми е да знам колкото е възможно повече за Хилтън Хед. Вече прочетох нещичко...

— Кога?

— Снощи.

Той отметна глава назад и я изгледа с възхищение.

— Не е лошо, Корин.

— Не е добре, Кори. В библиотеката не открих много — ред-два в туристическия справочник и една-две статии в списанията.

— Не се безпокой, мога да ти изпратя цял куп публикации, но по-добре е да дойдеш сама и да минеш по маршрута на Кук.

Предизвикваше я. Не бе явно, не можеше да го открие в очите му, нито в гласа му. Държеше се спокойно и сърдечно. Но бе истинско предизвикателство. Проверяваше дали Корин ще се уплаши от пътуването, или ще отстоява докрай идеята си за самостоятелно проучване.

— Прекрасна идея. Така ще мога да видя какво предлага островът, пък и ще поговоря с другите от групата. Ще добия представа какво точно искате.

— Ще го уредя — кимна Кори. — Кажеш деня и аз ще се заема с организацията.

Мисли си, че от малодушие ще определя датата след месец. Корин извади един календар от чекмеджето.

— Нека бъде следващата сряда, какво ще кажеш?

Точно след пет дни. „Да не си откачила, Корин? Не можеш да се справиш със задълженията си дотогава, нито пък да се подготвиш психически.“

— Мога да взема самолет рано сутринта, така ще имаме на разположение срядата, четвъртъка, петъка и съботата. Ако си свободен, разбира се.

— Ще бъда свободен — Кори не издаде вълнението си. — След малко ще позвъня на секретарката ми и ще й наредя да ти изпрати с бърза поща всичката налична информация. Така ще имаш възможност да я прегледаш още тук, а ако нямаш време, можеш да го направиш и в самолета. Аз ли да ти запазя билет?

— Не е нужно.

Кори измъкна една визитна картичка от вътрешния джоб на самото си и я подаде на Корин.

— Обади се, когато получиш потвърждение на резервацията. Ще изпратим кола да те докара до Савана. Пътува се доста, някъде около четиридесет и пет минути.

Тя остави картичката.

— Звучи прекрасно.

— Е, добре — учтиво се усмихна Кори и се изправи. — Засега се разбрахме.

Корин отбеляза ангажимента върху календара.

— Разбрахме се. Ако междувременно изникнат въпроси, ще се обадя. Ще се видим следващата сряда.

Луда! Напълно луда.

Кори понечи да ѝ протегне ръка. Искаше му се да докосне тънките ѝ пръсти, нежната кожа, но размисли. Бе решил срещата им да бъде делова и кратка, невинна. Не бе сигурен, че ако се допре до нея ще успее да се сдържи. Не и след като бе седял пред тъмния ѝ взор. Желалаше я, но не бе настъпил мигът. Скоро, скоро щеше да се пребори с нея. На своя земя.

Кори напъха ръце в джобовете си и се усмихна.

— До скоро — тихо промълви и си тръгна.

Корин остана с поглед, прикован във вратата, дълго след като Кори бе изчезнал. Тръпки разтърсиха тялото ѝ. Беше прекалено красив.

Учтивото му държание беше преструвка.

„Мнителна си!“

„Съмнението дава сила. Трябва да бъдеш нащрек.“ И все пак, бе пленителен. И опасен.

„А когато ти подаде визитната картичка, не забеляза ли малките косъмчета, прокрадващите се под ръкава на ризата му?“

„Не.“

„Бяха със същия медночервен цвят на косата му.“

„Ами усмивката му? И онези трапчинки на бузите... Бас държа, че се бръсне два пъти дневно.“

Никога нямаше да узнае. Не можеше да допусне близост помежду им. Край.

„Съблазнява ме. Поставя на изпитание волята ми. Ще го държа на една ръка разстояние.“

Колата, която очакваше Корин на летището в Савана бе ниска, спортен модел, черна и принадлежеше на Кори. Бе очаквала нещо подобно. В края на май бе доста топло по тези места. Чудеше се какво ли е в Южна Каролина. В Джорджия със сигурност бе още по-зле.

Имаше чувството, че ще се разтопи под лъчите на слънцето, когато Кори подкара колата към нея.

Бе облечен небрежно, с широки панталони и огромна риза с къси ръкави. Със златисточервена коса, зеленоок и усмихнат, той пое багажа ѝ, преметна го на рамо, заобиколи колата и отвори учтиво вратата.

— Как мина полетът?

— Добре. Много гладко.

— Пристигнахте навреме. Не е имало закъснение и в Атланта.

— Не.

— Имала си късмет. Нахраниха ли ви?

— Закуска.

Не бе яла много. Стомахът ѝ се бунтуваше.

— Щом стигнем острова, ще обядваме.

Кори се плъзна на шофьорското място и намести пътната чанта между седалките. Корин измъкна книга джобен формат и я постави върху коленете си. Кръстоса крака, обути в бели памучни панталони. Придърпа надолу сиво-синята си блуза, а Кори решително включи двигателя и потеглиха. От климатичната инсталация нахлу струя хладен въздух.

— О, така е добре — Корин се пресегна и закопча предпазния колан. — Не очаквах такава жега.

Бог знае дали изобщо бе подготвена за това пътуване!

— Не се тревожи. Навсякъде има климатични инсталации. Само на плажа няма — той хвърли един поглед към гърдите ѝ, през които минаваше коланът и притискайки ги леко, увеличаваше обема им. Едва ли Корин съзнаваше предизвикателността на позата си.

Кори въздъхна и погледна в огледалото за обратно виждане.

— Получи ли материалите, които ти изпратих?

— Да. Благодаря ти. Информацията бе ценна.

Толкова бе съдържана, че с поведението си чак го забавляваше.

— Уредил съм среща с неколцина от другите собственици на хотели и магазини. Могат да ти дадат някои идеи, но аз предполагам, че ще разбереш дори и само ако слушаш разговорите им. Сигурно ще измислиш невероятни гледни точки за анализ, които на нас и след сто години не биха ни хрумнали.

Тя кимна. Той беше внимателен и изпълнен с добри намерения, идеалният клиент. Би ли могла да му каже, че не бе спала последните пет нощи?

— Това Савана ли е? — тя се взираше през предното стъкло. — Изглежда... по-скромно, отколкото съм си представяла.

— Дипломатична си. Аз бих казал, че е съборетина. Това е краят на града. Покрайнините на Савана не са нещо необикновено, но имат своето очарование. Ще минем през една историческа местност, която, ако желаете, можем да разгледаме следобед.

— Чудесно, стига да имаме време. Аз предпочитам да започна работата по проучването, колкото е възможно по-скоро.

— Дългосрочно проучване ли имаш предвид?

— А ти?

— На мен информацията ми трябва още днес — Кори смръщи вежди предизвикателно.

Корин се опита да се концентрира.

— Ако всичко върви добре — по предварителния ми план, ще имаш резултатите от проучването една седмица след завръщането ми в Балтимор.

— Предварителен план? Какво имаш предвид? Самата анкета?

— И това, макар че има други начини, за които трябва да се помисли.

— Какви?

— Трябва да открием подходящата форма.

— Какви са възможностите?

— При проучването може да се използват три метода. Първият е телефонно интервю. Може да се изготви извадка, като се използва случаен подбор на абонати от телефонния указател или от списъците с клиентите на туристическите агенции. Не мисля, че този метод е най-добрият за нашия случай. Вторият е анкета по пощата. Мисля, че една внимателно разработена версия на метода е най-подходяща.

— Продължавай!

— Мислех си да оставяме анкетни карти във всяка хотелска стая в продължение на определен период от време, един месец. Участието ще е доброволно. В миналото използвахме поощрения, например предоставяхме безплатни напитки като компенсация за попълването на

пълната анкетна карта, но подобно нещо привлича преди всичко пияниците.

— Не ги изключвай! В един бар се правят пари.

— Така е, но ако искаме да разширим обхвата на проучването, ще трябва да измислим други награди. Не ме питай какви, зависи от разходите, които ще можем да си позволим. Поощренията оскъпяват работата. А в известна степен зависи и от непосредствените ми впечатления.

— А гостите?

— Картите могат да им се дават, когато се регистрират и да се правят известни отстъпки в цената срещу задължението да ги попълнят.

— Не е лошо.

— Третата възможност — продължи Корин, вдъхновена от одобрението, — е директно интервю.

— Нещо като игра на въпроси и отговори? Да и не?

— Да, но бихме могли да излезем от ограниченията, до известна степен, разбира се.

— Докато отговарящият не получи схващане на пръстите — избоботи Кори и Корин не можа да сдържи усмивката си.

— Не точно това имах предвид, но ефектът е същият. Въпросниците се разработват в две форми. Едната, затворената, изисква попълващият да определи възрастта си, семейното положение, доходите си, броя деца. Втората се нарича отворена форма, в която той или тя добавят бележки с описание на предпочитанията си по време на престоя и какво би ги накарало да се върнат. Хората ще има да пишат... Ако можем да използваме въпросниците и да ги комбинираме с разговор, бихме могли да задълбочим изследването.

Кори искрено се наслаждаваше на думите на младата жена. Гласът ѝ бе мелодичен и той се чудеше дали тя го съзнава. Вероятно не. Бе заета с изложението на идеите си и не обръщаше внимание какво става около нея.

— Как ще подходиш към организацията на разговорите?

— В анкетните карти ще включим специален въпрос.

— Срещите в съответния хотел ли ще се провеждат?

— Вероятно, но ми се иска да помоля отговарящия да се свържем с него по-късно. Достатъчно е да попълни картата, не е нужно да

отнемаме повече време от ваканцията му. Така, след като се прибере у дома, мислите му отново ще се върнат към спомените от хотела. Разговорът може да се проведе и по телефона на този етап. Разбира се, извадката ще бъде по-малко представителна, но отговорите ще ни помогнат.

— Не е лошо — повтори Кори развеселено. — Доста си помислила над това, нали?

— Това е работата ми.

— Позволява ли ти работата да си отдъхнеш, докато си тук?

Започваше се.

— Само когато съм си изпълнила задълженията, а това значи през нощта, когато съм сама в стаята си.

— Това по законите на Алън ли е?

— Това е по моите закони — тя впери поглед пред себе си.

— Ами аз? Не мога ли да добавя нов закон? Все пак аз съм шефът.

Тя кимна и въздъхна отегчено.

— Добре. Какъв е твоят закон?

— Храна три пъти дневно плюс почивка за кафе — вдигна рамене Кори. — Може би поглед към нощния живот.

— Така ли?

— Да. Нали сама трябва да провериш какво предлага островът.

— Без крайности.

— Нима би нарекла един концерт, танци или разходка по плажа на лунна светлина крайности?

И още как, помисли си тя. Е, първото бе безобидно, но второто и третото...

„Задават се неприятности, Корин! Не е в твоя стил, нито е подходящият за теб човек. Вероятно е превъзходен танцьор и ще те придържа близо до себе си, съблазнително близо. А на плажа ще свали обувките си, ще навие крачолите на панталоните, ще протегне ръце към теб и ще зашепне омайни думи в ухото ти. И тогава ти ще си спомниш за дългите години, прекарани в самота, когато единственото ти желание беше да си с родителите си, а те безгрижно пропиляваха дните си, сменяйки един партньор с друг. Ще се сетиш за онази нощ, когато се закле никога да не постъпваш като тях. Тогава се грижеше за Роксана и искаше някой да се смили над теб и да свали от плещите ти

този товар. Ще си спомниш за Том О'Нийл, Ричард Бейтс, Шон Хигинс и Питър Франк и каква сигурност излъчваха. И ще разбереш, че животът ти никога не би бил сигурен, ако се обвържеш с Кори Хардън...”

— Хей! — Кори леко докосна коляното ѝ. — Добре ли си? Не исках да те притеснявам. Свободна си да правиш каквото искаш. Изборът е твой.

Корин се сепна. В очите ѝ проблесна паника. „Изборът е твой!“ Точно тук беше проблемът. За пръв път Корин пожела да се разхожда по плажа на лунна светлина с един очарователен мъж. Но не беше ли изкушението коренът на злото?

— Корин?

— Добре съм — тя бавно вдигна глава и се загледа напред. — Добре съм.

— Ще ми направиш ли една услуга? — той нежно покри дланта ѝ.

— Каква? — тя не смееше да си поеме дъх. Не знаеше как да реагира, как да му отвърне...

— Слънчевите ми очила. В жабката са. Би ли ми ги подала?

Слънчевите му очила.

— Разбира се.

— Благодаря. Така е по-добре. На идване бе сумрачно, но сега слънцето е ярко. Нося контактни лещи и съм чувствителен към светлината.

— Лещи?

— Невероятно, нали? Сигурно си започнала да мислиш, че съм идеален и сега те разочаровам, като ти съобщавам, че съм късоглед. Всичко ли провалих?

Предизвикваше я.

— Защо носиш контактни лещи? Очилата ти стоят добре.

— Суетен съм. Признавам. Освен това с лещите виждам по-добре — добави той. — Не ми се налага непрестанно да ги търся.

— Никога не бих се досетила, че носиш лещи.

— Защото не се вирам напрегнато и не присвивам очи? Едно време правех точно това и искам да ти кажа, че бе ужасно. Бях първокурсник в колежа и се опитвах да очаровам всички. Бях готов да

ходя като слепок и тогава се появиха меките лещи. За мен това бе като огромно парче торта.

Корин се обърна към него.

— Значи тези страхотни зелени очи не са твои? Какъв цвят са очите ти?

— Зелен.

— Не, не. Твоите очи.

— Зелени. Лещите са безцветни.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Страхотно зелени...

О, Корин! Как можа?

— Надявам се, че не си боядисваш косата.

— Да си боядисвам косата? Хей, шегуваш ли се? Вярно е, че нося лещи, защото съм късоглед, но останалата част от мен си е истинска — той проточи врат, протегна ръка, посочи бедрото си. — Давай! Пипни! Никакво дърво, никаква пластмаса!

— За мен са достатъчни думите ти.

— Не че винаги косата ми е била със същия цвят. Като бях дете, беше светлочервена. Оттогава е и името...

— Името?

Той я стрелна с очи и разбра, че тя няма представа за какво говори.

— Няма значение — промърмори той.

— Какво име?

— Не е важно.

— Щом не е, защо не ми кажеш?

— Откъде това внезапно любопитство?

— Защото ти ми пусна мухата в главата. Как са ти казвали?

— Мислех, че Алън ти е казал. Винаги го прави — той неспокойно се размърда на мястото си.

— Кори...

— Кардиналт. Следа от миналото ми — той въздъхна. — Да спрем дотук.

Внезапно Корин се разсмя и Кори се почувства смутен. В смеха й нямаше нищо подигравателно, смееше се от сърце.

— Кардиналт?! Страхотно! Предполагам, че няма нищо общо с религиозната ти принадлежност?

— Не съвсем. Знаеш ли, че за пръв път те виждам да се усмихваш?

Усмивката ѝ угасна.

— Е, правя го понякога.

Не знаеше защо го направи този път, може би бе свързано с факта, че съществуваше нещо, което прави Кори уязвим. Бе късоглед и преди години е имал яркочервена коса, което му е спечелило прозвището Кардинала. Нямаше нищо смешно в късогледството, нито в прякора му...

— Би трябвало по-често да се смееш — каза ѝ той. — Приятно е да те слуша човек.

— Сигурно — тя извърна очи.

— О, Господи! Ето пак! Кори, няма нищо лошо в смеха, дори и ако е за моя сметка.

— Трябва да признаеш, че прякор като Кардинала е малко необичаен.

— Признавам — той замълча. — Допускам, че навремето...

— Кога?

— Когато всички имаха прякори, само че моят бе достолепен. Нали?

Корин не желаше да отговори и само го изгледа, изпълнена със скептицизъм.

— Не приличаш на червенокосите. Кожата ти не е толкова светла.

— Някой от рода на майка ми е имал червена коса. Аз съм я наследил. Това е всичко.

— Познавам мъж, когото наричат Сребърната лисица — тихо изрече Корин. — Дължи го на сивата си коса. Бе посивял още преди да навърши трийсет. Прякорът му остана, макар днес някои от приятелите му да са по-бели от него. Харесва му, че го сравняват с лисица. Подвижна и хитра. Защо те наричаха Кардинала?

— Е, дължи се на факта, че вечно прехвърквах насам-натам.

— Евфимизъм.

— По дяволите, Кори! Вече съм ти казвал. Никога не съм бил светец.

— Казвал си го.

Кори изсумтя, но не продума повече. Беше ядосан на себе си, че бе споменал прякора си, защото бе извадил на показ нещо, което упорито криеше от нея. От друга страна, тя се бе разсмяла.

Не се срамуваше от миналото си. Не можеше да скрие какъв е бил и какъв не би желал да е. Ако го приемеше такъв какъвто бе в този миг, би понесла и историята с миналото му.

Нужно бе да намери златната среда, щастливия компромис. Малко лудории, известно благоприличие. Би се справил с това. А тя не би могла да му устои.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Островът Хилтън Хед имаше формата на човешки крак. При гледана бяха разположени плантациите, които носеха пленителни имена като Хълма на розата, Поточето на мъха и Индиговата река. На върха бе Порт Роял, а по дължината на ходилото бяха Палмето Дюн, Лонг Коув и Шипярд. Сий Пайнс бе около пръстите на ходилото.

Преди да влязат в града, спряха да обядват.

„Ръби Тюздей“ имаше особената атмосфера на космополитизъм, с цветни прозорци и лампи от „Тифани“. Масите бяха застлани с ярки покривки, а менюто — разнообразно и привлекателно. Корин се почувства въодушевена, след като напусна тясното, предразполагащо към интимност, купе на колата и се отпусна блажено.

След като опитаха разнообразните салати, двамата се върнаха на масата си, където Корин си поръча риба, а Кори — сандвич с бекон. Към него добави тиквички. Корин изви вежди в почуда.

— Прекрасни са — увери я той. — Ще видиш.

Тя реши да не спори. Щом кракът ѝ бе стъпил на острова, стомахът ѝ се бе свил. Докато пътуваха и Кори ѝ показваше забележителностите, тя се бе поотпуснала. Още по-добре се почувства в ресторанта, а ако и през останалата част от времето бе заобиколена от хора, можеше да се смята за щастлива.

Докато чакаха да им поднесат напитките, Кори продължи разказа си за Хилтън Хед и как той се бе озовал тук. Разговорът бе неангажиращ и на няколко пъти тя успя да забрави, че не разговаря с някой от обикновените си клиенти.

Но това усещане отмина и Корин отново осъзна, че човекът срещу нея не приличаше на никой от хората, с които бе работила преди. Когато я придружи до масата, сърцето ѝ затуптя. Високата му фигура веднага се забелязваше. От съседните маси му замахаха за поздрав. Очевидно бе известен. Той си взе маслина направо от едно плато със салати и я пхна в устата си като се засмя по момчешки.

Корин бе очарована. А когато намигна на келнерката, бе убедена, че е опасен, същински убиец.

— Разкажи ми за другите проучвания, които си правила — той отхапа солидна хапка от сандвича си.

След няколко дълбоки вдишвания, направени според изискванията на йога, с които бе върнала пулса си към нормален ритъм, Корин реши да бъде снизходителна към него.

— Интересни проучвания направих през последните няколко месеца. Едното бе за университет, който проучваше мнението на бившите си възпитаници по отношение на децата им.

— Бившите възпитаници като собственици на парите са важен фактор.

Тя кимна.

— После изследвах проблема на местен производител на спортни стоки, който бе притеснен, че хората не купуват ракетите му за тенис. Направихме анкета по пощата, една част от която прилагаме към другите му спортни изделия, а друга изпращаме на членовете на тенис клубовете.

— Те ти дадоха списъците си?

— С нежелание. Наложих се да ги омилостивим с обещанието да им предоставим безплатно тенис ракети. Мнозина ни ги върнаха, което не говори добре за ракетите.

Кори забеляза весели пламъчета в очите ѝ.

— И какво друго? — той посегна към тиквичките.

— Проучвания ли?

Не беше честно един мъж да има очи като неговите. Зелени като смарагди, остри, проникателни, вълнуващи. Би искала да има имунитет към последното, но тръпките, минаващи по тялото ѝ, говореха за обратното.

„Проучванията. Съсредоточи се, Корин, проектите!“

— Много ми минаха през главата, повече отколкото предполагах, когато постъпих при Алън.

— Защо го направи?

— Предложи ми работа в област, която харесвам.

— Винаги ли си живяла в Балтимор?

— Да.

— И колежа?

— „Гаучър“.

Той се намръщи и се замисли.

— Навремето познавах едно момиче, което учеше в „Гаучър“. Беше сестра на един от състудентите ми. Красиво момиче... — той притвори очи. — Не, трябва да е завършила поне пет, дори шест години преди теб. Сигурно не я познаваш — той се втренчи в Корин. — Съжалявам, че те прекъснах. Продължавай!

Бе разстроена. Щом очите им се срещнаха, се почувства обезоръжена, неподготвена за силата на погледа му. Защо ли зелените очи бяха така привличащи? Не познаваше никой друг със зелени очи, поне не си спомняше. Не си спомняше и какво говореше, когато Кори я прекъсна.

— Можеш да зададеш друг въпрос — заяви тя спокойно.

— Заради баба си ли живееш в Балтимор?

— Мислех, че се интересуваш от работата ми?

— Така е. Преди. Но сега се интересувам от баба ти — Кори завърши изявлението си, отхапвайки отново от сандвича. Корин се възползва от факта, че устата му е пълна, за да поведе разговора в желаната от нея насока.

— Алън винаги успява да привлече клиенти от всички възможни области — от банкери до обучаващи.

За жалост устата на Кори бе отново празна.

— Джули каза, че имаш сестра. Къде живее?

— В Ню Йорк. Там имаме много работа, преди няколко месеца работих за едно издателство на „Шесто Авеню“.

— За какво му е на някакво издателство да търси специалисти по маркетинг чак в Балтимор? Те нямат ли си?

— Имат, но Алън успя да впечатли един от вицепрезидентите на издателството и ние получихме договора.

— Сестра ти има ли деца?

— Едно.

— Какво?

— Едно проучване.

Кори стъписан изви вежди и въздъхна.

— Какво е детето попитах. Момче или момиче?

— Момче — невъзмутимо отвърна Корин.

— Хубаво?

— Много.

— Ти не ядеш.

— Говоря, не мога едновременно да ям и да приказвам.

— Е, яж тогава. Ще говорим после.

Корин се зае с рибата, но очите на младия мъж се впиваха в нея като остриета и тя потръпна. Остави вилницата си и отново заговори:

— Хубавото на проучването на пазара е, че никога не зависи от модата. Да вземем дрехите. Търговците все се чудят как ще пожелаят да се обличат хората през следващия сезон.

— Мислех, че се определя в Лондон, Париж или Милано.

— Висшата мода се следи от ограничен кръг хора — поклати глава тя. — Голяма част от американците не се интересува какво е показано в Париж или Милано, защото този тип дрехи са непрактични за ежедневието, да не говорим за цената им. Става дума за средния американец, който се нуждае от облекло с разумна цена, което да му бъде удобно и да може да го носи на работа или на училище, на кино или на гости у приятели.

— Смяташ ли, че американците са невежи по отношение на модата?

— Съвсем не, те просто знаят какво искат и то може да е, но може и да не е, дреха от „Диор“. Тъкмо тук се намесваме ние. Правим гнездова извадка и питаме хората какво им харесва да обличат, какво не и колко биха искали да похарчат. Модата идва и си отива, вкусовете се променят. Не казвам, че хората не се влияят от моделите на „Вог“ или „Севънтийн“, но до определена граница. Американците са свободомислещи, те вървят в крак с модата, ако им допада, ако не, не си струва нито парите, нито труда да се опитваш да ги убеждаваш.

— И вие казвате на производителите да не работят?

— Съобщаваме им какво са ни казали купувачите. Те сами вземат решение. От нашата работа има полза, когато работим за големите вериги от магазини. В Ню Йорк стоката се продава по един начин, по друг — в Балтимор. Средният изток пазарува по различен начин в сравнение с източното или западното крайбрежие.

— Обзалагам се, че имаш много информация какво ще се купува. Би могла да застанеш начело на американската мода — присмехулно я погледна Кори.

— Не е така — Корин добре си знаеше, че панталоните и блузата ѝ бяха далеч от последния вик на модата. — Обличам се както ми подхожда.

— Толкова е приятно да бъдеш с жена, която не се кичи по всевъзможни начини — той блажено притвори очи. — Благодаря ти, Корин. Беше прекрасно.

— Беше честно — тя вдигна рамене. — Значи все пак ти харесват жени, които се кичат.

— Не ми харесват. Е, може би понякога, но вече съм надраскал тези неща.

— Надраснал си ги?

— Точно ще е, ако кажа, че съм станал по-консервативен. Дължи се на годините.

— Аха, значи консервативен — тя спря очи на огромната риза, която в никакъв случай не можеше да се нарече консервативна. — В това има смисъл.

— Не ти ли харесва? — той сведе очи и се зае да проучва бледоморавата си риза. — Стори ми се приятна. Малко необичайна, но не чак толкова.

— Продължавай! — Корин се забавляваше. — Винаги съм се чудела какво си мисли един мъж, когато си купува дрехи или си избира нещо от гардероба.

— Доста размишлява.

Особено когато иска да впечатли някого. Като него например. Половин час се бе чудил какво да облече. Първо се спря на блейзър и панталони, но се бе отказал, защото реши, че ще бъде твърде официално. Джинсите отпаднаха като твърде плътни за жегата. Късите панталони също не ставаха.

— Имаш ли любим цвят? — попита го.

— Зелено и синьо. Или бледолилаво.

— Какъв стил?

— Небрежен — Кори се ухили глуповато.

— Оглеждаш ли се?

— Разбира се.

— И поправяш това-онова?

— Разбира се.

— А въртиш ли се насам-натам, за да видиш дали не са ти прекалено опънати панталоните?

— Никога не са. Нямам излишни килограми.

— Нямах излишни килограми, но си едър.

За жена, която подчертава безразличието си, бе прекалено наблюдателна. За няколко минути бе задал достатъчно въпроси и се чувстваше щастлив.

— Висок съм. И мускулест.

— Физически труд — кимна Корин. — Разбирам.

— Никога не съм чувал оплакване от работата на ръцете ми — избоботи той, но се смути от явното двусмислие на думите си. Трябваше да внимава.

— Сигурна съм — изненада го тя с отговора си.

— Продължавай! Каж ми какво мислиш.

— Мисля, че преядох — тя внимателно проучваше предложеното й блюдо.

— Май не ти харесва видът му?

— Харесва ми, но ядох достатъчно.

— Вземи си малко — нареди й Кори.

— Защо? — тя го погледна.

— Защото аз казвам.

— Не е достатъчно.

— Ще ти хареса. Сложили са сирене чедар и бекон. Казвам ти, нещо изумително е.

— Друг път.

— Сега.

— Кори...

— Не бива да се притесняваш, че ще напълнееш. Освен това има витамини, не можеш да ги видиш, но те са там, онези малки нещица...

Тя се втренчи в лицето му.

Той решително насочи показалец към чинията.

Тя не помръдна.

— Аз шеф ли съм ти?

— Само когато работим.

— А ти пък каза, че единственото време, през което не работиш, е времето, което прекарваш сама в спалнята си.

— Нали каза, че мога да поръчам три ястия плюс кафето.

— Промених решението си. Така... — той си пое дъх. — Основно правило номер едно: „Не противоречи на шефа си, когато...“ — той побутна чинията към нея. — Яж!

— Смятах, че искаш да забравя факта, че си ми шеф.

— Промених решението си.

— Не ми ли спомена, че имам свободата да правя каквото пожела, докато съм тук?

— И затова промених решението си.

— Значи нямам избор?

— Не.

След миг Кори я загледа с удивление как се зае да яде. Очевидно и тя бе стъписана, но това нямаше нищо общо с прекрасния вкус на ястието и с факта, че се бе подчинила на нареждането му.

Не, не биваше да го прави. Но всъщност не бе й дал истинска заповед. Шегуваше се и на нея й беше забавно. Пък и нищо особено не бе станало. Тя наистина не биваше да се притеснява за фигурата си.

През следващите два дни се питаше дали не бе избързала с преценката си. Имаше чувството, че правеше проучването си, докато се хранеше. Но храната на острова с нищо не напомняше на Корин за горещата овесена каша, която ядеше в Балтимор сутрин, нито за киселото мляко на обяд, нито за пилешката салата вечер. Всяка среща ставаше в различен ресторант, сякаш Кори изпълняваше желанието на Корин да й покаже колкото може повече.

В сряда вечерта Корин разговаря със собствениците на два от другите хотели. В четвъртък за закуска се срещна със собственици на магазини, на обяд със съдържатели на ресторанти, а вечерта с трима души, които разработваха комплекс от пансиони. Не всички, с които се срещна, инвестираха пари в проекта, но всеки имаше определени интереси.

Освен от невероятното количество храна, което поглъщаше, Корин се удивляваше и от информацията, която й бе предоставяна. С Кори се срещаше рядко и съжаляваше за това.

Кори Хардън носеше искрица, готова да пламне всеки миг и озаряваше всички с присъствието си. В началото я изнервяше, но с времето го прие. Когато и той присъстваше на срещите усещаше предизвикателство, а щом той си отидеше, оставаше в очакване на следващата среща.

Искаше да му се хареса. Професионално. Бе й възложил работа и тя трябваше да даде най-доброто от себе си.

Кори й харесваше. Осъзна го, докато беше в леглото си късно през нощта в петък. Той бе щедър, доказваше го обстановката в хотелската й стая. Бе енергичен, осигуряваше й достъп до всеки, който би могъл да й бъде полезен в проучването. Бе внимателен, когато усетеше, че някое съвещание се проточва прекалено, прекъсваше за кратко — за една обиколка на забележителностите, с кола или пеша. Бе добре възпитан. Освен една-единствена забележка, отправена към негов колега, се държеше сдържано като истински джентълмен.

Не бе я докоснал. Не бе й предлагал да ходят на танци, нито да се разхождат в полунощ по плажа. Ясно й бе, че е намерил своя начин, за да й каже, че приема мнението й: не са един за друг.

Но тя го харесваше и това бе приемливо и безопасно, щом чувствата й не участваха. Ето защо, когато й се обади, за да я покани на полудневно забавление в събота сутринта, преди да я откара до летището, тя прие с готовност.

Другата мисъл се появи, щом му отвори вратата. Бе облечен с къси панталони, спортна риза с три копчета, която очертаваше мускулестия му гръден кош. Дишането й внезапно се затрудни. Беше... невероятен... И какви крака. Тя въздъхна и отклони очи. Загледа се в собственото си облекло. Беше непроменено от три дни. Стана й неловко.

— Съжалявам. Не съм си взела други дрехи.

Кори не искаше тя да се чувства неудобно.

— Нямаш къси панталони? Не е страшно. Веднага можем да го поправим — той я поведе към асансьора.

— Всичко е наред — каза Корин, щом дойде на себе си, като в същото време си представяше как я помъква към някой магазин и я кара да пробва дрехи една след друга.

— Отлитам в четири. Нямам време да се преобличам.

— Имаш предостатъчно време, ако искаш, но не си длъжна да го правиш. Днес в самолетите всеки носи каквото му хрумне, ти определено ще се чувстваш по-добре в нещо свободно.

— И така се чувствам свободно.

„Лъжи, чисти лъжи са това, Корин! Чувстваш се свободна като немска овчарка, затворена в клетка.“

— Ти се потруди здравата два дни и половина, заслужила си почивката си.

— Ще си почина довечера и утре.

— Днес. Нали се уговорихме, днес ще си отдъхнем — гласът му бе твърд и решителен.

— Къде ще отидем?

— Първо в едно магазинче в Харбъртаун. Погледни на това като на част от проучването. Не съм пазарувал там, въпреки че много от гостите на острова прекарват цели часове из магазините. Не те ли интересува какво ги привлича?

— Не съм познавач. Всеки сезон пазарувам по веднъж и си взимам всичко, каквото ми е нужно. След това бягам от магазините като от чума.

— Вероятно никога не си попадала в подходящия магазин с подходящия човек. Няма да ни отнеме много време. Знам какво искам.

— Кори, това, което нося, ми харесва.

Той я стрелна с поглед.

— Значи се движим в правилната посока. Ще спра у дома и ще се преоблека. Щом настояваш да останеш така, както си, аз ще си сложа риза и панталони.

Корин знаеше, че той бе в състояние да навлече вълнени панталони, пуловер, яке и тежки ботуши, но от това тя нямаше да се чувства в безопасност. Обзе я напрежение, но кой не би се почувствал напрегнат до Кори?

Той бе оскъдно облечен, а всъщност тя се чувстваше като изложена на показ.

Кори погледна в страничното огледало и се изтегли вдясно от преминаващата край тях кола.

— Налага се да те предупредя, че ще плаваме с лодка. Помислих си, че ще ти бъде приятно да видиш острова Калибог Саунд. Вятърът е силен, но слънцето напича. Ще завра, ако ме накараш да се преоблека.

— Караш ме да се чувствам като натрапница — устните ѝ се свиха.

— Не, не. Всичко е наред. Щом искаш, ще се преоблека.

— Не, не. Не се притеснявай.

— Не се притеснявам.

Може би за него наистина не бе притеснение, но тя не одобряваше идеята му. Не бе убедена, че е достатъчно спокойна, за да разглежда къщата му. Освен това, за да се преоблече, Кори първо щеше да се съблече. Е, да, тя ще бъде в друга стая, но самата мисъл бе смущаваща. Или пък бе изтощена от горещината? Да, така е, реши тя, пренебрегвайки факта, че бе прекарала последните два дни и половина в помещения с климатични инсталации.

— Казах ти, че всичко е наред — промълви Корин с отслабнал глас.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Ще отидем ли на пазар?

— Да.

— Добро момиче.

През останалата част от пътуването усмивката не слезе от устните му, дори ставаше все по-широка. Пристигнаха в Харбъртаун и той паркира пред магазина, който си бе набелязал.

Кори измъкна чифт къси панталони и бюстие от един рафт, но Корин отрицателно поклати глава. Отказа да погледне и елегантния екип за тенис. Не повярва на очите си, щом тя се спря на дреха от трико с деколте-лодка и къси ръкави. По талията роклята бе набрана.

Корин я огледа, остави я на мястото ѝ и след това отново я взе. Никога не си бе купувала нещо подобно. Чудеше се защо се бе спряла на него. Облеклото бе спортно, но я очарова с мекотата на тъканта и наситения син цвят. Отпред бяха изрисувани сиви и розови облаци.

— Хубава е — дочу дълбок глас зад гърба си. — Вземи я.

— Ами... не знам. Трябва да я пробвам.

— Пробвай я и побързай. Гладен съм.

Тя го изгледа през рамо, изпълнена със съмнение.

— Само закуска. Днес не ми остана време да хапна. Облечи роклята.

— Не е рокля. Това е...

— Хайде! — той я побутна към пробната. — Отивай!

Корин взе дрехата и я огледа.

Влезе в пробната и бързешком свали дрехите си, като нервно поглеждаше към вратата, сякаш очакваше там да се появи Кори. Навлече роклята и се огледа. Безпомощно се усмихна.

Бе прелестна. Линията на деколтето подчертаваше извивката на шията ѝ, ръкавите свободно падаха до лактите, а ластикът на кръста издуваше горната част на роклята. Имаше два несъществени недостатъка. Първият бе дължината, подгъвът бе пет сантиметра над коленете ѝ. Никога не бе носила мини-пола, дори не си го бе помисляла. Но нали имаше хубави крака...

Вторият проблем бе деколтето. Стори ѝ се прекалено голямо и се чудеше дали не би могла да го зашие малко...

— Корин?

— Да? — тя се завъртя и го видя. Кори се бе облегнал на вратата.

— Излез да те видя.

— Изглежда добре.

— Ела да те видя!

— Може би трябва да пробвам късите панталони.

— Покажи ми роклята!

Като въздъхна дълбоко, тя колебливо отвори вратата.

Но всъщност Кори бе този, чийто дъх секна при вида ѝ. Корин изглеждаше двадесетгодишна, кожата ѝ бе с цвят на слонова кост, излъчваше невинност и свежест. Ръцете ѝ бяха добре оформени. Бе тъй уязвима! Кори се почувства по-висок и по-силен.

— Вземи я — едва успя да изрече той.

— Не е ли малко... предизвикателна?

— Точно такава трябва да е, свободна. Да ти е приятно и удобно с нея. Изглежда страхотно!

— Дали да я взема? — Корин се взираше нерешително в огледалото.

— Взимай я!

— Все пак, не е ли прекалено свободна?

— Не и в моите очи, но аз виждам различно от теб, а ти си човекът, който ще носи дрехата. Харесва ли ти?

Тя се погледна отново. Деколтето върху едното ѝ рамо се бе изместило. Изпита боязън от разголеното си тяло, но реши да не се тревожи.

— Да, харесва ми.

— Свали си сутиена — Кори посочи презрамката, която се подаваше от деколтето. Тя го изгледа смутено. — Никой няма да види — прошепна ѝ окуражително.

— Ти ще видиш.

— Няма да гледам. Кой номер обувки носиш?

— Тридесет и седем.

— Ще проверя дали нямат чифт еспадрили — той се обърна и затвори вратата на пробната.

Корин бе прехапала долната си устна, измъчвана от нерешителност. Само след миг се чу гласът на Кори:

— Отвори! Намерих чанта и еспадрили. Пъхни старите си дрехи в нея и да изчезваме.

Да изчезваме?! Тя откряна вратата, взе чантата и еспадрилите, пусна ги на пода и незабавно се върна пред огледалото.

Да го направи или не? Бе дребна, със стегнато тяло, а роклята — тъмна. Платът бе мек, но плътен.

— Готова ли си?

— Почти — прошепна в отговор тя.

„Давай!“

„Не бива.“

„Цял ден ли ще се измъчваш за някакви парцали?“

Поне щеше да е облечена.

„Няма да си гола, от какво се боиш?“

„Ще го приеме като покана.“

„Ще бъде зает с лодката.“

„Така казва, но не му вярвам.“

„На него или на себе си не вярваш?“

— Корин? Още ли си вътре?

— Излизам.

Корин се огледа отчаяно, откопча сутиена си, намести роклята върху раменете си, нахвърля старите си дрехи в чантата, без да помисли колко ще плати за химическо чистене. Наведе се да вземе еспадрилите, като се опитваше да определи какво я караше да се чувства зле. Имаше почивен ден, бе си извоювала малко свобода. Не беше в Балтимор. Хилтън Хед ѝ се струваше отдалечен от действителността. Нима имаше нещо нередно? Какво би могло да се случи за половин ден, прекаран на лодка с Кори?

— Кори вика Корин. Идвай!

Корин грабна чантата, отвори вратата и изтича.

— Имате ли ножица? — попита тя момичето на касата. — Искам да отрежа етикетите.

Кори тръгна бавно към входа на магазина. Беше го направила. Бог да я благослови! Дано небесата се смилят над него! Защо я харесваше? Уви! Налагаше се да държи ръцете си далеч от нея...

Сблъска се с някого, извини се и вдигна поглед. Беше обикновена стойка-манекен. Изруга тихо и излезе навън.

Беше казал на касиерката да му изпрати сметката за роклята и за еспадрилите. Чудеше се дали Корин ще протестира. Ако успееше да го разгневи, нямаше да му харесва толкова.

Корин не приличаше на жените, които познаваше. Бе я наблюдавал как работи през последните дни и съзнаваше, че се чувства по-добре, ако той не виси около нея. Бе се уверил, че наистина е най-добрата. Алън добре си бе направил сметката. Бе я обвързал с дългосрочен договор. Трябваше да я повиши.

Корин го озадачаваше. Винаги бе смятал, че изряден и подреден човек като нея ще го отегчава. Но не стана така. И други неща го учудваха. Защо нямаше съпруг, когото да обича, защо криеше чувствата си, защо не би могла да му се посвети?

Кори не спираше да крои планове как да накара секретарката си да отмени задълженията му, за да отиде за три дни до Балтимор. Бе си направил постоянна резервация за най-люксовия апартамент в хотела, за да може Корин да живее там.

А тя си мислеше, че не може да се справи с него!

Странното беше, че той нямаше нищо против. Никога не е бил мъж, който се съобразява с жена. Какво толкова го обвързваше с нея? Предполагаше, че нейната независимост. Беше човек със собствено мнение, с невероятна умствена продуктивност, която му бе демонстрирала от пристигането си. Бе лоялна към Алън, за което му завиждаше. Имаше и друга страна, нежна и уязвима, която рядко се проявяваше и беше умело прикривана. Спомни си разговора за Сребърната лисица. В гласа ѝ се бе прокраднала тъга и той се бе замислил коя бе тази личност и какво бе сторила на Корин.

— Кори?

Той се обърна и я видя зад себе си, притиснала чантата към гърдите си.

Срамежливост... Самочувствие... Не би могъл да реши какво точно, но май промяната се дължеше на новата рокля. Бе очарован.

— Всичко ли е наред?

— Аха.

Той автоматично протегна ръка към чантата, но в последния миг отклони ръката си и докосна нейната. Не искаше да започва разговор, засягащ чувствата ѝ.

Не пътуваха дълго, докато стигнат до мястото, където Кори бе решил да закусват. Корин пътуваше мълчаливо, а чантата със старите дрехи лежеше в скута ѝ.

— Това е твоята къща — заяви тя, щом стигнаха края на пътя. Кори не бе я описвал подробно, бе споменавал единствено за тишината и спокойствието. Всичко бе потънало в зеленина, само фасадата бе кафеникава, но в различен нюанс от цвета на дървесните стволове. Широките прозорци отразяваха зеленината на околността, а страничните крила на къщата сякаш се разтапяха в нея.

— Ти не пропусна нито едно ядене, откакто си тук — подхвана Кори. — Помислих си, че бихме могли да прескочим закуската. Освен това — добави той, — тук са напитките. И без друго трябваше да дойдем да ги вземем. Обещавам ти, че няма да се бавим.

Толкова шум около дрехите, размишляваше Корин, вместо да дойдат направо тук. Но стореното — сторено. Не си струваше да спори.

— Добре — въздъхна тя и се измъкна от колата.

Бе прекрасно, както бе предположила, преди да пристъпи прага на дома му. От една стая неусетно се преминаваше в друга.

— Какво мислиш?

— Къщата ти е невероятно място. Подредена. Или ти си голям чистник, или...

— Или. Името ѝ е Джонател. От понеделник до петък се бори с бъркотията. През почивните дни съм сам.

— Покой за душата ти — тя тръгна към кухнята. — Какво ще ядем?

Корин отвори хладилника.

Като я отмести внимателно, Кори започна да вади различни купи.

— Вафли. Става ли?

— Звучи прекрасно. Впечатлена съм.

— Почакай да ги опиташ. Може и да не стават за ядене, но положих доста усилия.

Така си и беше. Освен вафлите имаше пресни ягоди и малини, гарнирани с прясно разбита сметана. Ако той бе приготвил всичко, тя бе готова да коленичи и да се разплаче.

Кори надничаше във всяка купа, сякаш бе забравил нещо. Накрая извади кана прясно изстискан портокалов сок.

— Искаш ли да ти помогна? — попита го тя. Чувстваше се неловко. Бе свикнала да действа.

— Вафлената машина е в шкафа. Можеш ли да я вземеш?

— Разбира се — тя приклепна и я измъкна. Вгледа се озадачено.

— Кори? Какво има в нея?

Той надникна и промърмори:

— О, Господи!

След това отвори шкафа и започна да вади чиниите една след друга. Вглеждаше се в тях и тежко въздишаше.

— Не мога да повярвам! Забравил съм да пусна миялната машина. Толкова бързах да сложа всяко нещо на мястото му, че не съм забелязал.

— Сложил си вафления автомат в машината за миене на съдове?

— Не трябваше ли?

— Не.

— Защо?

— Повреждат се нагревателите.

— О! Знаех си, че не бива да включвам миялната машина — което не обясняваше защо мръсните съдове са прибрани в шкафа.

— Мита ли е някога в машината?

— Не вярвам.

— Слава Богу. Джонател сигурно знае, че се мие на ръка.

— Знам ли? Трябва да я предупредя.

— Но не е слаган в машината, нали?

— Нов е.

— Ами... Сигурно снощи си пекъл вафли?

— Не съм.

Корин разгледа автомата. Без съмнение е бил използван. А може и да го бе взел назаем от приятели? Тя го погледна и с учудване видя, че лицето му е червено.

— Купих го снощи — поде той. — Бях сигурен, че ще съумея да направя страхотна закуска, но досега не съм приготвял вафли, така че прекарах цялата нощ в експерименти — тъжно въздъхна той. — Така обичам вафли!

Корин се разсмя. Държеше се мъжки, но в сърцето си бе малко момче. Изглеждаше виновен и разочарован от себе си. Какво би могла да стори с един мил и ужасен мъж?

Нищо.

„Направи нещо, Корин. Направи нещо, за да не мислиш за него!“

— Няма проблеми — тя пхна автомата в мивката. — Ей сега ще го измия.

И усърдно се зае със задачата си.

— Вече е чист, Кори.

Тя го подаде на шефа, който бе заредил миялната машина с всички съдове, които трябваше да бъдат измити. След това той поднесе вафлите — най-вкусното нещо, което бе опитвала.

След това тръгнаха към Шелтър Коув и се качиха на лодката. През цялото време Корин се усмихваше и се забавляваше. По нейните представи бе почти гола, но се наслаждаваше на поривите на вятъра.

Кори бе очарован, не можеше да отдели очи от нея. Скрити зад слънчеви очила очите му проучиха всяко кътче от тялото ѝ. Наслаждаваше се на близостта ѝ и изпитваше неясна болка.

ПЕТА ГЛАВА

Фантазиите на Кори не бяха далеч от действителността. Под хладната повърхност на Корин се криеше страстна жена. Вятърът и слънцето я бяха освободили от задръжките ѝ. Бе изоставила обичайното си премислено поведение.

Водеха незадължаващ разговор, за воден спорт, за отпуската, за приключенски филми. Говореше свободно, не премисляше по три пъти всяка дума, преди да я изрече. Кафявите ѝ очи бяха топли и игриви, а усмивката ѝ — искрена. А смехът.

Смехът ѝ бе заразителен.

Сякаш бе загубила контрол над себе си. Вместо да седи с прибрани колене, тя беше подпъкнала единия си крак под другия и разкриваше парче бяла коприна всеки път щом късата ѝ пола се повдигнеше от полъха на вятъра.

Ръцете ѝ, разголени, нежни и деликатни, въздействаха на Кори опияняващо. Бе направил добре като я накара да свали сутиена. Бе уверен какво се крие под него. Е, добре, видя. Видя как платът обвива закръглените форми на гърдите ѝ. Видя и, Бог да му е на помощ, съблазнителна плът, когато тя се протегна и остави на земята празната кутия от кока-кола.

Не, не беше обърнала внимание, иначе щеше да почервенеет като рак от смущение. След миг тя придърпа нагоре полата си и зае смирена поза.

Не приличаше на стара мома. Излъчваше обаяние. Кори изпитваше неудържимо желание да я докосва. Какво ще стане, ако я погали? Ще се отдръпне ли, ако я целуне? Ако ѝ прошепне словата, които не му даваха мира, дали щеше да му удари плесница?

Завладян от истински страх, той не предприе нищо и се зае да насочи лодката по посока на вятъра.

Но когато се върнаха в пристанището страхът му бе прераснал в отчаяние. Времето летеше. Само след броени часове Корин щеше да

бъде в Балтимор и животът ѝ да поеме обичайното си русло, сякаш дните, прекарани в Хилтън Хед, не бяха съществували.

Не искаше да става така.

Тя се бе заела да почисти яхтата, когато той се изправи зад нея.

— Кори? — гласът му, дълбок и тих, прозвуча колебливо.

Тя се обърна и срещна погледа на зелените му очи, потъмнели внезапно. По гърба ѝ премина тръпка.

— Беше прекрасно — прозвуча задавено гласът ѝ.

В този миг пролича обзелото я вълнение. Бе усетила настоящостта на пръстите му, когато я докосваше, бе видяла движението на ръцете му и потръпването на мускулите, когато управляваше платната. Вятърът си играеше с косите му. Радваше се, че успя да запази хладнокръвие. Бе решила да се забавлява и го бе сторила.

Проумя, че Кори използваше тъмните очила и за защита срещу погледа ѝ. Тя не виждаше очите му, но можеше да разгадава мислите му. Приемаше го като мъж и толкова.

Но очилата бяха свалени и с тях изчезна преструвката. Кори я желаше. Внезапно усети физическото му присъствие.

— Трябва да тръгваме към летището — меко изрече той.

— Да — промълви тя.

— Щастлив съм, че бяхме заедно.

Тя кимна. Не можеше да произнесе и дума под излъчващия му магнетизъм поглед.

— Кори... — гласът му бе дрезгав. Той протегна ръка и докосна страната ѝ, порозовяла от слънцето. — Кажи ми да спра! Ти не си съгласна, нали?

— Не съм съгласна — прошепна Корин, но думите ѝ прозвучаха неубедително.

— Не съм твой тип.

— Знам.

— Тогава защо така неудържимо ми се иска да те целуна?

— Навярно за да разбереш, че е така.

Пръстите му се плъзгаха по коприната на косите ѝ.

— Така ли мислиш?

— Боя се, че изобщо не мисля.

Той се усмихна. Типично за нея. Тъга и симпатия по равно.

— Ако не мислиш, ще се възползвам.

В този миг Корин сякаш забрави коя е. Краката ѝ трепереха, сърцето ѝ лудо биеше. Не разпознаваше дрезгавия си глас, нито чуваше думите, които изричаше.

— Ако ще се възползваш от факта, че не мисля, направи го по-скоро. В противен случай веднага ще ми дойде наум колко не обичам тези неща.

— Ще побързам.

Но не го стори. Всяко нещо го опияняваше и сякаш му пречеше да действа. Бавно прокара палец по устните ѝ, притвори очи и остана като вкаменен. Бе нежна и сладка. Сякаш от векове я чакаше да се появи.

Корин! Чиста като току-що навалял сняг и примамлива като грях. Само сантиметър делеше телата им и той усещаше как трепери. Макар и уплашена, тя не се отдръпна, дори и когато той плъзна ръка по рамото ѝ и силно я притисна към себе си, дори и когато нежно, но настоятелно целуна устните ѝ.

Плъзна език зад зъбите ѝ. Бе неопитна. Потръпна. Ръцете ѝ бяха около кръста му, сякаш търсеше опора, която щедро ѝ предлагаше здравето му и красиво тяло. Тя не мислеше какво прави. Притискаше се в опиянение. Дълбоко в подсъзнанието ѝ се прокрадваше мисълта, че това е измамно, но тя тръсна глава и доверчиво се отпусна в прегръдките му. Наслаждаваше се на мига и толкова.

Езикът му изпълваше устата ѝ. Допирът бе възпламеняващ и началната ѝ пасивност отстъпи място на любопитството. Тя отвори устни и плъзна език, предпазливо в началото, а след това все по-настойчиво.

Внезапно той се отдръпна, а тя промълви:

— О! Кори...

Той обаче искаше нещо повече. Мускулите му трепереха от въздържанието, което си налагаше. Само да можеше да не мисли за близост!

Очите ѝ бяха притворени. Той ги целуна и с настървение се върна върху устните ѝ. Спусна ръце по тялото ѝ, премести ги върху врата ѝ, а после върху кръста.

Корин простена и въздъхна. Необичайно усещане разтърси тялото ѝ. За миг ѝ се стори, че е изпаднала в безтегловност, не смееше

дори да диша. След това Кори леко я наведе назад. Със стон тя обви с ръце врата му и зарови лице в гърдите му.

Главата и бедрата ѝ бяха плътно притиснати до тялото на Кори. Той напразно се опитваше да разсъждава дали тя го желае, или не. Като в опиянение реши, че щом не го отблъсква, всичко е наред.

— Прекрасна си — прошепна ѝ. Плъзна пръсти около гърдта ѝ, притисна я и докосна зърното.

Тя почти извика. Той отдръпна ръка.

— Заболя ли те?

— Не... Не... — гласът ѝ едва се чуваше, сякаш бе останала без дъх.

— Шок?

— Май нещо премина през мен, нещо горещо. Направи го пак!

Той го стори, внимателно и нежно, а Корин се притисна още по-близо до него.

Беше инстинктивно. Опитваше се да намери удоволствието така, както бяха постъпили Адам и Ева. Кори се опасяваше, че тя ще намери сексуално удовлетворение само от допира на телата им, но той бе истински възбуден.

— Кори? — той повдигна лицето ѝ и се опита да срещне очите ѝ. — Погледни ме! — пръстите му бяха настоятелни. — Моля те, мила!

Корин не бе наричана „мила“ от никого. Сърцето ѝ биеше до пръсване, а слабините ѝ болезнено туптяха.

— Съзнаваш ли какво става? — гласът му бе нежен, но нетърпелив.

— Не — призна тя.

Той въздъхна, обзет от неудържимо желание да се смее и да плаче.

— Желая те, Корин. Ако продължаваме, ще завършим на пода и ще се любим. Не смея да си сваля ризата, да не говорим за панталоните. Самоконтролът ми се простира до определени граници. Корин, желая те. А ти?

Очите ѝ се бяха разширили и тя леко поклати глава, сякаш водеше спор със себе си. Кори се ядосваше, че си бе позволил да стигне толкова далеч, ядосваше се при мисълта, че ще го отблъсне.

— Корин... — галеше косите ѝ. Ако успееше...

— Искам те. Усещаш ли го?

Тя кимна. Погледът ѝ му подсказа, че е прав. Бе водена единствено от инстинкта си, а не от разбиране или съзнателно участие в любовните ласки.

Кори се опита да възстанови ритмичността на дишането си и я прегърна.

— Подлагаш ме на изпитание, Корин.

— Съжалявам — опита се тя да се отдръпне.

— Не — спря я той. — Само още миг. Дай ми възможност — той се боеше да я пусне и започна да ѝ говори. Гласът му бе тих. — Това, което става, е нещо, което и двамата желаем. Имаме нужда от него. То е прекрасно, но не искам да страдаш, не искам да ме гледаш уплашено, нито със съжаление или още по-лошо, с разочарование. Ако откажеш, ще го приема — продължи той, — но само ако ми кажеш причината. Защото аз никога не съм се чувствал така, както се чувствам с теб — той пое дъх. — Ще те пусна, Корин. Не искам да ми казваш нищо, освен да събереш нещата си и да напуснеш лодката заедно с мен. Ще те закарам до летището, а щом стигнеш Балтимор, можеш да говориш и да правиш каквото пожелаеш. Само... — гласът му заглъхна. — Искам само да те запомня толкова красива, колкото си днес — думи като тези той произнасяше за пръв път в живота си. — Не искам да загубя нищо от днешните си спомени, имам предвид всичко, което правихме днес... Съгласна ли си? Никакви думи, никакви обвинения?

Корин кимна. И на нея не ѝ бе до приказки. Дори не знаеше дали ще намери сили да събере вещите си. Коленете ѝ трепереха.

Така или иначе успя. Седнаха в колата и мълчаха по целия път до летището. Изчакаха да обявят полета и Корин се отправи към изхода.

Щом самолетът се издигна във въздуха, се сети за две неща. Първо, беше благодарна на Кори за мълчанието му. И второто, все още бе облечена с купената същата сутрин рокля.

Веднъж озовала се в Балтимор, тя нахълта в дамската тоалетна на летището и се преоблече. Бе девет часа. Щеше да си бъде у дома в девет и половина и тъй като добре знаеше, че баба ѝ не си ляга преди десет, щеше да има посрещач.

Така и стана. Прегърна Елизабет, остави багажа си и отнесе купчината писма в кухнята. Сипа си чаша портокалов сок и седна до масата.

Елизабет се настани срещу нея. Майските нощи бяха топли и възрастната дама бе облечена с кадифен халат, прилежно закопчан до последното копче. Прошарената ѝ коса бе стегната във френски кок, а ръцете ѝ спокойно лежаха в скута.

— Виждам, че си почерняла — любезно ѝ каза тя. Никога не използваше гласа си като оръжие, поради което Корин не смееше да срещне погледа ѝ.

— Ами да. Времето беше прекрасно. А ти как прекара, бабо?

— Много добре. В четвъртък бях в клуба на книгата, а вчера се събирахме с градинарите. Горе протече тоалетната и сутринта повиках водопроводчик.

— Оправи ли я? — Корин полагаше усилие да не се усмихва.

Бедната Елизабет! Ежедневните ѝ грижи не преставаха. Не се отказваше и от задължението да пазарува. Бе си изготвила график. Как иначе би се справила при вечната заетост на внучката си?

— Всичко ли успя да свършиш в Южна Каролина?

— Да. Повечето време прекарах в разговори с различни хора от острова. Беше интересно. Смятам, че ще направя добро проучване.

Корин се протегна и извади нож от едно чекмедже, с който разряза писмото от сестра си.

— Това е третото писмо, което получаваш от Роксана за един месец. Защо ти пише, след като всяка седмица разговаряте по телефона?

— Сигурно ѝ харесва да пише.

Роксана бе разтревожена както преди.

— Това е нещо ново — Елизабет не вярваше. — В училище никога не го е правила. Все пак, радвам се на промяната. Винаги съм казвала, че писмото е много по-ценен източник на информация от телефонния разговор. То раздвижва мозъка ти, кара те да изнамериш начин, за да изразиш чувствата си. Срамно е, че живее в Ню Йорк...

— Не е далеч. Можеш да вземеш самолета и да отидеш за един ден, когато пожелаеш.

— Не, не. Самолетите ме изнервят. Знаеш ли колко статии съм прочела за пилоти, които злоупотребяват с алкохол? Нямам им доверие.

— Милиони хора летят, бабо.

— Благодаря. Ще си стоя тук. Ако Роксана има желание, може тя да вземе самолета и да дойде да ме види.

Корин се вгледа в баба си. Лицето ѝ бе безизразно, но в очите ѝ се таеше тъга, както ставаше винаги, щом станеше дума за посещенията на Роксана.

— Не че не иска да дойде, бабо, но е заета с Джефри, пък и Франк я води от една делова среща на друга.

— Бих искала да е така, но и ти знаеш добре, че ние двете с Роксана не мелим брашно. Ако не беше ти да ни успокояваш, отдавна да сме се хванали за гушите.

— Ти ли? — разсмя се Корин. — Да хванеш някого за гушата? Бабо, та ти си изискана дама! Не ти подхожда.

— Не го разбирай буквално. Роксана е наследила характера на майка си. Толкова усилия положих, за да я променя, но напразно. Поне се омъжи за стабилен човек. Не му завиждам на Франк, честно казано.

Корин знаеше, че баба ѝ има право, макар че съществуваша проблеми, които старата дама не знаеше, тъй като не бе чела писмата на сестра ѝ. Роксана се оплакваше, че Франк не се справя с ролите на съпруг и бизнесмен едновременно. Корин беше безсилна.

— Ти винаги си била различна — усмихна ѝ се Елизабет. — Приличаш на мен. Дъщерята, за която винаги съм мечтала. Не ме питай защо Челси израсна дива и непокорна, нито аз, нито баща ѝ, Бог да дари покой на духа му, сме били като нея. Ти, ти си истинската ни наследница. Взела си най-доброто и от двама ни. Цяло чудо е, че успя да избягаш от Челси и Алекс.

— Като си помисля сега, те избягаха от мен.

— Да благодарим на небесата, че не си взела нищо от родителите си.

— Имам очите и косата ѝ. И носа на Фремонт — тя опипа носа си.

— Ти си наследила характера и темперамента ми, това е важното — тя замълча и запита: — Чувала ли си наскоро майка си?

— Преди месец, но ти каза, че си видяла картичката. Доколкото знам, все още е в Дубровник.

— Защо е в Югославия не е моя работа, но Челси никога не ме е интересуvala особено.

— Чувала съм, че там има прекрасни плажове.

— Не пише ли с кого е?

— Не.

— Не е с баща ти, нали?

Корин се чудеше, че баба ѝ е в състояние да запази спокойствие, а тя не можеше. Горчивината, която често се прокрадваше в думите ѝ, се дължеше на различни причини, но все пак най-голяма заслуга имаха родителите ѝ.

— Мисля, че Алекс е още в Париж. Майка ми се запознала с някакъв граф или херцог там и пътешествали заедно по далматинското крайбрежие.

— Кой плаща сметките?

— Херцогът или графът. Щом се разделят, отново ще се върне при Алекс.

— Връзката им е непонятна за мен — очите на Елизабет бяха тъжни. — Ту се разделят, ту се събират, ту тук, ту там. Струва ми се, че би трябвало да прекарват поне част от времето си с дъщерите си.

— Никога не са го правили. Защо да се променят?

— Остаряват.

— Остаряват? Мама е на четиридесет и седем, Алекс е с една година по-възрастен. Не вярвам, че ще изоставят начина си на живот само по тази причина. Никога не са го правили.

— Срамота! Виждали са Джефри само веднъж, защото случайно минавали през Ню Йорк. А ти си въобразяваш, че биха се заинтересували от работата ти! Аз обаче съм впечатлена.

— Защото ти си ти — мило ѝ се усмихна Корин, решена да сложи край на разговора за родителите си. Бяха загубени за нея и от дълго време вече дъхът ѝ не секваше при мисълта, че ще се завърнат. Нямахше нужда от тях, бе пораснала, бе се превърнала в независима жена със свой собствен живот. Времето на копнежите бе отминало.

Тя стана и изми чашата си. След това се обърна към баба си:

— Ще обядвате ли утре с госпожа Фредерик?

— Да. Покани ме у тях. Какви са плановете ти?

— Искам да постоя у дома. Цяла седмица ме нямаше.

Елизабет кимна и се отправи към вратата.

— Няма да забравиш да полееш цветята, нали? — обърна се тя на прага.

— Няма.

— И да смениш хавлиите и чаршафите? Ако е слънчево, ще изсъхнат мигновено.

— Ще се погрижа, бабо.

— И списанията са цяла купчина, трябва да се подредят и някои да се изхвърлят, но не знам какво би искала да запазиш.

— Добре.

— Добро момиче си ти — баба й я целуна. — Лека нощ!

— Лека нощ, бабо.

Корин я изчака да се качи в спалнята си и се върна в хола, взе чантата си и измъкна писмото от сестра си. Мушна го под мишница и тръгна нагоре.

Остави писмото на Роксана върху шкафа, бавно и методично свали дрехите си и ги провеси грижливо на закачалките. Влезе в банята и се изкъпа. Върна се в спалнята, протегна се, взе будилника и го нагласи.

И все пак бе забравила нещо. Не, не беше забравила, опитваше се да не мисли за него. Пътната й чанта. Тя я съзерцава мълчаливо минута-две, а след това я сложи върху леглото и я отвори.

Кутията на Пандора! Всички мисли и спомени, които бе изтласкала назад в съзнанието си, щом се върна у дома си, я атакуваха при вида на синята рокля, оставена най-отгоре. Почувствала внезапна слабост, тя остави чантата незатворена и приседна върху леглото.

Три дни и половина... Струваха й се като вечност, въпреки че не би могла да каже как се бе изнизало времето, прекарано на острова. Усещаше задоволство от добре свършената работа.

Работа... И тя остана назад във времето. В забавен каданс пред очите й премина всичко случило се. Очите й се премрежиха, а устните й потръпнаха. Нещо у Корин се бе променило, а друго си бе останало същото. Бе научила истината за себе си този ден и не желаше да я чува отново.

„Да благодарим на небесата, че не приличаш на родителите си.“ Оказа се, че думите на Елизабет не бяха верни.

Тя затвори очи и енергично разтърси глава. Напразно. Спомените не избледняха и фактите оставаха толкова сурови, колкото си бяха.

Бе се забавлявала. Бе се наслаждавала на желанието на Кори. Тялото й още тръпнеше при спомена за страстта му. Не бе и сънувала,

че мъжките ласки могат така да опияняват. Не бе си позволявала да мечтае.

Но вече знаеше и дори малко се боеше. Не би искала да се привързва към Кори, не би желала да го обиква. Това обаче вече бяха факти и нищо не можеше да ѝ помогне.

Почти се бяха любили и тя бе показала, че прилича на майка си. Самият акт сам по себе си, не бе нещо лошо. Ако се бе любила с Том или с Ричард, всичко щеше да е наред. Би запазила пълен контрол, но с Кори се бе оказало невъзможно. Той притежаваше мистична власт над нея — превръщаше я в безпомощно същество в ръцете си, а той си оставаше Кардиналът. Бе истинска напаст.

И тя бе привлечена от него така, както майка ѝ бе опиянена от баща ѝ, неразумно, със сила, която правеше поведението ѝ абсурдно. А здравият разум бе единственото кредо на Корин. Никога не се отдаваше на случайността. Бе изградила живота си върху основите на самоконтрола. А го бе загубила. Сякаш бе загубила себе си.

Ех, да не бе ходила в Хилтън Хед!

В сряда сутринта Кори не ѝ се обади. От една страна се чувстваше благодарна, а от друга — сърдита. Бе предположила, че след случката на яхтата, той ще изгаря от копнеж да я чуе. Гневеше се. Гневеше се на себе си, че се бе отпуснала и му се бе доверила.

Задълженията ѝ обаче си оставаха. Бе ѝ възложил определена работа, с която се бе съгласила, и не можеше по никакъв начин да си позволи да го разочарова с непрофесионализъм. В четвъртък сутринта бе взела решение за офанзива. Взе телефонната слушалка в ръка и набра номера на Кори.

Не беше в кабинета си. Секретарката му я уведоми, че бил извън града и щял да се върне в началото на следващата седмица. Предложи ѝ да остави съобщение. Корин каза, че сама ще го потърси.

Понеделник. Не бе очаквала, че времето ще се точи толкова бавно и отегчително. Не правеше друго, освен да мисли за Кори Хардън. Нахвърли се върху работата си с настървение, което би доставило радост на Алън, но той отсъстваше.

Затова пък напредна доста в проучването, което подготвяше за фирма, разработваща система за ползване на кредитни карти, поговори

с Джонатан за задълженията му като програмист, дори се свърза по телефона с двама нетърпеливи клиенти.

Беше късен следобед и тя отново говореше по телефона. Вдигна разсеяно очи и откри Кори на прага на кабинета. За миг ѝ се стори, че сънува. Толкова често си бе представяла същата сцена, че едва успя да отдели реалността от фантазията.

— Добре, господин Чимино, ще го направим — сведе тя очи. — В момента се обработват последните анкетни карти — пак вдигна очи. Кори беше там.

— Ами... — продължи разговора си тя. — Разбирам, но ние обработваме седем хиляди карти. Щастливи сме, че получихме толкова отговори...

Притвори очи. Когато ги отвори, срещна погледа на Кори.

— Ще отнеме седмица-две да кодираме отговорите и още една, за да направим анализа... В средата на юни. Точно така. Аз ще имам грижата да ви се обадя за срещата. Чудесно. Дочуване.

Тя бавно постави слушалката върху вилката, събра разхвърляните документи и ги мушна в една папка. Трябваше да се досети, че ще се появи. Типично в негов стил.

— Заета ли си?

— Както винаги.

— Може ли да вляза?

Нямаше избор. Той беше клиент. Кимна и му посочи един стол. Бе благодарна, че бюрото ги разделя, така Кори не можеше да забележи, че ръцете ѝ треперят.

Изглеждаше изнервен.

Това бе чувството на вина.

Не, предпазливост. Трябваше да я открие в очите му, но виждаше единствено зелени пламъчета. По дяволите!

— Съжалявам, че не ти се обадох. Не знаех как ще го приемеш.

— Няма защо да се притесняваш. Можеш да се обаждаш, когато намериш за добре. Аз все пак работя за теб.

— Не говоря за работа, Корин.

— Аз говоря. Вчера те търсих, но не беше на работа — тя се извърна и извади няколко папки от шкафа зад себе си. — Нахвърлих някакви идеи и завърших първия вариант на въпросника. Трябва да го прегледаш, за да мога да продължавам нататък.

— Беше ми много приятно да бъда с теб миналата седмица. Липсваш ми.

— Искам да започна с анкетните карти, които ще се оставят по стаите — Корин се покашля, преди да продължи: — След разговора със собствениците на магазини ми хрумна, че като поощрение бихме могли да използваме талони за намаление на цената.

— Стоях на летището и гледах как отлита самолетът ти. Чувствах се особено, не знам как да ти обясня.

— Трябва да се изчисли с точност до стотинка какво ще струва проучването на спонсорите, но мисля, че няма да имаме проблеми, защото това все пак е начин да получат допълнителна работа и нови клиенти.

Кори седна и я загледа. Очите му бяха станали тъмнозелени.

— Ще вечеряш ли с мен, Кори?

— Следобед имам малко време и можем да обсъдим всичко.

— Имам поредица от срещи из целия град. Вече закъснявам, но не мога да тръгна. Какво ще кажеш за вечерята?

— Ами... по-добре да откажа.

— Защо?

— По-удобно ми е да работя в кабинета.

— Не искам да работим. Искам да поговорим.

— Не мисля, че аз го искам.

— Плаша те.

— Да.

— Изнервям те.

— Да.

— Карам те да мислиш за неща, за които не желаеш?

Тя замълча и след миг отново рече „да“.

— Е, поне си искрена — очите му бяха тъжни. — Съжаляваш за случилото се в неделя, нали?

Тъгата се прокрадваше и в гласа му. Тя кимна.

— Ще ми кажеш ли защо?

— Аз... Не беше редно. Това е всичко.

— Всичко изглеждаше наред.

— Нямах време да помисля.

— Толкова ли е важно да обмисляш? Какво ще кажеш за чувствата?

- Те са част от мислите.
- В живота невинаги е така.
- Знам. От това се плаша.

Той се премести по-напред на стола и заговори тихо, но настоятелно:

— Няма от какво да се страхуваш, не и когато си с мен. Нима не разбираш? Ние трябва да сме винаги заедно.

Той смръщи чело в опит да събере мислите си, а Корин го гледаше с недоумение, сякаш ѝ говореше на гръцки.

— Ти ме караш да се чувствам слаб, а аз те правя силна. Звучи като компромис, най-приятният, за който съм чувал — тя не помръдваше. — Сякаш съм те търсил през целия си живот.

— Защо ли това ми звучи плоско?

— Защото често се злоупотребява с тези думи. Но в тях има и истина.

— Или скрити намерения.

— Сигурно смяташ, че те манипулирам.

— Смятам — въздъхна тя, — че искаш да опознаеш онази влюбчива част от моята личност.

— Да. Това е тъкмо онази част, която ти държиш под ключ.

— Досега успявах.

— Помисли тогава. Влюбваш се... Не, това не са точните думи. Защо когато си с мен, се проявява влюбчивата ти същност?

— Не знам.

— Прекрасно. Ти си страстна и чувствена. И човечна.

— През целия си живот съм била страстна, чувствена и човечна. Сексът не е единственото забавление в живота.

— Но е най-важното нещо между мъж и жена, които се привличат. Не го отричай, Корин! Досега бе искрена, не разваляй всичко.

— Аз наистина искам да ограничим отношенията си до работата.

Кори, който полагаше максимални усилия да запази спокойствие, избухна:

— Господи, Корин! Та ние вече преминахме тази граница. Късно е.

— Може би някой друг трябва да се заеме с проучването ти.

Той се изправи и закрачи нервно из стаята.

— Не, не съм съгласен. Ти беше единствената причина, която ме накара да се заема с дяволското проучване. Не! Не ме гледай като девица! Да! Истина е, че информацията, която ще получа, ще ми бъде полезна. Но също така е истина, че исках да те опозная. И после... После в неделя всичко отиде по дяволите. Беше само инстинкт. Нищо друго. Не бях го замислял, Корин. Не те качих на яхтата, за да те съблазнявам. Освен това аз съм този, който бе съблазнен.

— Аз никога...

— Не съзнателно, знам. И аз действах несъзнателно. Защо мислиш, че първите два дни се държах на разстояние? Знаех, че те плаша. И когато се качихме на лодката, всичко започна така добре. Разговаряхме и се смяхме. Нима мислиш, че бих рискувал заради една кратка целувка или бързо...

Прииска му се да си отхапе езика, заради последните думи.

— Нали разбираш — продължи задъхано, — не беше бърза целувка. Когато те видях за пръв път, бях озадачен. Ти беше различна. Говореше спокойно, с достойнство, а когато се усмихваше, се чувствах на седмото небе. И когато отвърна на чувствата ми, научих и нещо за себе си. Преди си мислех, че съм свободен като птичка, а не съм. Било е нужно да мине време, за да открия истинската жена. Кажй, че е плоско, ако искаш, но ми се струва, че съм влюбен в теб.

Корин ококори очи.

— Ти... Ти не можеш...

— Това е истината. Бих желал да се бе случило с друга жена, защото ти ме нараняваш с противопоставянето си. Нищо не може да се направи — въздъхна той. — Е, говорих достатъчно — той прокара пръсти през косата си. — Нямам много опит в любовните признания. Изтощават ме.

Тръгна към вратата и се обърна. Изглеждаше уморен като човек, претърпял поражение.

— Довечера в осем ще бъда в ресторанта на Монтегю. Ако не дойдеш, повече няма да те безпокоя.

Когато Кори си отиде, Корин бе сигурна за едно нещо. Нямаше сила да продължи работата си.

ШЕСТА ГЛАВА

Точно в осем Корин влезе в ресторанта на Монтегю. Във фойето чакаха няколко групички, но Кори не бе сред тях. Тя ги заобиколи, намери оберкелнера и му прошепна:

— Имам среща с Кори Хардън. Не е ли дошъл още?

— Госпожица Фремонт?

— Корин кимна.

— Оттук, моля!

Тя го последва до малка маса, разположена в далечния ъгъл, пред която седеше Кори. Щом дочу стъпките, той мигновено се изправи. Но вместо очакваното от Корин победоносно изражение, върху красивото му лице бе изписано единствено облекчение от появата ѝ. С внимателни движения той ѝ предложи стол и ѝ помогна да се настани.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Чаша бяло вино.

Той махна на стоящия наблизо келнер и му поръча две чаши шабле. Облегна ръцете си върху масата. Бе облякъл костюм, забеляза тя с известно разочарование. Самата тя идваше направо от кабинета си и не се бе преоблякла. Освен това се бе обръснал. Наистина се бръснеше два пъти дневно! И вратовръзката му бе стегната.

— Благодаря ти — потърси той погледа ѝ. — Не бях сигурен, че ще дойдеш.

Корин отмести очи и се загледа в покривката.

— Смятам, че ти дължа обяснение.

— Защо не искаш между нас да има нещо повече от служебни отношения?

— Защо съм такава, каквато съм.

Бе обмисляла разговора целия следобед. Той бе разголил част от душата си пред нея и искаше да му отвърне със същия жест. Дано да я разбере! Защо не направеше нещо, за да я облекчи? Чувстваше се загубена всеки път, щом я погледнеше с уморените си тъжни очи.

Познаваше и обратната страна на медала, Кори Хардън, непобедимият професионалист. С него можеше да се пребори.

— Слушам те — каза той.

С очи, заковани в блестящата повърхност на ножа, поставен в страни от чинията ѝ, тя подхвана разказа си:

— Баща ми е бил единствено дете. Когато станал на шестнайсет години и двамата му родители починали, но му оставили феноменално богатство. От това, което съм чувала, знам, че винаги е бил див. С парите в джоба си започнал да прави каквото си иска. Не завършил училище, не намирал смисъл, защото можел прекрасно да си живее от приходите, които получавал като дивиденти, без да се докосва до основния капитал.

— Фремонт. Дали не съм чувал името му?

— Само ако си роден със сребърна лъжица в уста. Дядо ми е бил предвидлив човек. Прозрял, че баща ми няма да се заеме с бизнес и щом се разболял, а това било след смъртта на баба ми, продал всичко и парите инвестирал така, че Алекс да използва само лихвите.

— Повече от достатъчно.

— Да. Алекс започнал да пътешества, давал приеми, канел кого ли не и къде ли не. Срещнал майка ми година след като баща му умрял. Тя произхожда от семейство с много по-малко богатство и се славела като непокорна. Била щастлива да се омъжи за Алекс, който ѝ предлагал да живеят по начин, който тя вярвала, че ѝ се полага.

— Били ли са влюбени?

— Нима са имали понятие какво е любов на тяхната възраст?

— Колко годишни са били?

Корин го изгледа и незначайно защо се почувства смутена.

— Достатъчно е да кажа, че когато аз съм се родила година по-късно, тя е била на седемнайсет, а той на осемнайсет.

— Твърде млади, за да създават семейство.

Тя вдигна рамене. В това време се появи келнерът с питиетата им. Тя отпи от своето с надеждата да се поуспокои, преди да продължи:

— Не са имали финансови грижи, така че теоретично от брака им би могло да излезе нещо. Но те са искали да бъдат напълно свободни. Не са искали да бъдат обвързани с едно дете.

— Тогава защо са го създали?

— Арогантност или дързост. Сигурно са смятали, че след като веднъж изпълнят дълга си за продължение на рода, могат да живеят както пожелаят.

— Кой се грижеше за теб?

— Баба ми. Тя отгледа и мен, и сестра ми, която е една година по-малка от мен — Корин се замисли за миг и махна с ръка. — Е, не е толкова страшно. Тогава тя беше на трийсет и шест. Много жени раждат децата си и по-възрастни. А Алекс осигуряваше парите, нужни за нас. Навремето баба ми е имала много проблеми с майка ми и аз смятам, че беше доволна от предоставения ѝ втори шанс.

— Трябва да е забележителна жена.

— Много стриктна и организирана, дори си пада малко сухар. Но наистина е невероятна.

— А майка ти и баща ти? С какво са се занимавали, след като са те оставили в ръцете на баба ти?

— Каквото им хрумнело. Пътешествали са.

Макар че Кори бе чувал за такава порода хора, не можеше да приеме, че нечий родители биха могли да бъдат сред тях. Неговите нямаха много пари и не би им минало през ума да се разделят с децата си.

— Сигурно често са те посещавали?

— Защо? — остротата на гласа ѝ издаваше болката, която все още изпитваше. — Занимавах се със своите си проблеми. Бяха ни дали живот, осигуряваха ни средства. Знаеха, че за нас се грижат добре.

— Родителската грижа е нещо повече.

— Ти и аз го знаем, но те не. Или ако са го съзнавали, са предпочели да го игнорират. Връщаха се внезапно, взимаха ни за известно време и после отново ни хвърляха в ръцете на баба, сякаш бяхме играчки, а не живи същества.

Кори отново се замисли за детството си. Родителите му винаги бяха до него, загрижени и внимателни. С обичта си даваха на децата си онова, което не можеха да осигурят с оскъдните си средства.

— Трудно ли ти беше?

— Баба ми правеше всичко, което е по силите ѝ — вдигна рамене тя.

— А къде беше дядо ти през това време?

— Беше мъртъв.

— Значи сте били само трите?

— Да — въздъхна тя и лицето ѝ се сгърчи от болка при спомена.

— Как приемаше ситуацията?

— Бях гневна и наранена. Мъчех се да не го показвам пред баба, защото тя даваше най-доброто от себе си. Изискваше подчинение, трудно бе да ѝ се угоди. Аз се адаптирах, но Роксана ѝ създаваше проблеми и вечно се изплъзваше от зоркия ѝ поглед. Понякога ми се искаше и аз, подобно на майка ми, да избягам, но съзнавах какво дължа на баба и не можех да изоставя Роксана.

— Някои момичета се противопоставят на отговорностите.

— Някои може и да го правят. Аз избрах другия път. Реших, че не желая да бъда лекомислена и безотговорна.

— Каквито са родителите ти?

— Да.

— Те живи ли са?

— О, да. В плен на удоволствията, както винаги.

— А сега стигаме до неприятната част — Корин втренчи поглед в очите му. — Уверен ли си, че искаш да я чуеш?

— Не мисля, че ти е приятно да я разкажеш, но аз искам да я чуя — мило отвърна той.

— Родителите ми — поде с въздишка Корин — имаха отворен брак. Всеки бе свободен да си избере друг партньор за неопределено време. Щом бяха заедно, Алекс поемаше разходите, а щом бяха разделени всеки сам се издържаше. На практика това означаваше, че майка ми се бе превърнала в добре гледана любовница на цяла сюррия мъже. Дори и сега е в Югославия с мъжа на последните си мечти. Алекс е в Париж, без съмнение, с друга.

Внезапна мисъл се появи у Кори и той попита:

— Алекс ли е Сребърната лисица?

— Запомнил си — кимна тя.

— Защо го наричаш Алекс, а майка си наричаш „майка“?

— От уважение. Тя поне ме е носила девет месеца в утробата си, което е много повече от направеното от баща ми.

Сарказмът в последните ѝ думи накара Кори да я прекъсне:

— Това не е причина да се противопоставяш на секса.

Корин не бе в настроение да спори. Предстоеше ѝ най-неприятната част от спомените.

— Не съм против секса. Безпокои ме липсата на взаимност, на съчувствие. Не са имали право да постъпят така. Не е трябвало да създават деца, щом не могат да им осигурят родителската си защита.

— И сега? Докъде ще те доведе това? Докъде ще ни доведе нас? — той се опитваше да говори нежно, но не можеше да прикрие горчивината си.

Корин държеше чашата и се вглеждаше в светлата течност.

— Аз не съм лекомислена. Всичко, което върша, обмислям добре. Отдадена съм на професията си. Кариерата ми се развива добре — потърси очите му и продължи: — Нужна ми е стабилност, Кори. Искam да знам с кого ще бъда, кога и къде. Искam да имам дом, в който да спя всяка нощ. Ти си различен човек, действаш импулсивно. Обичаш вълнението. Това ме плаши... — гласът ѝ заглъхна. — Плаши ме и фактът, че когато съм с теб, забравям всичко останало. Губя контрол върху чувствата си.

— Но ти не приличаш на майка си.

— В неделя се държах точно като нея.

— Не е вярно. Държа се като всяка нормална жена, обзета от чувства. А и баба ти не е родила майка ти във вакуум. Сигурно е изпитвала обич към дядо ти.

— Сексът не е между темите, по които говорим с баба — засмя се тя.

— Аз не говоря само за секс, а за връзката между двама души, за които той е нищожна част и не е в състояние да поддържа отношенията между тях, ако не съществува и друго пламъче. Както между нас. Спомни си за миговете, прекарани заедно миналата седмица. Почти четири дни! Нима не си подхождаме?

— Не водехме словесни битки, ако това имаш предвид.

— Много повече от това. Виждахме се заради изследването, по което работиш, а аз, можеш да попиташ секретарката ми, не се виждам с никого в офиса. Със сигурност не съм боязлив и ако не бях харесал идеите ти, щях да ти го кажа. Двамата се разбираме прекрасно, когато става дума за работа. Мненията ни за хората съвпадат. През изтеклата седмица ти се добра до силната страна на слабия, до увереността на

плахия, до себеизтъкването на срамежливия. Всеки път обсъждахме резултатите и всеки път бяхме на едно и също мнение.

— Но ние сме различни!

— Откъде знаеш? Страх те е да се обвържеш с някого и приемаш твърдението си за даденост.

— Така е — извика тя. — Страх ме е!

— Не бива... — той нежно вдигна ръката ѝ и я допря до гърдите си. — Бих искал да ми се довериш, но за съжаление ти не ми позволяваш да се докосна до онази част, която разкри на лодката — той присви пръсти, щом тя се опита да отдръпне ръката си. — Желая ума ти така, както и тялото ти. Искам да мислиш за мен, да анализираш, да откриеш откъде се появяват ужасните ти мисли. От първия миг, в който се срещнахме, ти се самонавиваш, че не съм добър.

— Никога не съм казвала, че не си добър — тя побърза да отклони погледа си.

— Не ти подхожда, Кори. За пари ли се отнася?

Тя кимна.

— Погледни ме, моля те, погледни ме.

Заповедите му тя можеше да игнорира, но молбите му я правеха безсилна. Погледна го и зачака да заговори. Очите му я изгаряха със зеления си пламък.

— Какво ще кажеш, ако те помоля да се омъжиш за мен?

Горещината изчезна. Тя премигна.

— Ще кажа, че си смахнат.

— Ти си неповторима! За пръв път в живота си правя предложение на една дама, а тя ми казва, че съм смахнат.

— Ти не ми предложи. Зададе хипотетичен въпрос.

— Така ли?

— Да. Ние не се познаваме добре. Тъкмо ти разправях колко сме различни...

— Ти си различна, не аз. И различието невинаги е свързано с неприятности. Ако си приличахме, съвместният ни живот би бил досаден до смърт.

— Аз харесвам досадния живот, допада ми постоянството.

— Затова ли прекара така добре на лодката, когато беше в лапите на опасността?

— Това е нещо ново.

— Изместваш акцента. Важното, Кори, е, че аз мога да ти осигуря постоянство. В този смисъл ще имаш дома, който желаеш, ще бъдеш обезпечена финансово. Не мога да ти обещаая, че ще спим в едно и също легло всяка нощ, защото често пътувам. Невинаги, не и след като се родят децата ни, бих желал да бъдеш навсякъде с мен, понякога ще продължавам с шегите си, защото не мога да се променя. След време ще ти харесат.

— Келнерът чака да поръчаме.

— Обещавам, че ще ти бъда верен.

— Вярност? От страна на Кардинала?

Тя се усмихна скептично.

— Обмислил ли си всичко това?

— Разбира се.

— И дойде тук с намерението да ми предложиш да се омъжа за теб?

— Е, не съвсем... Не знаех дали ще дойдеш... А и винаги съществува възможността да плиснеш чаша вода или вино в лицето ми и да кажеш, че не желаеш да ме виждаш повече.

— Вратът ти е червен — сви устни Корин.

— Чувствам се глупаво.

— И има защо. Един мъж никога не предлага брак на жена под влияние на моментните си чувства. Трябва добре да обмисли предложението си.

— Ха! Точно тук грешиш! Ако той се чувства щастлив както никога, не е нужно да мисли.

— Трябва да е дяволски сигурен, че е взел правилното решение.

— Казвам ти, че съм сигурен, Корин. Искам да се оженя за теб!

Тя дръпна ръката си.

— По-добре да прегледам менюто.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Мисля, че келнерът ще ни помоли да си тръгнем, ако и сега не направим поръчката си.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Ще поръчам веднага, след като освободиш ръката ми и мога да взема менюто.

— Корин...

— Кори?

Веждите му се свиха и надвиснаха над очите, които изглеждаха още по-зелени.

— Съзнаваш ли какво правиш? Чувстваш се натясно, защото аз правя предложението. И отбягваш темата.

— Благодаря за анализа — кисело отбеляза Корин, а той само се намръщи и вдигна ръката ѝ към устните си.

— Харесвам те, когато си кисела. Предизвикваш ме да те успокоя.

— Добре, Кори. Искаш ли да чуеш истината? Чувствам се смутена и уплашена, а ти с нищо не ми помагаш.

— Смутена и уплашена? Това мога да разбера, а колкото до моята помощ, кажи какво да направя и аз мигом ще го сторя.

— Точно сега бих желала да пуснеш ръката ми. Не мога да мисля, когато я целуваш.

— Извинявай! Харесвам допира на кожата ти до моята.

— Кори?

Бе неин ред да моли.

— Добре — рече той и положи още една целувка върху дланта ѝ. Тя грабна менюто и го облегна на ръба на чинията си.

— От това нищо няма да излезе — промърмори тя на себе си.

— Напротив! — и Кори сведе глава така, че почти я опря в нейната. Чувстваше се замаян, но причината не бе във виното. Корин го харесваше. Сама го бе признала. Прекрасно начало.

— Искаш ли да отложим този разговор за по-късно, а сега да се насладим на вечерята си?

Тя кимна.

— Добре — той потърси с поглед келнера.

Корин знаеше, че се усмихва, знаеше, че по лицето на келнера е изписано облекчение. Кори бе чаровник. Щедър и възпитан. Понякога сама се чудеше от какво се страхува.

Кори спази думата си и до края на вечерята не обели дума за отношенията им. Бе се съсредоточил върху работата си, разказа ѝ за новия имот, който се канеше да закупи в Балтимор, върху който предвиждаше да построи хотел и търговски комплекс, подобно на тези в Кливланд, чийто строеж беше пред завършване. Говори за

безбройните проекти, които запълваха мислите му. Искаше да чуе мнението ѝ за всичко.

Не след дълго бяха изпили втората чаша кафе и си тръгнаха. Кори я придружи до едно спряло такси, изчака я да седне и се намести до нея.

— Накъде?

— Към хотела, в който си отседнал. Ще те оставя и ще продължа към нас.

В думите ѝ нямаше нищо необичайно. Това бе практиката, когато се срещаше с клиенти, които не бяха жители на Балтимор. Винаги ѝ бе приятно да бъде гостоприемна и да се държи като домакинята на вечерта.

— Не. Първо ще те заведе до дома ти — възрази Кори. — Каж ми адреса.

— Не е нужно, Кори. Сигурно хотелът ти е наблизо, какъв е смисълът да се връщаш?

— Настоявам.

— Късно е. Имаш уговорени срещи за сутринта.

— Както и ти. Освен това не ми допада идеята да се прибиращ сама.

— Аз не съм в автобус. На сигурно място...

— Накъде? — изръмжа шофьорът.

Кори се приведе напред и даде адреса на Корин. Облегна се назад и зачака реакцията ѝ. Реши да бъде търпелив. Това все пак бе Корин. Но тя не продума. Той се притесни.

— Видях го в телефонния указател — гласът му звучеше смутено, сякаш бе момче, написало първото си любовно писмо. — Мъжете често се държат глуповато, когато са влюбени.

— Днес следобед само мислеше, че си на път да се влюбиш.

— Сигурно съм го усетил по-рано. А адреса ти знам от преди две седмици.

— Май не си много щастлив?

— Че от какво да съм щастлив? Не искаш да ме пуснеш в дома си.

— Не е това...

— Тогава е баба ти. Не искаш да ме представиш. Сигурно е същински дракон, щом си сигурна, че няма да ме одобри. Страх ли те е

от нея?

Корин не отговори. Не знаеше какво да каже. Бе на тридесет години, независима млада жена. Не се боеше от Елизабет, но уважаваше мнението ѝ. Не се чувстваше готова да го чуе.

— Минава десет. Легнала си е.

— Тогава се страхуваш от мен — заключи Кори. — Ще бъдем сами. Така ли е?

— Не се страхувам от теб.

Въпреки изявлението си, Корин бе седнала в най-отдалечения край на седалката и бе преплела пръсти.

— Щом е така... — гласът му внезапно бе станал дрезгав. — Ела до мен.

Преди да успее да реагира, ръцете му обвиха раменете ѝ.

— Просто седни до мен. Нищо няма да ти се случи.

Може би умората си казваше думата, но тя направи тъкмо това. Отпусна се на гърдите му.

— Прекрасно е — прошепна Кори. — Понякога ти е достатъчно само да се притиснеш до любимия.

— Липсваше ми — каза на глас Корин, без да осъзнава смисъла на думите си.

— Липсваше ти мъжката прегръдка?

Бе късно, не можеше да върне думите си назад.

— Липсваше ми близостта.

— Някога получавала ли си я?

Тя поклати глава. Притисна се по-близо. Чувстваше се защитена, а и Кори бе прав. Нищо не можеше да ѝ се случи.

И все пак... Тя усети устните му върху своите. Целувката ѝ достави удоволствие. Поколеба се за миг и се остави на опиянението.

— Мислех, че близостта ти е достатъчна — промърмори след време.

— Беше, но вече не е — изтъня гласът му. — Целуни ме, Корин. Само ме целуни.

Тя го желаше.

— Добре — прошепна.

— Ела тук!

Той остави инициативата в ръцете ѝ.

Тя се извъртя към него и плахо отвърна на целувката му. Устните му бяха разделени, но той не помръдна. Тя се отдаде на удоволствието да го целува.

— Съзнаваш ли какво правиш? Устните ти имат вкус на кафе със сметана и захар — той я притегли към себе си и я прегърна.

— Невероятна си!

— Сбърках ли някъде? — очите ѝ се разтвориха в почуда.

— Не! Беше прекрасно — придърпа ръката ѝ до сърцето си. — Усещаш ли? А това... — той спусна ръцете си надолу по тялото ѝ, но се спря. — Сякаш ме хвърли в пламъците, Корин, и...

Той не довърши мисълта си. Би желал да ѝ каже, че се държи естествено, но бе малко опасно, след като вече бе узнал за страха ѝ от поведението на родителите ѝ.

— Съжаляваш ли? — тихо попита Кори.

— Не.

Не можеше да изпитва вина за чувствата си. Плъзгаше се в тунела на удоволствието и дори бе горда, че го бе разтърсила до такава степен.

— Ще го повториш ли някога?

— Може би.

— Скоро ли?

— Не знам.

— Беше ми приятно.

— И на мен.

— И не съжаляваш?

Тя се усмихна, притисната до ревера на блейзъра му.

— Вече отговорих на този въпрос. Попитай нещо друго.

— Утре не можем да се видим. Цялата сутрин съм зает със съвещания, а следобед трябва да отлетя за острова.

— Това не беше въпрос.

— Беше увод към въпроса, който гласи: Кога ще те видя отново?

— Хайде, приятели — дочу се отново гласът на шофьора. — Пристигнахме.

Никой от двамата не бе забелязал, че колата е спряла. Гледаха стъписано. Кори пръв се окопоти:

— Хайде! — отвори той вратата. — Да се поразходим — хванал я за ръката, Кори я повлече след себе си.

— Не можем да се разхождаме — тревожно прошепна Корин. — Минава полунощ и ако пуснеш таксито, ще трябва да чакаш цяла вечност за друго. Не можеш да стоиш тук!

— Права си.

Той се приведе към шофьора и му нареди да се придвижи малко напред. После се изправи, праметна ръка през раменете на Корин и я поведе към къщата.

— Ако остана тук, няма да спя. Или ще те нападна през нощта, или ще се въртя нервно, обзет от уплаха. И в двата случая утре ще бъда неспособен да работя — той се спря пред къщата във викториански стил и я загледа с любопитство. — Напълно ти подхожда, Корин — заяви той.

— Целомъдрена и педантична?

— Само на повърхността. Вътре те очакват всякакви вълнуващи преживявания. Къща в подобен стил е много по-интересна от съвременните конструкции. Винаги ли си живяла тук?

— Да.

— Сигурно ужасно си се забавлявала, когато си била малка. Играела си в преддверието, криела си се в шкафовете, спускала си се по перилата на стълбището. Имате стълба с перила, нали?

— Разбира се. Дълга, махагонова, с извивки. Но никога не съм се спускала по перилата. В дома на Елизабет Странд никой не се пързала по перилата на стълбището.

— Жалко. Би било забавно. Колко декара е дворът?

— Почти два... — луната осветяваше наоколо. — Границата на имота минава под онези дървета.

Тръгнаха отново. Заобиколиха къщата и се озоваха в задния двор.

— Виж ти! — възкликна Кори. — Панорамна тераса! Страхотно!

— Е, дори целомъдрени и педантични, викторианците са имали усет за изтънчените неща.

— Ела — привлече я отново към себе си. — Искам да разгледам отблизо.

Качиха се на терасата. Въодушевлението му я заразяваше.

— Харесвам я — заяви Кори. — Тук ще се оженим.

— Кори...

— Знам. Още не си дала съгласието си. Но ще го направиш. Рано или късно ще кажеш да.

— Какво те кара да бъдеш толкова сигурен?

— Аз те обичам, а и ти ме обичаш.

— Аз не те обичам.

— Но ме харесваш.

Тя не възрази и Кори продължи:

— Така започва любовта.

— Какво идиотско изказване!

— Така усещам нещата.

— Къде? В душата си?

— Там... и на други места.

Кори я привлече към себе си и я притисна плътно до тялото си. В началото Корин усещаше само силните му ръце върху хълбоците си, но малко по малко почувства и сексуалната му възбуда.

— Това е похот — заяви тя, но не се отдръпна.

— Когато те погледна, омеквам и се разтапям пред погледа ти, дори когато тялото ми е твърдо като скала.

— Таксито чака — тя шумно си пое дъх.

— Обичам те, Корин! Ти не приличаш на жените, които познавам. Мога да прекарам целия си живот в опити да те опозная, но винаги нещо ще остава загадка.

— Не говори...

— Харесва ми да говоря така, харесва ми да стоя тук с теб.

Ръцете ѝ бяха върху раменете му, а пръстите ѝ мачкаха плата на самото.

— Кори...

— Приятно ми е и да те целувам. Ето така — и той изви назад главата ѝ и целуна шията ѝ. — И така — продължаваше той, преместил устните си върху очите ѝ. — И така... — този път целуваше ушите ѝ.

Той простена и с рязко движение коленичи на пода до краката ѝ.

— Кори! Господи! — тя приседна на колене и нежно обгърна главата му. — Какво има? Какво трябва да направя?

Той дишаше тежко, очите му бяха притворени.

— Кори! Кори...

Той отвори едното си око. Между зъбите му проблясваше част от обещата ѝ.

Преструваше се! Корин го гледаше невярваща. Бе я изиграл. Не биваше да му вярва.

— Как можа да постъпиш така, Кори Хардън? — тя безмилостно дърпаше косата му. — Помислих, че умираш, а ти си се занимавал с обещата ми. Това е подло, детинско и егоистично.

— Уплаши ли се?

— Беше ужасно.

— Това доказва, че ме обичаш и не можеш да допуснеш да ми се случи нещо лошо.

— Точно в този миг — процеди през зъби Корин — съм в състояние да измъкна онази решетка и здравата да те наложа по главата с нея.

— Насилието е само на крачка от страстта — избоботи Кори. — Обожавам страстните жени — той ловко се преметна и Корин се озова под тялото му. — Сега мога да те взема, където поискам и когато поискам.

— Пусни ме, Кори!

— Не и преди да ме целунеш.

— Вече те целувах. Пусни ме.

— Целуни ме още веднъж и може би ще размисля.

— Таксито чака.

— За това му се плаща.

— Ще ти струва цяло състояние.

— Аз притежавам цяло състояние.

— Кори, пусни ме да стана — думите бяха произнесени задъхано, но този факт нямаше нищо общо с тежестта на тялото му.

— Целуни ме!

— Груб си.

— Знам — и това бе всичко, което той каза. Устните му бяха върху нейните, търсещи същата целувка, която бе получил в таксито. В отговор на неговата настоятелност, тя се принуждаваше да му отдава все повече и повече от себе си.

— За мен ти си най-красивата! — ръцете му се плъзнаха и спряха върху гърдите ѝ.

Тя потръпна и се изви в дъга, сякаш бе поразена от токов удар.

— Всичко е наред. Само те докоснах. Искях да ти покажа колко прекрасно може да бъде усещането.

И наистина бе така. Корин бе безсилна. Дланите му галеха гърдите ѝ и щом спряха върху зърната, тя отново се изви назад като покосена. Извика името му.

— Шшт... — прошепна Кори. — Така просто ти казвам, че те обичам.

Думите, думите... И реакцията на тялото ѝ. Отново простена името му. Ръцете му бяха върху копчетата на блузата и молбата ѝ бе да побърза, а не да спре.

Мекият майски въздух обгърна кожата ѝ. Пръстите му сякаш бяха навсякъде, не спираше да я целува. И двамата дишаха тежко. Езикът му бе в устата ѝ и се извиваше с нейния.

— Ти си като коприна... мек и нежен... О! Кори! Прекрасно е да ме докосваш.

— Усещаш ли го? Знаеш ли колко си деликатна?

— Приятно ми е да ме галиш. Целуни ме пак, Кори!

Той притисна устни в нейните в мига, когато разкопча сутиена ѝ. Ръцете му трепереха, когато обви гърдите ѝ.

Тя се мъчеше да си поеме дъх.

— Знам, мила — шепнеше ѝ той, а бедрата му се движеха бавно срещу нейните. — Обичам те.

Конвулсивно той сведе глава и докосна с устни гърдите ѝ. Корин никога не бе изживявала подобно удоволствие. Тя се извиваше в ръцете му, сякаш го молеше да не спира.

— Обичам те, Корин! Не мога да се спра. Това не е похот, това е невероятно по сила желание да се слея с теб, да бъда част от теб. Искаш ли ме, Кори?

— Искам... нещо... — полата ѝ бе вдигната до хълбоците. — Кори... искам...

— Знам — младият мъж я наблюдаваше внимателно. Устните ѝ бяха разтворени, а чертите на лицето ѝ издаваха молба и желание.

— Моя, цялата си моя!

На Корин и през ум не ѝ минаваше да спори. Бе се отдала на чувствата си, а мисленето бе оставила за него. Внезапно нещо се промени. Кори се отдръпна от нея.

— Налага се да спрем, мила — с изпълнен с болка глас каза той.

— Защо? Аз не искам...

— Сега искаш само защото не мислиш. Утре ще съжаляваш, но ще бъде късно — той се изправи и се зае да закопчава сутиена й. Тялото й тръпнеше от страст и желание.

— Ще се любим, Корин, но когато го сторим, искам да съм сигурен, че ще бъде с твое съгласие, обмислено и претеглено.

Известно време Корин лежа, обзета от копнежа на тялото си. Малко по малко изплуваше от мъглата. След миг се хвана за протегнатата ръка и се изправи. Тръгнаха към чакащата кола прегърнати.

— За втори път ме отрезвяваш.

Никога не бе предполагала, че Кори може да прояви самообладание и въздържане и то неведнъж, а два пъти. Дори се питаше тревожно дали тя не бе причината за отдръпването му.

— Защо, Кори? Нещо у мен ли предизвиква колебанията ти?

— Ти явно не си чула нито дума от това, което казах.

— Не бях в състояние да слушам. Моля те, повтори го.

— Няма нищо, което да не е наред с теб, Корин. Напротив. Всичко е толкова естествено и силно, че аз се боя да поема риска. Когато се убедиш и ти самата в това, ще пожелаеш да се любим. Но не под влияние на заслепението на страстта.

— Но ти? Ти защо спря? Мислех, че самоконтролът е мой монопол.

— И това те притеснява? Че аз запазвам самоконтрол, когато ти си го загубила? Повярвай, мила! Не е поради липса на желание. Мисля, че го доказах.

— И все пак спря.

— Един от двама ни трябваше да го направи. А може би се опитвам да ти покажа, че не съм напористо животно, за каквото ме мислиш. Преди вероятно съм се държал точно така, но с други жени. Права си, с някоя друга не бих се спрял, но ти си нещо специално за мен, Корин. Когато съм с теб, аз се променям. Допада ми мисълта, че най-сетне съм пораснал. Но едно е сигурно. Харесвам новата си същност.

Бяха стигнали до централния вход.

— Имаш ли ключ? — попита я тихо Кори.

Тя нервно ровеше из чантата си и се опитваше да асимилира думите му. Той пое ключа, пхна го в ключалката и отвори вратата.

— Ще ти се обадя утре сутринта.

Тя кимна.

— Лека нощ, Кори! — усмивката му бе така ослепителна, че сякаш осветяваше верандата.

— Лека нощ!

Тя не помръдваше, унесена в чувствата си.

— Кори?

Той протегна ръка и я побутна навътре.

Тя влезе в къщата и тихо затвори вратата, облегна се за миг на нея, а след това с нервен жест я отвори отново. Видя само светлините на отдалечаващата се кола.

Бе забравила да му благодари за вечерята.

И още по-лошо. Не бе се сетила за изследването.

СЕДМА ГЛАВА

Тази нощ Корин направи равностойна на живота си.

Бе на трийсет години. Имаше хубава работа, приятен дом, чудесни приятели. Имаше и баба, която я обичаше, и сестра, която се нуждаеше от нея.

След година щеше да стане на трийсет и една, щеше да запази работата и приятелите си. Баба ѝ щеше да продължава да я обича, както и сестра ѝ да страда по бездушните им родители.

А след десет години? Четиридесетгодишна, със същата работа, същата къща, същите приятели... Баба ѝ можеше да е жива, а можеше и да не е, а сестра ѝ може би щеше вече да е превъзмогнала болката си. Родителите ѝ? Родителите ѝ просто не влизаха в сметката.

Нещо липсваше, нещо изключително важно като съпруг и деца, нейно собствено семейство. От години го желаше, но бе изтикала мисълта встрани. Отначало бе заета с обучението си, а после с кариерата си. Ако приемаше да ходи на срещи, го правеше с мъже, в чието присъствие не се чувстваше застрашена. И никой не я бе накарал да се замисли за семейство.

Докато не се появи Кори.

С Кори не бе в безопасност. Бе различен от другите мъже, ясно бе като бял ден. Караше я да се смее, показваше ѝ страни от характера ѝ, които никога не бе пожелавала да види.

И освен това я караше да мисли за съпруг и деца.

С неподражаемата си откровеност ѝ бе казал, че поставя семейството на второ място, защото се бои от риска. Май беше прав. Наистина, бе поемала рискове, но винаги добре пресметнати. Така живееше тя, разплиташе фактите, анализираше ги, вземаше решение и действаше.

Случаят с Кори бе заплетен от първия миг, защото не можеше да достигне до същността му.

Какво търсеше той? Бе очарователен, работлив, неустойчив. Очароваше сервитьорите, сервитьорките и шофьорите. Бе работлив и

деен. Неустоим в желанието да я вкара в леглото си.

Непобедим в работата си.

„Защото ме обича.“

Така казваше, но дали не бе само игра? Щеше ли да похаби толкова усилия заради една игра?

„За него аз съм предизвикателство. Щом ме покори, ще подвие опашка и ще офейка.“

„Откъде знаеш?“

„Сам е признавал, че има много жени.“

„Значи предпочиташ да запазиш скъпоценната си девственост? Значи подозираш нещо нечестно?“

„Нима той е човек, който върши работата си наполовина? Така ли искаш да те обича?“

„Изобщо не искам да ме обича!“

„Не?“

„Не.“

Беше лъжа и Корин го съзнаваше. Лежеше си върху колосаните чаршафи, облечена в целомъдрената си нощница, взираше се в тавана и мислеше. Бе прозряла колко силно бе желанието ѝ да я обича. Така силно, че да може да преодолее всяко друго изкушение в живота, да не може да стои далеч от него, да задоволява желанията и нуждите ѝ през следващите години.

В този миг смяташе, че го обича, но не вярваше, че ще запази за дълго чувството. Благодарение на Кори бе разбрала, че е наследила чертите на майка си. Харесваше ѝ да бъде в прегръдките му, чувстваше се женствена и жизнена. Но ако си позволише да опита забранения плод, нямаше ли да закопнее и за други удоволствия?

Отново се замисли за живота си — подреден, в неутрални цветове, черно и бяло.

А Кори би използвал цялата палитра на дъгата.

Животът би бил искрящ от багри.

Струваше ли си риска?

На сутринта Кори участваше в съвещанието само с половината от съзнанието си. Другата част бе заета с Корин. Припомняше си първата им среща в дома на Алън.

Тогава я помисли за безлична. Сега разбираше, че у нея имаше нещо деликатно, дори изтънчено. Не му носеше утеха фактът, че малко мъже го разбираха. Бе научил колко изразителни могат да бъдат очите ѝ, да показват дали е обзета от страх, или изпитва удоволствие. Бе жена на противоречията, консервативна на повърхността и дива по природа. Когато не контролираше внимателно действията си, се развихряше страстта ѝ.

Но страстта не бе само физическа. Да, тя беше неопитен любовник, но той не се съмняваше, че ще му отдаде всяко кътче от душата си, ще се посвети на дома им и на децата им със същата страст.

И по ирония на съдбата, тази жарка страст бе първата преграда, с която се бе сблъскал. Корин бе прекарала живота си до този ден, отричайки я. Кори осъзна, че ако двамата имаха някакъв шанс да бъдат заедно, тя бе тази, която трябваше да се пребори сама със себе си, да си повярва.

Корин имаше нужда от време да го опознае и да се научи да го обича. Време, за да разбере, че самоотрицанието бе безполезно и не водеше до никъде.

Едва дочака да свършат сутрешните му срещи и се обади.

— Здравей, Кори.

Никакъв отговор.

— Сигурно имате почивка?

В гласа ѝ той долови топлина, която преди липсваше, сякаш споделяха тайна, която бе достъпна единствено за двамата.

— Ако не изпия още едно кафе, ще падна. Цяла сутрин работя, но не съм особено полезен. Корин?

— Не ми се вярва — изрази на глас тя съмненията си.

— Така е. И щом говорим за работа, ще трябва да се откажа от срещата с теб.

— Разбирам.

— Нищо не мога да направя. Трябва да тръгвам за един делови обяд, а след това — веднага към летището. Защо не вземеш самолета и не дойдеш на острова за почивните дни?

— Ами...

— Добре. Тогава ще се видим следващата седмица. Ще прегледаме материалите. А ти можеш да изискваш информация по всяко време. Секретарката ми ще бъде на твое разположение.

— Съгласна съм.

Мисълта да отиде отново в Хилтън Хед я караше да се чувства несигурна, но щеше да ѝ липсва вълнението от близостта им, на което тя се надяваше да ѝ помогне да разреши дилемата си.

— Понеделник? Вторник?

— Какво ще кажеш за сряда?

— Но това са цели пет дни! — изпъшка той.

— Нужни са ми — молеше се да я разбере.

Кори ѝ съчувстваше, но бе изнервен. Искаше да бъдат заедно, за да задълбочат отношенията си, преди отново да се заплете в съмнения и колебания, и в същото време не желаше да я насилва.

— Тогава до сряда. Колкото е възможно по-рано, нали?

— Ще опитам.

Кори не я предупреди да му съобщи номера на полета си, защото възнамеряваше да ѝ се обажда непрекъснато. Не беше част от добре обмислен план, просто изпитваше необходимост да чува гласа ѝ.

Изненадващи дори за самия него бяха постъпките му през последвалите четири дни. В събота сутринта ѝ изпрати дузина бели рози, убеден, че всяка американска красавица следва да получава цветя от обожателя си. В неделя поръча да занесат в дома ѝ кошница с пресни кроасани.

Дойде на себе си, чак когато се сети, че баба ѝ щеше да види цветята и вероятно щеше да хапне от кифлите. Бе уверен, че Корин не ѝ е споменала за него. Ако описанието на внучката отговаряше на истината, Елизабет Странд не бе от хората, които ще замълчат и няма да започнат да задават въпроси.

В понеделник изпрати в офиса ѝ кристална ваза с изящно изваяни форми. Следобеда тя получи жълта роза, която напомняше на слънчев лъч.

Във вторник нямаше специални подаръци, но позвъни рано-рано у дома.

— Подраних ли? — прошепна той.

— Не би могъл — засмя се тя. — Баба отдавна работи в градината, а аз съм готова да тръгвам на работа.

— Радвам се, че те намерих — гласът му възвърна нормалната си интонация. — Искам да ти кажа нещо, преди да тръгнеш.

— Нещо се е случило снощи?

— Не. Само да ти кажа.

Тя чакаше.

— Да? — попита го след минута.

— Липсваш ми.

— Кори, само за да ми съобщиш това ли се обаждаш?

— Аха. Снощи не го споменах. И да те предупредя, че днес няма да ти изпращам нищо.

— Слава Богу! Вече изпрати предостатъчно.

— Бих могъл да поспоря, но истината е, че не искам да си мислиш, че се опитвам да купя сърцето ти.

Корин се засмя.

— Не бих могла да бъда купена, но ще призная, че съм трогната.

— В такъв случай...

— Кори, недей — прекъсна го тя. — Никакви вази и цветя повече. Иначе ще си помисля, че имаш непочтени намерения.

— Ето, потвърждаваш мнението ми, макар и по елегантен начин.

— Сутрин съм в стихията си.

— И аз. Щом стана от леглото, съм готов за всичко. Но не това исках да ти кажа. А само, че утре ще те чакам на летището. Обичам те.

Корин притвори очи. Линията прекъсна. Не бе по вина на пощите. Той бе затворил. Искаше да й спести отговора. Обаждаше й се всеки ден, но откакто бяха заедно за последен път, за пръв път произнасяше думите. Корин се чудеше дали не й липсваха, а сърцето й, забързано в лудешки ритъм, отговори на въпроса й.

Не можеше да отрече, че се вълнува. Беше доста изнервена. Във въображението й се нижеха непрестанно случките от последната им среща. Дали и с него бе така? Дали копнееше да я прегърне? Не бе попадала в подобна ситуация и не знаеше как да реагира. А очевидно не можеше да протегне ръка за делови поздрав и да приключи срещата.

Накрая се реши. Не бе постъпвала така преди, но нямаше друг начин...

Пое си дълбоко дъх и тръгна.

Кори я пресрещна и я прегърна с усмивка.

— От зори чакам проклетия самолет да се приземи.

— Кацнахме пет минути по-рано — не сдържа тя усмивката си.

— Което по моя график е с цели шест часа по-късно. Радвам се да те видя, Корин!

— И аз, Кори — той пое пътната ѝ чанта. — Колата е отпред. Там е по-хладно.

Корин се чувстваше спокойна и бе радостна, че поне за момента се справя добре.

Тъкмо преди да напуснат багажното отделение, Кори я придърпа към стената и пусна чантата ѝ на пода. Тя се вцепени.

— Дълга ти нещо. Не се чувствам добре, ако не си платя.

Смущението на Корин се изписа върху лицето ѝ.

Кори се приведе към нея, бръкна в джоба си и измъкна обвит в целофан бонбон.

— Целувката на Хърши — обяви той, внимателно свали обвивката и го поднесе към устните си.

— Нали е за мен — протестира Корин, останала с отворена уста. Той премияташе бонбона из устата си и доволно мъркаше.

— Е, това е твое — рече след време.

Тя протегна устни, но не бе достатъчно бърза. В миг устните му бяха върху нейните и разтопеният бонбон се плъзна в устата ѝ. Беше прекрасно. Вкус на разтопен шоколад, меки и нежни устни...

Тя самата бе на път да се разтопи, когато Кори се изправи.

— Е — попита я, — хареса ли ти?

— Впечатляващо!

Кори се изсмя, вдигна отново чантата и притисна Корин към себе си.

— Бях решил да го направя в колата, но щом те видях да слизаш от самолета, целият план отиде по дяволите. Сетих се, че тук няма да направиш някоя сцена.

— Благодарна съм ти.

— Не пристъпих определените ми граници, нали? — подразни я той.

— Откога се притесняваш за тези неща? Спомням си за един епизод в коридора пред офиса ми, когато ме измъчи до смърт.

— Тогава не те познавах добре. Ако предполагах, че ще се почувстваш зле...

— Ти искаше да се почувствам зле.

— Е... малко... Бях притеснен, че не желаете да ми отделиш от времето си.

— А сега какво ти давам?

Бяха се спрели пред колата и тя се взираше в лицето му да открие арогантност или самодоволство, което би ѝ помогнало да реши проблема си. Бе ѝ казал, че я обича. Имаше нужда от потвърждение, че не бе само игра.

— Точно сега ми даваш радостта да бъдем заедно. Да оставим миналото.

Тя не се възпротиви на идеята, още повече че не изискваше никакви усилия. През следващите няколко дни Кори често ѝ се усмихваше, но сцената от панорамната веранда не се повтори.

В други отношения бе настоятелен както преди. Бе ѝ запазил същия апартамент. Тя се опита да протестира:

— И една обикновена стая би била достатъчна, Кори. Това е прекалено.

— Какво е прекалено? Че вместо стая имаш апартамент.

— С три вази свежи цветя, слънчева веранда и хидромасажна вана.

— И какво мога да направя аз? Такива са апартаментите ми.

— Но ти пилееш пари за мен.

— Мои са и мога да ги харча както намеря за добре.

— Но...

— Правило номер две: „Никога недей да спориш с шефа си, когато...“

— Това беше правило номер едно.

Същата вечер Кори я покани на вечеря, а след това отидоха на концерт в Харбъртаун.

В четвъртък сутринта се затвориха в офиса и прегледаха пълния план за проучването, подготвен от Корин. С изключение на една-две забележки, Кори прие всичко, а при спорните моменти начаса предлагаше алтернативно решение.

След това той ѝ предложи да използва офиса му, за да преработи анкетните карти в съответствие с промените.

— На теб тази стая ти трябва — възрази тя.

— Можем да си я поделим.

— Има само едно бюро. Ще ти преча.

— Достатъчно е голямо, за да приюти и двама ни. Пък и ти си мъничка, не можеш никому да пречиш.

— Наистина, Кори, достатъчно е да ми намериш някоя малка стая и едно обикновено секретарско бюро.

— Ще стоиш тук.

— Но...

— Правило номер три: „Никога недей да спориш с шефа си, когато...”

— Това правило вече беше номер едно, а после и номер две...

— Сега е номер три — той ѝ подаде един молив и посочи документите пред нея. — Работи!

Тя довърши поправките и научи какво гласи правило номер четири, когато реши сама да напечата последната версия за хода на изследването.

В петък сутринта тя и Кори се срещнаха с някои от жителите на острова, които бяха финансирали проучването, а вечерта на същия ден двамата приседнаха в един усамотен ъгъл на елегантния хотелски ресторант, за да отпразнуват успеха на проекта. Когато тя заяви, че не би могла да пийне нито глътка повече шампанско, Кори се позова на основно правило номер пет, а когато отказа да опита тортата на главния готвач, чу правило шест.

Главата ѝ се въртеше и тя с радост прие поканата на Кори да се поразходят покрай брега. Той събу обувките и чорапите си и нави панталоните си до коленете. Корин също събу обувките си.

Почти цял час вървяха, хванати за ръка по брега на океана. Не говореха много, гледаха луната, която ту се скриваше, ту се показваше зад облаците и осветяваше гребените на вълните.

Тази нощ Корин спа спокойно и когато на сутринта Кори я изпрати до самолета за Балтимор, единственото ѝ безпокойство, бе неясното чувство на незадоволеност.

След две седмици Корин се завърна в Хилтън Хед. С Кори бяха разговаряли по телефона всеки ден, нещо, което озадачи баба ѝ. Цветята и кифлите бяха едно, а среднощните разговори — нещо друго.

Елизабет постави въпроса една вечер, около девет и половина, когато Корин се бе отпуснала в едно кресло. Баба ѝ се настани в друго кресло до нея и опъна кадифения си пенъоар.

Разбрах — каза възрастната дама с безразличие, — това беше Кори Хардън.

— Аха.

— Често ти се обажда. Разкажи ми за него.

Корин не знаеше какво да ѝ каже. Мислено неведнъж бе провеждала този разговор, но никога не бе стигала до версия, която да я задоволява.

— Какво искаш да знаеш?

— Вече ми каза къде живее, с какво се занимава, както и че е твой клиент. Но не всеки от клиентите ти ти изпраща цветя и сладкиши, нито пък звъни час по час.

— Не, Кори не е кой да е клиент.

— Кой е той?

— Той е... един мил мъж.

— Като онези, с които излизаш?

— Не, бабо.

— Радвам се да го чуя.

— Радваш се?

Кори не вярваше на ушите си.

— Ами те са малко досадни, ти как мислиш?

— Аз... намирам, че бяха приятни.

— С един приятен мъж не можеш да създадеш задоволително семейство.

За кратък миг Корин трескаво обмисли откъде баба ѝ би могла да научи толкова за Кори. Дали той не ѝ се бе обаждал? За да заяви почтените си намерения? Да я спечели на своя страна? В този случай налице бяха и предимства, и недостатъци.

— Никога не сме говорили за брак.

— Вие с Кори или ние двете? — мило попита Елизабет. — Аз и ти не сме, макар отдавна да беше време.

Корин се почувства глупаво. Все пак беше на трийсет. Теоретично, подобен разговор бе ненужен.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че няма причина да живееш като монахиня, само защото родителите ти не са те обичали достатъчно.

Корин остана стъписана. За кой ли път баба ѝ я изумяваше със своята проникателност!

— Не ме гледай така, Корин. Не е нужно човек да е психолог, за да разбере какво става в главата ти. Не забравяй, че аз съм те отгледала. Ние двете си приличаме, така че винаги знам какво мислиш.

Не е нужно да го изричаш на глас. Виждах разочарованието ти всеки път, когато идваха майка ти и баща ти. И сега виждам червенината, която залива страните ти, щом чуеш гласа на Кори, виждам и усмивката ти, когато получаваш подаръците му. Няма от какво да се притесняваш, мила. Радвам се, че си променена.

— Така ли?

— Естествено. Искам да бъдеш щастлива.

— Но аз съм щастлива.

— Обичаш ли го?

— Бабо!

— Само един невинен въпрос.

— Знам, но...

— Обичаш ли го?

Кори сбърчи вежди в размисъл.

— Поне така мисля — отвърна.

— Не си въодушевена.

— Не съм го планирала.

— Не можеш да планираш всичко в живота си, Корин, колкото и да ти се иска. Най-приятните неща стават, без изобщо да си се замисляла.

— Но той е различен от мен!

— Може би точно затова го обичаш. Или по-скоро, защото никога не си изпитвала чувства към мъжете, с които излизаше.

— Ти не разбираш. Кори е... енергичен.

— И какво още?

— Импулсивен е. Темпераментен.

— Продължавай! — Елизабет не се предаваше.

— Непрестанно е в движение, пътува насам-натам.

— Има ли успехи в работата си?

— Да.

— Значи пътуването му е оправдано. Корин, не можеш да твърдиш, че пътуването е грях, само защото родителите ти не се спират на едно място. Алекс и майка ти са от тази порода. Не мога да твърдя, че са единствените, защото приятелите им са същите като тях, но са малцинство. Дядо ти също много пътуваше.

— По работа.

— А твоят Кори — не?

— Аз... Ами да, предимно по работа.

Елизабет потъна в спомените си.

— Дядо ти беше забележителен мъж. Нашата любов бе необикновена. Знаех, че му се налага да е вечно на път, но бих продала душата си на дявола, за да прекарва повече време с мен у дома. Той обаче не спираше. Не спечели кой знае какво богатство, но винаги имахме достатъчно пари за храна, дори от време на време си позволявахме и някои удоволствия. Майка ти не оценяваше това. Винаги ламтеше за повече. Беше малка и не бе осъзнала смисъла на нещата по това време.

— Какво чувстваше към дядо ми... Разкажи ми повече.

— Както ти казах, беше неповторим. Бяхме много млади, когато се влюбихме, но времената бяха други. Трудно се живееше след войната. Ние израснахме заедно и се наслаждавахме на всяка възможност да бъдем заедно. Когато купихме къщата, струваше ни се, че е палат. Бяхме много горди. Аз не можех да притежавам къщата без Теодор, а и той не би могъл да я притежава без мен.

Бузите на Елизабет бяха порозовели, единствен признак, че споделя интимни за нея преживявания. Бе необичайно въодушевена.

— Винаги казваше, че не би изкарал и ден, ако не знае, че вечерта ще се прибере при мен. Дядо ти умееше добре да използва думите. Но зад тях се криеха чувства. Обичаше ме толкова, колкото и аз него.

Корин даваше мило и драго да запита за сексуалните им отношения, но не смееше. Кори бе прав. Майка ѝ не бе създадена във вакуум. Дали е било плод на страст е друг въпрос.

— Ти... с него по различен начин ли се държеше в сравнение с другите?

— Да.

— И аз се държа по различен начин с Кори.

— Така и трябва.

— Какво е обяснението ти за родителите ми?

— Не знам — гласът на Елизабет бе изпълнен с колебание. — Не мога да определя начина им на живот. Най-вероятно никога не са били задоволени един от друг и са си останали чужди.

— Но ако са се обичали...

— Ако, Кори!

— Мислиш ли, че не са?

— Вероятно всеки е обичал другия по някакъв егоистичен начин. Челси на първо място е влюбена в себе си. Същото важи и за Алекс. Със сигурност не са се обичали така, както се обичахме ние с Теодор.

— Как?

— Докрай. Без егоизъм. Завинаги. Знаеш ли защо никога не се омъжих повторно? Бях млада, когато почина Теодор и през последвалите години се срещах с доста интересни мъже. Понякога ми минаваше мисълта за втори брак. Ти беше малка и не си спомняш, когато се запознах с един мъж, който би се грижил добре за вас двете с Роксана. Не бе се женил преди. Не можех да го направя. Би означавало денем и нощем да живея до човек, който болезнено ще ми напомня какво съм загубила.

— О, бабо! Съжалявам.

— За какво? Дядо ти бе прекрасен съпруг, макар и за кратко време. Надявам се с твоя да живеете заедно много по-дълго. Той предложи ли ти да се ожените?

— Кори ли? — Корин се опитваше да спечели време, за да се опомни.

— Има ли друг кандидат на хоризонта?

— Никога не съм казвала, че възнамерявам да се омъжа за Кори.

— Той предложи ли ти?

За миг тя обмисляше дали да излъже баба си. Лъжата би поставила край на разговора им, а на нея ѝ бе приятно да си говорят. Току-що бе открила нова страна от характера на баба си.

— Да. предложи ми.

— И ти му отказа. Радвам се.

— Радваш се?

Бе пълно противоречие на всичко, казано до този миг от Елизабет.

— Човек не може да вземе решение за женитба току-така. Сигурна съм, че Кори те обича.

— Така казва.

— Значи не си убедена. Мога ли да попитам защо?

— Можеш, но аз не мога да ти отговоря.

— Опитай.

— Казах ти някои неща, но има и други. Кори е пълна противоположност на мечтите ми. Има репутацията на плейбой, макар да се кълне, че това е само част от миналото му. Инвестира суми, сякаш си играе. Твърди, че инстинктът му помага и затова не губи.

— Май често се кълне — очите на старата дама блестяха.

— Говоря сериозно, бабо. Приема живота като на шега.

— Така ли те привлече?

— Не. Не мисля.

— А може пък лекомислието да прикрива сериозното му отношение към живота.

— Може би. И все пак твърдя, че е лекомислен. Бях в канцеларията му, когато се обади от банката и му съобщиха, че е превишил лимита на кредита си. Той им заяви, че е платил навреме сметките си и наистина бе така. Само че бе изпратил чека с „Американ Експрес“. Бедната му секретарка прекара половин час в ровене из документите.

— Чиста грешка.

— Като това да объркаш соса за пиле със соса за салата? Той би казал, че са еднакви.

— Салатата би имала интересен вкус — внимателно подхвърли Елизабет.

— Ами контактните му лещи... Обади ми се веднъж паникьосан, за да ми съобщи, че загубил едната си леща и ще закъснее.

— Разбирам го. Контактните лещи струват цяло състояние.

— Застраховани са, но това не е толкова важно. Беше пролазил банята, сантиметър по сантиметър, за да открие най-сетне, че лещата е в окото му.

— Случва се.

— Глупаво е.

— Всъщност е забавно.

Корин се замисли.

— Май си права — призна тя. — Понякога е забавен.

— От това, което чух, разбирам, че си срещнала доста интересен мъж. Работлив. Обича те. Прави грешки, но има завиден дух.

— Това може да донесе и беди.

— Не и ако успееш да овладяваш поривите си. Твоят Кори успява ли?

— Не знам...

— Е, добре. Време е да лягам. Утре ще ставам...

— Но ние не взехме никакво решение! — извика Корин.

— Ние? Аз няма какво да решавам, детето ми. Ти ще живееш с този мъж ден след ден, година след година.

Корин стана и последва баба си.

— Не можеш да си тръгнеш сега, бабо.

— Мога и трябва. Имам да премисля много неща, а трябва и да поспя.

— Но Кори живее в Южна Каролина и ще трябва да се преместя!

Въобразяваше си, че това ще възбуди интереса на баба ѝ, но сгреши.

— Съществуват самолети — отвърна Елизабет от средата на стълбите. — Щом Кори ще прави хотел в Балтимор, ще идвате доста често.

— Няма ли да ти липсвам?

Елизабет спря. Обърна се и нежно се усмихна.

— Знаеш, че ще ми липсваш. Но аз няма да живея вечно. Бих искала да имаш съпруг като моя. Лека нощ.

Корин се върна в Хилтън Хед в средата на юни. Бе въоръжена с анкетните карти, професионално отпечатани и готови за разпространение, и твърдо решена да прекарва времето си изцяло с Кори. Бе му казала, че така ще може да го опознае и да вземе решение. Истината беше, че компанията му ѝ доставяше неповторимо удоволствие.

Разговорът с баба ѝ бе помогнал доста. Винаги бе предполагала, че Елизабет ще бъде консервативна по въпроса за женитбата ѝ. Но старата дама очевидно бе спокойна. Не смяташе, че съществува опасност да последва грешките на майка си и баща си.

Но защо ли далеч от баба си започваше отново да се терзае?

Кори с въодушевление поддържаше идеята да бъдат непрестанно заедно. В краткия период докато очакваха първите анкетни карти, той посвети времето си да я забавлява. Бе се освободил от всички срещи и задължения. Ходеха заедно на пазар и Корин си накупи необичайно за нея количество спортни дрехи. Следобедите прекарваха из Савана.

Ходеха на риболов на езерото в Сий Пайнс и с часове наблюдаваха птиците из лагуните. И танцуваха. Всяка нощ. Понякога тя се чудеше защо се бе страхувала. Кори я целуваше два пъти дневно, сутрин и вечер и за нейно съжаление се държеше така, като бе желала преди. Сега искаше да получава повече, но не знаеше как да го помоли и мълчаливо страдаше.

Но не беше единствената. Кори демонстрираше хладнокръвие, но не бе безразличен. Близостта с Корин бе и рай, и ад.

Напрежението помежду им намаля, щом започнаха да пристигат анкетните карти. Корин по цял ден говореше с анкетираните и прекарваха по-малко време заедно. Той запази един апартамент в Атланта за почивните дни в края на седмицата.

— Атланта?! — смая се Корин.

А Кори на свой ред бе смаян, че тя не подскочи до тавана, когато чу за апартамента.

— Май няма да мога. Имам толкова работа.

Младият мъж не разбираше причината за отказа й. Дали все пак не беше апартаментът?

— Цели девет дни работиш без почивка. Заслужила си тези два дни.

— Може би трябва да се върна да проверя как вървят нещата в Балтимор — блъфира тя.

— Ами върни се — включи се в играта Кори.

— Но искам да видя Атланта.

— Тогава трябва да дойдеш с мен.

Корин смръщи вежди.

— Какви дрехи ще ми трябват? Най-добре е да си ги купя оттам.

Корин бе въодушевена. Бе влюбена в Кори. Балтимор й се струваше отдалечен на светлинни години във времето.

Дните минаваха и след всеки от тях тя се убеждаваше в правотата на думите на Елизабет. Радваше се, че ще бъдат заедно в Атланта. Бе необходимо. Ако всичко бе наред, след като се върнеха, тя имаше още въпроси, но те, така или иначе, можеха да бъдат зададени чак след като преодолееха границите и проверяха степента на страстта си.

Корин бе твърдо решена да се люби с него.

ОСМА ГЛАВА

Да вземеш решение е едно, а да го приведеш в действие — съвсем друго. Корин изтича до най-близката аптека, за да се погрижи за противозачатъчни средства. Бе развълнувана от предстоящото „жертвоприношение“, но лесно се справи.

Никога не се бе възприемала като прелъстителка, нито бе действала като такава. Затрудняваше се да измисли как да прелъсти Кори. Когато бе в прегръдките му, действаше инстинктивно и разумът ѝ не взимаше никакво участие. Дори и в самолета на път за Атланта несъзнателно откликваше на близостта му. Думите бяха безсилни, за да опишат чувствата ѝ. Обичайният хладнокръвен анализ се оказваше едновременно невъзможен и ненавременен.

Искаше да се люби с него. Но как да му подсказе желанието си?

Нямаше отговор. В резултат от това, колкото повече наближаваха Атланта, толкова по-нервна ставаше.

Кори забеляза, че не смее да го погледне в очите, ръцете ѝ трепереха и прелистваше непрестанно едно списание, без да види или да прочете нещо. Предполагаше, че се притеснява от перспективата да бъдат в един и същ апартамент. Нямаше желание, но бе готов да запази дистанцията от предните дни.

Тя видимо пребледня, когато пиколото ги отведе в апартамента и им показа стаите. Щом останаха сами, Корин нервно закрачи из стаята, а гласът ѝ трепереше, когато се възхищаваше от красотата на мебелите.

Кори се измъчваше. Не искаше да слуша възхищения за онова, което човек можеше да купи с пари. Искаше Корин да бъде такава, каквато я познаваше и обичаше, онази Корин, която не трепереше, а му се доверяваше, отпускате се и се смееше.

Бе се изправила до прозореца и се взираше нанякъде, когато Кори застана зад нея. Заговори я спокойно:

— Всичко наред ли е?

— Много е приятно, благодаря ти — тя се насилваше да говори с въодушевление.

— А ти добре ли си?
— Страхотно.
— Май се притесняваш от нещо?
— Не. Всичко е наред.
— Съжаляваш ли, че дойде?
— Не. Откъде ти хрумна?
— Изглеждаш напрегната — Корин не отговори. — Кажи ми за какво мислиш? — продължи той.
— Изгледът оттук е прекрасен.
— Кажи ми истинските си мисли.
— Казах ти.
— Обърни се и ме погледни в очите.
Тя се поколеба, а след това бавно се обърна. Още по-бавно вдигна очи.
Сърцето му се сви. На лицето ѝ бе изписано съжаление, тъга и притеснение. Май Алън щеше да се окаже прав. Една трийсетгодишна жена не остава девствена без причина. В началото прояви арогантност, твърдейки, че проблемът е лесно преодолим, но вече не бе сигурен.
Заговори забързано, защото осъзна, че се бои да не я загуби, само заради някакъв си секс.
— Слушай, Корин! Няма защо да се притесняваш. Това, че сме в един апартамент не означава, че ще ти се случи нещо, нежелано от теб, или че те ще принудя да спиш с мен. Има две спални...
— Но аз...
— Можем да отидем да обядваме, а после ще се поразходим. Можем да отидем на пазар или на кино. А ако искаш, можем да отидем в увеселителния парк.
— Бих искала, но...
— Сигурно си уморена и искаш да си починеш. Кълна ти се, няма да припаря до стаята ти.
— Кори, аз...
— Аз те обичам, Корин — меко каза той и погали страната ѝ. — Искам да бъдеш щастлива. За мен това е по-важно от всичко друго. Готов съм да те чакам цяла вечност.
— Вече го стори — въздъхна тя и потръпна от близостта му. Искаше ѝ се да го докосне, но се срамуваше.
— Така ли? — гласът му странно изтъня. — И искаш да изчезна.

Тя поклати глава.

— Тогава какво?

— Обичам те.

— Ти... какво?

Тя кимна.

— Ти ме обичаш? — Кори не вярваше на ушите си.

— Много.

Той радостно изкрещя и плъзна ръка по тила ѝ.

— Тогава какъв е проблемът? Можем да си прекараме страхотно...

— Не искам да излизам. Искам да остана тук. С теб — говореше прекалено спокойно и ако Кори не виждаше бясното темпо, с което се вдигаха и спускаха гърдите ѝ, би се усъмнил в смисъла на думите ѝ. Чувстваше се като ударен с чук. Преди да успее да се опомни, тя отново заговори: — Съжалявам, не знам как да го кажа. Нямам много опит.

— Вече го каза... много добре.

Корин потърси очите му. Гледаше стъписано. Тя отстъпи назад и закри лицето си с ръце.

— Не трябваше да го казвам. Не ме бива за тия работи. Не мога да очаквам да полудееш от радост.

Кори отстрани ръцете ѝ.

— Просто съм изненадан. Дълго време чаках и така яростно желяех да чуя тези думи, и ето, ти казваш, че ме желяеш и...

— Съжалявам.

— Не съжалявай, Корин. Не и за чувствата. Обичам те. Не искам да съжаляваш за нищо.

— Времето ми изтече — прошепна тя. — Знам какво искам, но времето изтече.

— Не и за мен. Желая те, Корин. Отдавна.

— Това исках да чуя.

— Не съм ли го казвал и преди?

— Не е достатъчно да го чуеш. Искам да го знам.

— Какво?

— Искам да знам дали ще ме желяеш и след като се любим.

— Разбира се. Аз...

— Искам да знам, че и аз ще продължавам да те желя.

Най-после я разбра. Боеше се да не стане като родителите ѝ.

— Ти не приличаш на тях.

— И все пак трябва да разбере! — извика тя. — Иначе би било нечестно.

— Аз нямам съмнения.

— Тогава убеди и мен, Кори. Моля те!

Внезапно му мина през ума, че през изтеклите месеци на познанството им, Корин не бе го молила за нищо. Бе жена с независим характер и удивително самообладание. Ако молеше за нещо, правеше го от необходимост.

Кори простена и се наведе над главата ѝ. Потърси устните ѝ, понесен от дълго сдържан порив.

— Можем да излезем за малко — предложи отново, — а после ще се върнем.

Тя поклати глава.

— Да поръчаме бутилка шампанско или нещо друго?

— Не — прошепна Корин. — Искам да го направим сега.

— Сигурна ли си?

— Да.

Той я прегърна и бавно я поведе към спалнята.

— Страх ли те е?

— Малко.

— И мен ме е страх.

— Но ти и преди си го правил.

— Не и с жена, която обичам.

Спряха пред леглото. Корин бе обзета от нерешителност.

— Кори, никога не съм го правила.

— Знам — той обви кръста ѝ. — Това е едно от нещата, които те правят специална.

— Не знам какво трябва да правя.

— Аз знам.

— Ако сгреша, ще ми помогнеш ли?

— Няма да сгрешиш.

— Защо си толкова сигурен.

— Защото у теб има нещо, което направлява постъпките ти. Винаги си била такава. Една крачка преди мен.

— Това става само когато не мисля.

— Никой не е казал, че сега трябва да мислиш.

— Искам да знам какво става.

— Аз ще ти казвам. Съгласна ли си?

Тя кимна.

Очите му бяха изпълнени с топлина.

— Да дръпна ли завесите?

— Не. Искам да гледам.

— Няма ли да се шокираш? — в очите му заиграха весели пламъчета. И той искаше да гледа, но предполагаше, че Корин ще се срамува.

— Искам да гледам.

— Добре — измърмори той и я привлече да седне на леглото. Погледна я и взе нежно лицето ѝ в ръцете си. Започна да я целува и не престана, докато не почувства, че му отвръща. Представяше си голото ѝ тяло, краката им — преплетени. Във въображението му се вихреха и други сцени, но си наложи да спре. Възбудата му неудържимо нарастваше.

С устни върху нейните, той спусна ръце към копчетата на блузата ѝ. Разкопча ги.

— Докосни ме, Корин! — гласът му бе дрезгав. — Толкова отдавна копнея за ръцете ти.

Корин едва отвори очите си. Разтреперана, тя плъзна ръце около кръста му.

— Кажи ми какво чувстваш?

— Усещам топлината ти.

След минута-две колебание тя задвижи ръка по тялото му. Кори простена от удоволствие, но Корин, унесена от непознатите усещания, не чуваше гласа му.

— Имаш красиво тяло — каза му, сведе глава и го целуна.

Кори преплете пръсти в косата ѝ и отметна назад глава.

— Корин! Господи! Корин! Искам още... Още... Докосни ме пак, по-надолу.

Корин бе изпаднала в унес. Тялото му я опиваше, горещината му сякаш я разтапяше. Говореше ѝ нещо, но и думите сякаш се разтапяха.

— Трудно ми е да се концентрирам. Толкова е приятно.

— Опиши ми го. Още не сме започнали.

Тя го желаеше. Искаше да проумее как точно го възбужда и какво усеща той.

Преди да успее да промълви и дума, Кори я вдигна и я притисна към себе си. Зарови устни в косата ѝ и зацелува врата ѝ.

— Какво чувстваш? — попита го.

— Огън!

— Горещината все повече се увеличава — тя плъзна ръка в слиповете му.

Кори затаи дъх и простена. Ръката ѝ се вкамени.

— Нараних ли те?

— Не. Напротив. Направи го отново.

Лицето ѝ опираше в гъстата му медночервена коса. Страстта я бе завладяла. Полагаше напразни усилия да разбере дали има нещо, което не е наред. Имаше. Бе недостатъчно.

— Хайде да се съблечем — предложи Кори и измъкна блузата през главата ѝ, а след това разкопча и сутиена. Сведе устни над зърната ѝ.

— Искам те. Сега! — той свали бикините ѝ и се загледа в дългите ѝ красиви крака.

— За какво мислиш — прошепна тя.

— Мисля, че за пръв път виждам нещо толкова красиво, мисля още, че те желая неудържимо... По-силно от всичко на света!

Корин се усмихна. Думите му бяха награда за усилията ѝ.

— Срамуваш ли се? — попита я той.

— Малко. Но се чувствам горда. Част от мен иска да се скрие, но другата част иска да бъде съзерцавана. Искам да ме докосваш. Искам... — тя хвана с две ръце слиповете му. — Искам да те видя.

— О, небеса!

Кори се изпъна назад и задърпа слиповете си. Не отделяше очи от лицето ѝ.

— Не искам да те уплаша.

— Няма.

— Отново искам да те целуна и да те докосвам, но не само с ръце. С цялото си тяло.

Корин се опитваше да вникне в думите му, но не успяваше.

Кори не устоя на ласките ѝ. Част от тялото му, върху която можеше да упражнява минимален контрол, бе достигнала невероятни

размери. Знаеше, че няма да може да издържи дълго, но ѝ беше обещал да я предупреждава какво предстои.

— Ще те целуна отново — той си играеше с езика ѝ. — И ще те докосна, но този път не само с ръцете си.

Той се отпусна върху тялото ѝ, ръцете му се плъзгаха по ерогенните зони, докато езикът му следваше движението на ръцете.

Кори раздели внимателно бедрата ѝ. Корин имаше чувството, че тялото ѝ изгаря в пламъци. Извика и се изви назад, като същевременно прие ръката му, която потъна в омайната влага на женствеността ѝ.

И двамата бяха на края на способността си да се въздържат. Страстта ги караше да се слепят в едно.

— Погледни ме! — каза ѝ Кори.

В погледа ѝ откри как се вихри неудържимо желание.

— Искам да те любя. Сега. Искам да бъда в теб. За миг може да те заболи. Искаш ли?

— Обичам те!

И двамата извикаха думите едновременно, слели телата си едно в друго.

— Кори... Прекрасно е...

Той внимателно се дръпна назад, след това отново проникна в нея.

Думите бяха излишни. Страстта замъгляваше и чувствата, и усещанията им. Страстта бе любов, а любовта бе Кори.

Постепенно той определи ритъма. Огънят проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко. Внезапно стигнаха края и уморени се отпуснаха върху завивките.

— Като омагьосан съм — призна Кори.

— Това добре ли е или е зле?

— И добре, и зле.

Тя леко смръщи вежди, а Кори се ухили.

— Добре, защото никога не съм бил обичан така нежно. Никога вече няма да мога да се задоволя с по-малко.

— Надявам се. Само като си помисля за пропуснатото време... Можехме да го направим още на лодката или у нас на терасата.

— Да, но нямаше да бъде същото. Ти още не знаеше дали ме обичаш.

Корин притвори очи.

— Наистина те обичам — каза тя.

Сърцето му преливаше от радост, а тялото му бе отпуснато в блаженство. Единственото му желание бе да я убеди да се омъжи за него. Бе имал търпение и тя му се бе отдала. Надяваше се да бъде търпелив и докато се реши въпросът с женитбата.

— Обичам косата ти... — той се завъртя и я целуна. — Нямах никаква нужда от къдрици.

— И да искам не мога да имам къдрици. Косата ми е права като слама.

— Така ми харесва. Ухае божествено! Цитрусовият аромат ме опиянява.

— Какво друго те опиянява?

— Дребни жени със стройни крака, пълни гърди и закръглени задни части. Обърни се. Искам да те огледам.

— Не мога да мръдна.

— Тогава сам ще проверя — той постави длан върху бедрото ѝ.

— Кори?

— Приятно закръглени хълбоци. Моите не приличат на твоите.

— Нима?

Тя внимателно ги опипа.

— Прав си.

Целунаха се.

— Не искаш ли да ставаме?

— Още не.

— Добре. Не мислиш ли, че един горещ душ ще ти дойде добре?

— Точно сега не — опита се тя да го отмести, но не успя.

— Заедно?

Той я взе на ръце и я вдигна.

— Да. А после ще излезем да проучим града.

Ръцете ѝ обвиха врата му.

— Ще се любим ли по-късно?

— Ако искаш.

— Искам. Сега.

— Корин — въздъхна той, — опитвам се да правя онова, което е най-доброто за теб. Недей да спориш.

Погледът ѝ бавно се спускаше нагоре-надолу по тялото му.

— Желая те, но мисля, че се налага да почакаме — той не се осмеляваше да я докосне. — Винаги е било така — продължи той. — Но не искам да мислиш, че единственото, което ни свързва, е сексът. А сега искам да се изкъпем заедно. След това искам да излезем из града, да пазаруваме или просто да се разхождаме. Искам да те гледам, докато се обличаш и да бъда единственият мъж, който знае как изглеждаш без бельо.

— А ти знаеш ли? — сви устни тя.

— Знам — той се извърна и пусна водата да тече.

Корин плъзна ръка по гърба му и потръпна от удоволствие. Кори я изгледа и поклати глава. Прекрачи ръба на ваната, плъзна се върху нея и разтвори краката ѝ.

— Невъзможна си — каза ѝ и я целуна.

Харесваше ѝ да гледа как мускулите му играят под пръстите ѝ, приятно ѝ бе да усеща възбудата му.

С нежни движения Кори галеше кожата ѝ. После проникна в нея.

— Изключителна си. И съвсем не си скромна.

— С теб не съм. Успяваш да преобразиш нещата така, че да изглеждат напълно естествени.

— Те са естествени, Кори.

Корин се опита да помисли върху думите му, но той я изпълваше и я унасяше. А само до преди ден смяташе сексуалната им близост за невъзможна. Не ѝ бе минавало през ума, че би могла да се отдаде на някой мъж.

Кори нямаше представа какво минава през ума на любимата му, докато се разхождаха из Атланта. Бе непрестанно заета да оглежда и да преценява мъжете. Никой не приличаше на Кори. Не си струваше да мисли за тях.

Обикаляха до премала, но когато се прибраха в хотела, Корин не бе уморена. Любиха се, преди да се преоблекат за вечеря, и продължиха през цялата нощ. В неделя сутринта закусваха в леглото, прибраха багажа си, но точно преди да тръгнат, импулсивно отново наизвадиха всичко и решиха да сменят резервацията си за полета за понеделник сутринта.

Бяха се приземили на острова. Кори нежно пое ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Знам какво си мислиш — каза той. — Че щом сме се върнали, всичко ще свърши. Няма да стане така, Кори.

— Последните два дни бяха най-прекрасните в живота ми — Корин не посмя да признае, че точно от това се боеше. — Не исках да свършват.

— Не са свършили. И двамата сме заети, но това не означава не няма да се виждаме.

— Ти искаш ли?

— Шегуваш ли се?!

— Не искаш ли да си поемеш дъх?

— Дъх ще си поема, когато се съгласиш да бъдеш до мен всяка нощ.

— Кори...

— Да бъдеш навсякъде с мен.

— Не бих могла. Ще бъде ужасно.

— Не.

— Би могъл да дойдеш до апартамента ми.

— Искам те у дома.

— По-удобно ми е да работя в хотела.

— Ще те водя там сутрин, но вечер ще те взимам и ще бъдем заедно през нощта. Ще ти осигуря кола.

— По дяволите, Кори! Нали бях запланувала да отида до Балтимор в края на седмицата?

— Ще се върнеш. Това е планът. И искам да живееш с мен.

Сърцето на Корин заби лудо.

— Наистина ли мислиш, че можем да живеем заедно?

— Да.

— А ако другите спонсори на изследването решат, че сме ги измамили?

— Те ще си получат изследването. Дори ще се зарадват, че ще оставя на мира секретарките им.

Лицето му доби глуповат израз. Корин сви пръсти до болка около китката му.

— Ох! Не прави така, Корин. Не мога да променя миналото.

— Знам.

— Но не съжалявам, че с това вече е свършено.

— Сигурен ли си?

— Корин, помолих те да се омъжиш за мен. Е, само не се замисляй, моля те, че ще се сетиш за родителите си. Една от причините да не създам толкова време семейство, бе, че не познавах жената, с която бих искал да живея до края на дните си. Но щом не си готова за женитба, няма да те насилвам. Отбележи си, че не одобрявам идеята ти да се връщаш в Балтимор. Знам, че се налага. Работата ти е там, баба ти също. Ако имах власт, бих те заключил в дома си. Господи! Ако имах възможност, вече щях да правя приготовления за сватбата — той сви ръце в юмруци и се опита да се успокои. — И така — продължи той, — моля те да дойдеш да живееш с мен. Никога не съм молил друга за това.

— Нима?

— Не, госпожо, така че обмислете добре предложението ми.

— Ти си такъв романтик!

— Би могла да ме промениш.

— Не вярвам, че е възможно.

— Тогава не ме променяй.

— Ти спиш от лявата страна на леглото.

— И какво от това?

— И аз спя там.

— Но не спа отляво снощи, нито предната нощ.

— Само защото нямах сила да се помръдна или да те преместя.

Той комично се поклони пред нея.

— Щом се преместиш при мен, ще спя винаги в дясната половина.

— Кори...

— Престани да спориш, Корин. Вече казах, че ще живееш с мен, а основното правило...

Тя постави показалец върху устните му.

— Искях само да кажа, че понякога бихме могли да се любим и във вътрешния двор...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Кори настояваше да я придружи до Ню Йорк.

— Имаш толкова много работа — възпротиви се тя. За да са заедно, той ръководеше повечето от дейностите си от разстояние, а преди винаги го бе вършил лично.

Кори продължи да хвърля безразборно дрехи в чантата си.

— Сестра ти е по-важна. Няма проблем, който да не може да бъде разрешен по телефона.

— Но ти не познаваш сестра ми!

— Тя е твоя сестра и това решава въпроса.

— Кори, помисли. Неприятно ми е да ти натрапвам проблемите си.

— Корин, размислих добре. Не ти ме помоли, аз сам реших. Идвам.

— Но...

— Основно правило номер четиринадесет...

— Знам, знам!

Корин се втренчи в багажа му.

— Погледни каква бъркотия направи. Няма да можеш да облечеш нито една дреха!

Тя се зае да ги сгъва, благодарна, че има занимание. Бе силно привързана към Роксана. Присъствието на Кори бе единственото, което я спираше да не избухне в ридания.

Щом излетяха, тя потърси ръката му и каза:

— Благодаря ти. Присъствието ти ме успокоява — тя потърка зачервените си очи и го погледна.

— Пишеше ми писмо след писмо и все се оплакваше. Обаждах ѝ се по телефона, но очевидно не е било достатъчно. Трябваше да отида да я видя.

— Беше заета.

— Но тя е моя сестра.

— Тя е голямо момиче, омъжена, майка. Ти не можеш да ѝ бъдеш бавачка, Корин. Направила си каквото си могла.

Корин невярващо поклати глава.

— Как е могла да постъпи по този начин? Знам, че Франк ѝ бе дошъл до гуша, но Джефри... Как е могла да го изостави?!

— Каза ли ти Франк какво е написала на бележката?

— Само, че трябва да отлети. Звучи ми невероятно. Тя не се изразява така. Това би казала майка ми.

— Да не би Роксана да е отишла при нея?

— При мама? Рокс не би го сторила, освен ако не е превъртяла. Челси е свободен човек и не желае да има нещо общо с дъщерите си. Дори не искам да ѝ се обадя, за да я попитам. Знам къде мога да я открия.

— Франк сигурно се е обаждал насам-натам.

— Предполагам, но беше ужасно притеснен. Имам чувството, че ще го сваря у дома му да обикаля от стая в стая, без да знае какво да предприеме.

Оказа се права. Франк бе невероятно разстроен и при вида на Корин се успокои така, сякаш Роксана се бе върнала.

Тримата се заеха да телефонират на приятелите ѝ. Безрезултатно. Никой не бе я виждал, нито беше чувал за нея през последните дни.

Обсъдиха възможността да бе отвлечена, след това се върнаха на бележката ѝ. Спориха дали трябва да уведомят полицията, но в крайна сметка се отказаха. Полицаяте не се захващаха със случаи като този, когато съпругата напуска семейното гнездо и детето си по собствена воля. Кори позвъни на Алекс в Париж и се престори на стар приятел на Роксана, загубил адреса ѝ. Алекс му даде адреса на Франк.

Заедно се помъчиха да измислят къде би могла да отиде. Възможно бе да не е напускала Манхатън и да живее в някой хотел под чуждо име. Или бе заминала с влак, или автобус. Ако се окажеше вярно, щеше да им е нужен детектив, за да я открие.

И така, те се заеха да търсят частен детектив. Отново в центъра на инициативата бе Кори. След десетки телефонни разговори той се появи с името и адреса на една дама, която любезно се съгласи да се срещне с тях през нощта. Разказаха ѝ всичко, което им идваше наум за Роксана, за предпочитанията ѝ, начина ѝ на живот, за нещата, които не

харесваше. Франк ѝ предостави купчина снимки, както и имената на банките, от които можеше да тегли пари в брой или с кредитна карта.

На следващата сутрин получи информация, че Роксана бе изтеглила неголяма сума в деня, когато е напуснала дома си. Бе резервирала на свое име и самолетен билет до Чикаго.

Бе поставено началото на издирването.

Останалата част от деня тримата прекараха около телефона. Убеждаваха се един другия, че резервацията на билета е добър знак. Имаха следа. Съзнаваха, че времето бе техен враг.

Франк неспирно кръстосваше хола и признаваше, че не е обръщал внимание на Роксана, че не бе направил нищо, за да задоволи и най-малките ѝ капризи. Корин му разказа за писмата на сестра си и той съвсем се отчая. Бил е длъжен да забележи, да разбере, да направи нещо. Призна още, че е смятал съпругата си за нещо неотменно, гневеше се на себе си и се притесняваше.

Не им бе в помощ и при грижите за Джефри. Корин, Кори и бавачката правеха всичко възможно дните на детето да следват обичайния си ритъм. Когато малкият питаше къде е майка му, отвръщаха, че е на пътешествие и след няколко дни ще се завърне у дома. А всъщност се молеха думите им да се окажат истина...

— Винаги съм се бояла, че ще се случи — рече Корин на Кори в един миг, когато бяха останали сами. — Наследствено е. Кълна се.

— Не, скъпа, не е, причината е в самата Роксана, която се е старала да привлече вниманието на съпруга си. Не е успяла с обикновените средства и затова е постъпила по примера на родителите ти.

— Дали го е направила съзнателно?

— Кой знае. От това, което си ми казвала, разбрах, че е будна жена. Може би е действала в екстремна ситуация.

— Какво мислиш, че търси?

— Може би нищо. Може просто да чака Франк да потърси нея самата.

— Възможно е да е тръгнала след някой, който ѝ е обърнал внимание. Или я задоволява сексуално.

— Не вярвам — чува зад себе си дълбокия глас на Франк.

— Съжалявам, Франк — каза му Корин. — Нямах предвид...

— Няма нищо, Корин. Имаш пълното право да се съмняваш във всичко. Роксана е твоя сестра, а аз очевидно се провалих, като не полагах достатъчно грижи за нея. Но в едно мога да се закълна. В леглото никога не сме имали проблеми. Оплаквала ли ти се е за това в писмата си?

— Не.

— Знам защо. Сексът бе единственото, което ни свързваше по всяко време. Ако не бе така, отдавна да си е тръгнала.

Франк излезе от стаята.

Дълго време Корин не продума. Бе се вкопчила в ръката на Кори.

— Терзанието... От това се страхувам. Франк е мъж и ще се справи, но Джефри... Засега ни вярва, че майка му е заминала за ден-два и ще се върне. А ако не го направи...

— Ще се върне. Ще видиш. Толкова се радвам, че родителите ти са далеч. Техният пример би могъл да бъде заразителен. Но помисли. И ти, и Роксана имате за пример поведението на баба ви. То е, което ще върне Роксана, повярвай ми!

— То не може да върне майка ми!

— Не, защото в онези години майка ти е била много млада, а Алекс я е окуражавал. Франк е човек на място, иска жена му да се завърне. Може да проверява, дали Франк го е грижа за нея. Освен това ти каза, че обожаваш Джефри. Е, добре, би ли казала, че прилича на майка ти?

— Не. Господи, дано си прав!

Оказа се, че е прав. Късно следобед позвъни наетия частен детектив с новината, че Роксана е отлетяла от Чикаго към Лас Вегас. Там следата временно се губела.

Сестра й си бе избрала чудесно място, пълно с хора и предразполагащо към безгрижие.

Никой не бе очаквал, че на следващия ден на вратата на апартамента ще застане самата Роксана. Франк изтича към нея и я притисна до задушаване в прегръдките си, дори не може да види Корин и Кори, които търпеливо чакаха.

— Съжалявам, Франк — проплака тя. — Наистина съжалявам...

— Не, аз съм този, който трябва да съжалява. Все не намирах време да те изслушам и да...

— Исках да замина, за да те изплаша... Но всъщност, уплашена съм само аз... Липсвахте ми с Джефри...

— Слава Богу, че си жива и здрава.

— Бях в Лас Вегас...

— Знам. Непрестанно ме преследваха кошмари, че попадаш в ръцете на някой измамник, който...

— Знаел си?

— Ние наехме детектив.

— Ние?

Франк се отдръпна, за да може Роксана да види Корин.

— Корин! — извика тя през сълзи. — Дошла си заради мен чак от Балтимор!

— Не бях в Балтимор, но това няма значение. Бих дошла и от края на света.

— Благодаря ти — съкрушено прошепна Роксана и чак тогава забеляза високия червенокос мъж, застанал до нея. Тя приближи и му подаде ръка.

— Вие сигурно сте Кори. Сестра ми спомена веднъж-дваж името ви. Както и цвета на косата ви. Веднага разбрах, че сте от особено значение за нея. Тя никога не забелязва косата на някой мъж... Съжалявам, че съм разстроила и двама ви.

— Не ставай глупава — рече ѝ Кори. — Да не мислиш, че бих пропуснал възможността да се запознаем? Корин не ме допуска до баба си. Не иска да я травмирам.

Следобед Кори и Корин се върнаха в Хилтън Хед. При други обстоятелства биха останали да погостуват на Роксана и Франк, но те двамата имаха нужда да бъдат сами с Джефри известно време.

И Корин имаше нужда от време. Оставаха ѝ само две седмици, докато събере и последните анкетни карти и в този срок трябваше да вземе решение за бъдещето си.

Дните се нижеха един след друг със зашеметяваща скорост. Корин не бе подготвена да научи, че Кори сам бе взел решение. Бяха на летището, когато ѝ го съобщи.

— Много мислих тези дни — каза той. — Смятам, че известно време трябва да останеш в Балтимор.

Сърцето ѝ лудо заби.

— Ти ще идваш ли?

— Не. Искам да те оставя сама да помислиш, трябва да вземеш решение за някои неща.

— Писнало ти е от мен! Знаех си, че ще стане така. Искаш да те оставя, за да разпериш крила...

— Не! — погледът му я пронизваше. — Грешаш.

— Нали не искаш да ме виждаш?

— Искам да те виждам, всеки ден и всяка нощ през следващите хиляда години. Искам да се ожения за теб, Корин, но ти още не си готова. Казваш, че ме обичаш, но понякога се чудя до каква степен това е истина. Може би ако премислиш от разстояние, ще решиш какво искаш.

— Мислех, че искам да се омъжа...

— Да мислиш не е достатъчно, трябва да го знаеш със сигурност, да го чувстваш. Ако само мислиш, че искаш, ще сгрешаш.

— Но...

— Аз няма да се виждам с друга тук, но ти си свободна да правиш каквото намериш за добре, да излизаш с други мъже, ако това ще ти помогне да решиш.

— Не искам — изкрещя Корин в опит да надвика високоговорителите, по които обявяваха полета ѝ.

— За твоя самолет е. Ще се сбогуваме тук. Не мога да понасям повече... — той я прегърна. — Обичам те, Корин.

— Кори...

— Знаеш правилата — той притисна с показалец устните ѝ.

За пръв път Кори си тръгна още преди да затворят вратите на самолета.

Пътуването беше истински кошмар. Докато се приземят, бе изживяла неколкратно емоционалната история на връзката им. Накрая остана само гневът.

В четири същия следобед тя отиде направо в офиса, връчи предупреждение за напускане на Алън, който я изгледа стъписан, без да продума, прибра се у дома, уведоми баба си, че напуска града и повика такси, за да я откара на летището. За съжаление нямаше полет до Савана. Поколеба се дали да не тръгне с кола, но се отказа. Възбудата и нервното напрежение не са добър съветник и затова Корин

отседна за една нощ в мотела до летището. По-голямата част от времето прекара крачейки напред-назад из стаята.

На другия ден щом кацна в Савана нае такси и даде адреса на офиса на Кори. Влетя, захвърли багажа си в приемната и със замах отвори вратата на кабинета му.

— Как можа да ми причиниш това!

Кори замаяно вдигна глава и я изгледа, сякаш виждаше призрак. Очите ѝ блестяха, бе зачервена. Трепереше от гняв:

— Когато казваш на някоя жена, че я обичаш, не я пращаш да си върви! Когато тя ти казва, че те обича, не я питаш за причините. Когато казваш, че искаш да се ожениш за нея, не поставяш под съмнение желанието си като я изпращаш на милион километри! За какъв, по дяволите, се мислиш?! И аз имам чувства — Кори бе застинал с отворена уста. Корин продължи: — И не ми споменавай за основните си правила. Можеш спокойно да ги завреш в... Мога да се държа властно като теб, Кори Хардън, и ти заявявам, че ще се оженим! Няма да се върна в Балтимор преди това! Но тогава ти ще дойдеш с мен, за да ми помогнеш да си опаковам нещата, преди да се преместя при теб. Ясно ли е?

Кори се облегна спокойно назад.

— Изглеждаш малко раздърпана, Корин.

— Чудесно. Да не мислиш, че ти си образец на елегантността? Прекарал си пръсти през косата си, под очите ти има торбички, големи колкото пазарска чанта, вратовръзката ти е изкривена и разхлабена...

— Значи и двамата не сме спали добре снощи — заяви той със същия меден глас, който я влудяваше.

— Всичко стана по твоя вина. Можеше да ми кажеш, че търпението ти се е изчерпало, можеше да поговориш с мен. Но не! Предпочете драстичните мерки. Непростимо е, Кори.

— Така е.

— Какво мислиш, че правиш като седиш насреща ми и ме гледаш? Къде е импулсивният мъж? Чу ли нещо от това, което казах?

— Да.

— Разбирам — насочи тя показалец към него. — Панталоните ти са залепнали за стола.

— В такъв случай... — той бавно се надигна — ... ще трябва просто да се измъкна от тях.

Той заобиколи бюрото и посегна да хване ръката ѝ.

— Какво правиш?

— Ще те заведа у дома.

Тя се завъртя на токчетата си.

— Няма да се върна в Балтимор!

— Ще те заведа у дома. В моя дом. В нашия дом.

— О! Значи ли това, че ми поднасяш извиненията си?

— Да.

— Ще се оженим ли?

— Да.

Изхвърчаха навън, без дори за миг да спрат в приемната.

— Кори, багажът ми...

— После.

— Нищо ли няма да кажеш? Че ме обичаш? Че си се притеснявал за мен? Че се радваш да ме видиш?

Двамата чакаха асансьора и Кори бавно изрече:

— Обичам те. Притеснявах се за теб. Радвам се, че се върна.

В този миг вратата на асансьора се отвори и той я бутна напред и влезе след нея. Прегърна я и я целуна пламенно.

Корин се галеше в тялото на Кори. Лежаха върху килима в средата на хола. Дрехите им бяха разпръснати наоколо.

— Какво стана, мила?

— Не знам. Може би причината е в Роксана. Можеше да постъпи като майка ни, но не го направи. Разбрах, че в нещо си приличат, но сестра ми е съвършено друга личност. Предполагам, че същото важи и за мен. Само защото ми доставя удоволствие да се любя с теб, не значи, че съм нимфоманка — Кори кимна. — После се замислих за теб. Беше търпелив, държа се прекрасно. Вчерашната ти постъпка бе като гръм от ясно небе. Почувствах се както в мига, когато разбрах, че Рокс е избягала. Прав си, Кори. Боях се да поема риска, но осъзнах, че истинският риск се крие във възможността да живея без теб. Като разбрах, че мога да те загубя, щях да полудея!

— Да полудееш? Ти, Корин Фремонт?

— Не е нормално за мен, признавам.

Тя се притисна до него и целуна косата му.

— Кори? Беше ли го планирал?
— Какво?
— Когато ме прати да си вървя, в шок ли искаше да изпадна?
— Да.
— Значи не си ме очаквал толкова скоро?
— Не.
— И те изненадах?
— Да.
— Приятно?
— Прекрасно!
— Какъв беше този шум?
— Стомахът ми. Гладен съм.
— Не си ли закусвал?
— Опитах. Сутрин никога не съм във форма.
— На какво мирише? — сбърчи нос Корин.
— Нали ти казах, че не съм във форма. Без теб е още по-зле.
— На какво мирише?
— Английски кифли. Загорели. Сложих ги в печката, после се замислих за теб и ги забравих.
— Странно, че Джонател не е проветрила.
Тя се изправи и се послуша.
— Къде е тя?
— Сутринта се обади, че е болна — разсмя се Кори.
— Съвсем навреме. Ти сигурен ли си, че не си ме очаквал?
— Ако знаех, че ще се върнеш, щях ли да приличам на боксова круша? Бих ли оставил леглото неоправено?
— Ами не...
— А влажните кърпи по пода на банята?
— Не.
— Защо?
— Направих наводнение.
— Как?
— Влязох под душа, после изпуснах шампоана, наведох се да го взема, но забравих да спра водата... Така че нахвърлих кърпите по пода, да не би Джонател да влезе и да се подхлъзне. След всичко, което сътворих в кухнята...
— Имаш предвид кифлите ли?

— Не. Откъде да знам, че във фурна човек не може да си приготви яйца?!

— Предполагам, че може.

— Не и ако са с черупките. Тогава експлодират. Е, не би било толкова зле, ако не бях решил да почистя. Набързо, докато е гореща фурната. Работата е там, че бях стреснат и взех друг флакон с препарат. Искаш ли да ти разкажа какво става, като напръскаш овъглените яйца със спрей за хлебарки...?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.